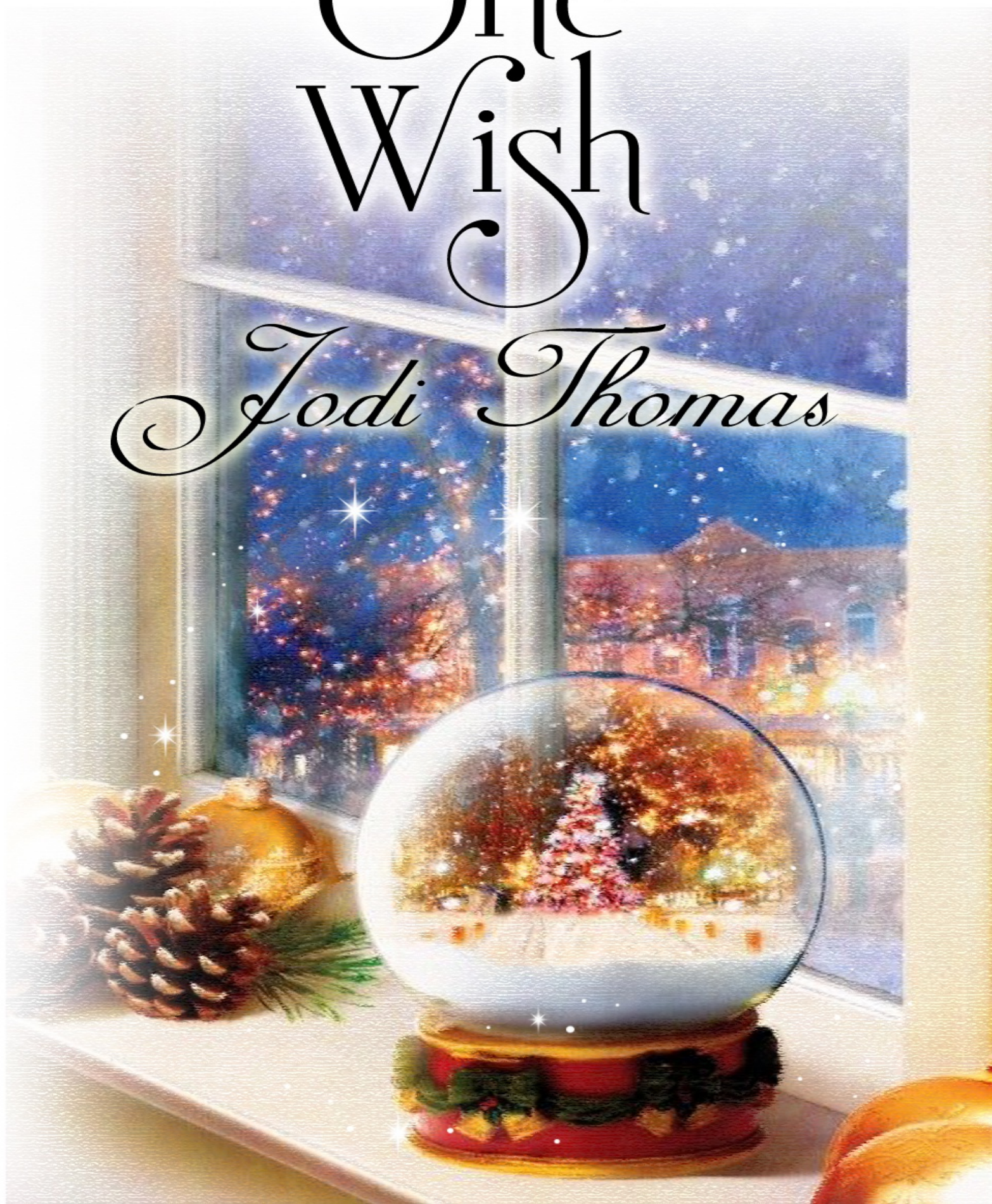

One Wish

Jodi Thomas

ĐIỀU ƯỚC DUY NHẤT

JODI THOMAS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

Giới thiệu

Truyện ngắn **“Một điều ước”** của Jodi Thomas mang hai con người cô độc bị xã hội ruồng bỏ đến với nhau, hai con người đã từng có mối ràng buộc khi còn là những đứa trẻ ngồi trên ghế nhà trường. Bây giờ khi đã trưởng thành, Sam Thompson, một trong những người thuộc thị tộc Thompson danh tiếng – một thị tộc sống trong hẻm núi nằm ngoài thị trấn – là chủ nông trại và đang đảm đương nhiệm vụ chăm sóc cậu con trai hai tuổi của mình sau khi vợ mất. “Quý cô chưa chồng” Margaret Allison (Maggie) bây giờ là người quản lý cửa tiệm sau khi ba mẹ qua đời.

Khi Sam nghe lén được ba gã say rượu đang lên kế hoạch cướp cửa tiệm và biết rằng Maggie, người duy nhất đã làm bạn với anh khi ở trường, chỉ có một mình ở đó, anh lẳng lặng bước vào cửa tiệm, ngăn cản những kế hoạch của chúng và bị thương trong khi sự việc xảy ra. Lúc cảnh sát trưởng nói rằng ông ta không có khả năng bảo vệ Maggie sau khi tên xấu xa nhất trong lũ cướp thề rằng hắn sẽ quay lại và giết cô, Sam đã quyết định đưa cô về nhà mình trú ngụ trong kì nghỉ lễ.

Tại ngôi nhà hai tầng nằm nơi hẻo lánh của anh, lần đầu tiên họ đối mặt với nhau nhưng chẳng mấy chốc tình huống không thực cùng với cơn bão được dự trù trước đã mang những khao khát sâu bên trong của họ biểu lộ ra, tại căn nhà yêu thương mang đến sự sống. Họ đồng ý giả vờ kết hôn với nhau, cô nấu nướng và lau dọn nhà cửa như vợ của một chủ nông trại thực sự còn anh bảo vệ cô như một người chồng đích thực. Nhưng khi kì nghỉ kết thúc, khi kẻ đe dọa cô không còn nữa, cô lại phải rời xa nơi đây trở lại thị trấn, trở lại với cửa tiệm của mình. Sam có đến tìm Maggie và biến cuộc hôn nhân giả vờ của họ thành sự thật? Câu trả lời sẽ có khi câu

chuyện này đi đến hồi kết thúc.

Một truyện ngắn nhẹ nhàng, lãng mạn và rất đổi ngọt ngào. Một tác phẩm mang phong cách của Jodi Thomas - Mokona

Chương một

*Tháng Mười Hai, 1887
Kasota Springs, Texas*

Sam Thompson đứng trong góc tối của con hẻm thỉnh thoảng quan sát cửa tiệm nằm bên kia đường. Gió thổi tạt vào lưng anh như thể nó đang cố bắt buộc anh rời khỏi bóng tối. Anh cần phải trở về nhà nhưng người phụ nữ bên trong cửa tiệm đó đã giữ anh bám rễ tại nơi đây.

Bây giờ cô di chuyển và sau đó đi ngang qua những ô cửa sổ, đôi khi nhìn ra bên ngoài như thể hy vọng xem có ai đó đến cửa tiệm hay không. Vóc dáng mảnh khảnh của cô lúc này kéo lấy anh giống như đôi mắt xanh lục kia đã làm thế vào ngày đầu tiên họ gặp nhau.

Sam rút hai bàn tay vào sâu hơn trong túi áo khoác ngoài và cầu khẩn không có ai bước vào cửa tiệm của cô tối nay. Margaret Allison không hình dung được nguy hiểm cô gặp phải và anh có cảm giác nếu như anh băng qua đường nói cho cô biết, cô sẽ không tin anh.

Anh là người nhà Thompson và trong thị trấn này điều đó thường mang ý nghĩa: so với những con sói từ phương bắc xuống để đi săn trong những đêm lạnh như thế này, anh hơn chúng một bậc. Gia đình Thompson sống dọc theo những nơi rạn nứt phía đông gần hẻm núi Palo Duro chứ không ở tại thị trấn sống giữa những con người văn minh. Người nhà Thompson thích sống ẩn dật.

Nếu như Sam bước vào cửa tiệm, Maggie Allison có thể sẽ nghĩ anh đến để cướp đoạt hơn là giúp cô. Anh không quan tâm nhiều đến việc cô có bị mất tiền hay không. Tất cả mọi người đều biết cha mẹ của cô luôn là người có tiền. Xét đến cùng, họ đã gửi cô đến ngôi trường lớn nằm ở miền Đông. Họ ắt hẳn đã để lại tất cả tài sản cho cô con gái duy nhất của mình. Cô có thể vượt qua một vụ cướp nhưng anh không thích nghĩ về những gì mà đám tội phạm say khướt kia, những kẻ bây giờ đang tạo dựng lòng dũng cảm bằng chén rượu, sẽ làm khi chúng tìm ra cô chỉ có một mình.

Chẳng có ai đứng ra bảo vệ cô nhưng Sam là một người đàn ông không có thời gian để trở

thành người hùng của cô. Nếu cô chỉ việc khóa cửa và lên giường đi ngủ, anh có thể trở về nhà trước khi tuyết bắt đầu rơi.

Anh dậm mạnh hai chân để giữ chúng khỏi bị đông cứng và cố nói với bản thân về việc rời đi. Maggie Allison đã không nói nhiều hơn vài từ với anh trong hai mươi năm qua. Anh thậm chí không nghĩ đến việc cô còn nhớ buổi gặp mặt với anh khi họ lên sáu tuổi. Lo lắng cho cô không phải là việc của anh. Thị trấn này có cảnh sát trưởng và nhiều người đàn ông khỏe mạnh. Cô không cần đến anh.

Thế tại sao anh không lên đường trở về nhà và bỏ cô lại với định mệnh của mình?

Ký ức về Maggie với mái tóc thắt bím lướt ngang tâm trí của anh. Ngay khi mới lên sáu cô đã mang vẻ đoan trang đúng mực trong những bộ quần áo được hồ cứng đi kèm với chiếc tạp dề trắng, mái tóc đỏ trong mọi thời điểm, cách xử sự hoàn hảo, đôi mắt xanh lục mở to như thể cô sợ rằng mình sẽ bỏ mất một khoảnh khắc của cuộc sống nếu không tỉnh táo. “Mình sẽ không bao giờ nói dối cậu, Sam Thompson”, cô đã nói lời đó vào ngày họ gặp nhau. “Và mình hứa sẽ không bao giờ trở nên bủn xỉn với cậu, nếu cậu hứa không bao giờ làm như thế với mình.”

Năm đó anh lên sáu, nhưng anh thề rằng cô đã giành được trái tim của anh vào ngày đầu tiên đi học.

Khi giáo viên bảo cô ngồi kế bên anh, cô không hề do dự. Tuy nhiên, cô trải qua cả buổi sáng để nói với anh: anh có mùi thật ghê và móng tay thì bẩn, anh cần một đôi giày mới và cô không thích màu cam.

Sam mỉm cười khi nhớ lại việc cô đã chia phần bánh mì sandwich của mình làm đôi và chia sẻ nó với anh ngay ngày đầu tiên đó. Maggie Allison khác biệt so với bất cứ ai mà anh từng gặp và cô mê hoặc anh. Cô làm mọi việc đúng đắn, trước hết học hỏi mọi thứ, nói chính xác những gì giáo viên mong đợi cô nói ra. Điều duy nhất anh có chung với cô gái nhỏ bé đúng đắn có bộ tóc đỏ này chính là không có ai thích cô. Cô dường như không bận tâm. Cô đọc sách và ở lại cùng với giáo viên trong khi những đứa trẻ khác chơi đùa, nhưng Sam lại cố gắng tham gia vào và anh đã nhận lãnh vài con mắt bị thâm đen để biểu lộ nó.

Anh tiêu tốn hết ba năm đi bộ một quãng đường dài bốn dặm để nhận ra những gì ông của anh đã nói suốt thời gian qua: anh không thuộc về thị trấn này. Chỉ là, không giống như những người họ hàng của mình, Sam học cách đọc và anh đã tạo đủ ấn tượng với giáo viên để cô ấy luôn gởi một vài quyển sách cho anh và để chúng kế bên cửa trường học. Anh đi bộ đến trường vào ngày đầu tiên của mỗi tháng và bỏ lại những cuốn sách đã mượn trước khi lấy những quyển sách tiếp theo. Sau đó, vào lúc nửa đêm, anh ngồi bên ánh lửa và đọc chúng. Trong suốt những năm đó, đôi khi anh nghĩ đến việc vào năm đầu tiên Maggie đã ngồi bên cạnh động viên dùng ngón tay nhỏ bé mảnh khảnh của mình chỉ vào những từ ngữ.

Trong sự lạnh lẽo của màn đêm, Sam nhìn thấy cô bước đến gần cửa sổ thêm lần nữa. Vẫn đúng chuẩn mực như mọi khi, với mái tóc bây giờ đã được búi lại phía sau đầu. Ba mẹ của cô đã gửi cô đi sau năm đầu tiên đó. Người ta nói rằng bởi vì cô quá thông minh để ở lại nơi này. Hầu hết nói cô gần như chắc chắn sẽ không bao giờ trở lại một thị trấn nhỏ bé nhưng cô đã quay về. Cô trở lại để chôn cất ba mẹ mình vào năm ngoái và trước sự ngạc nhiên của Sam, cô đã tiếp quản cửa tiệm này.

Bây giờ anh quan sát cô, biết rằng mình cần phải về nhà, nhưng anh không thể nuốt trôi ý nghĩ về việc cô bị thương hay bị giết chết. Anh đã nghe trộm được những gì đám say rượu kia sẽ làm với cô, nghe được việc chúng sẽ khiến cô hét lên như thế nào sau khi chúng đã lấy đi tất cả những thứ có giá trị. Chúng nói đùa về việc cô hầu như chắc chắn là một trinh nữ và những trinh nữ không hé lộ những gì đã xảy ra, vì thế chúng khẳng định có thể sử dụng cô vào lần kế tiếp chúng đi qua thị trấn này.

Sam quên đi cái lạnh. Anh sẽ chờ cho đến khi cô đóng cửa.

Chương hai

Margaret Allison đi đi lại lại trên sàn nhà mòn cũ. Cô đã nói với tất cả mọi người rằng mỗi buổi tối trong tuần lễ trước ngày Giáng sinh cô sẽ đóng cửa tiệm trễ để họ có thể đến mua sắm, nhưng cho tới bây giờ không có một người khách nào bước vào.

Cô biết những người đứng đắn đáng kính trọng trong thị trấn đã có mặt tại buổi cầu nguyện đêm thứ Tư hay tại một trong những bữa tiệc ăn mừng lễ Giáng sinh. Gia đình Wilson đã tổ chức bữa ăn tối lớn dành cho năm mươi người, đêm nay trường học trình diễn vở kịch về câu chuyện ngày Giáng sinh, thậm chí cô đã nghe nói quán rượu cũng hòa chung trong bầu không khí và có sự phục vụ đặc biệt cho những món bia. Tất cả mọi người trong thị trấn, thậm chí hai người phụ việc bán thời gian của cô cũng đã có nơi để đi trong tối nay.

Tất cả mọi người ngoại trừ cô.

Ngồi phía sau quầy, cô mở quyển nhật ký của mình ra. Trong suốt những năm qua thỉnh thoảng cô đã giữ lại vài quyển nhật ký. Vài quyển về trường học, vài quyển về những suy nghĩ của cô và một trong những bài thơ cô đã thử sáng tác. Nhưng cái này khác. Quyển nhật ký này chỉ dành cho những điều ước. Có những trang ghi điều ước mùa Giáng sinh; nhiều đến nỗi cô không thể nhớ mình đã nhận được chưa. Có một vài trang về danh sách mua sắm hay danh sách đồ đạc mang theo khi cô rời khỏi trường hoặc đi du lịch cùng với dì. Từ khi được mười ba

tuổi, cô đã giữ một danh sách điều ước ở trang phía sau ghi lại những yêu cầu cần có của người đàn ông mà cô sẽ kết hôn.

Lúc ban đầu danh sách đó dài và hoa mỹ, anh ta cần phải trông ra sao, cư xử như thế nào, có những gì. Về sau danh sách trở nên thực tế hơn. Nghề nghiệp của anh ta là gì. Anh ta học hành ra sao. Anh ta kiếm được bao nhiêu tiền. Anh ta có nhà và những sở thích riêng gì.

Vài năm trước bản danh sách trở nên ngắn dần cho đến bây giờ cô chỉ còn duy nhất một điều trong đó. Một điều ước. Cô nghĩ đến việc tạo ra một điều ước về người đàn ông còn đang thở nhưng cô không thể trở nên quá lâm ly thống thiết như thế. Cô biết mình đã hai mươi sáu tuổi và là một trong những người phụ nữ sẽ còn độc thân mãi mãi, nhưng một điều gì đó trong tim đã khiến cô để vào bản danh sách của mình một yêu cầu. Bất cứ người đàn ông nào cô chấp nhận sẽ phải *biết cách yêu thương*.

Một người đàn ông quen với cô vì anh ta bị thu hút bởi tiền của cô đã ra đi, đơn giản nói rằng nó không đáng giá. Anh ta khẳng định cô đã bình phẩm tất cả mọi thứ về anh ta từ quần áo cho đến hơi thở.

Maggie cau mày khi nhớ lại. Cô đã nghĩ người đàn ông đó đơn giản phản ứng quá mạnh mẽ. Tất cả những gì cô đang cố gắng làm là khiến anh ta nhận ra những khuyết điểm của mình. Ai cũng nghĩ anh ta muốn biết điều đó.

“Nếu một người đàn ông biết yêu thương quan tâm đến mình trong một ngày, mình nghĩ mình có thể sống với điều nhỏ nhoi ấy trong suốt cả cuộc đời”, cô nói khi viết từ *me* bên cạnh từ *loving* trong danh sách của mình.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa và ngược lên nhìn ba gã đàn ông ăn mặc khá xoàng xĩnh bước vào tiệm. Họ bắt đầu tản ra đi xem những kệ hàng được sắp xếp ngăn nắp và trò chuyện qua lại với người kia về việc bây giờ đã trễ như thế nào cũng như họ ngạc nhiên ra sao khi thấy cửa tiệm còn mở cửa. Người đàn ông to béo nhất trong đám để lại vết chân bùn trên sàn nhà sạch bóng của cô với mỗi bước đi, trong khi một người khác lấy vài bộ quần áo lên xem và không bận tâm đến việc đặt chúng trở lại nơi hắn ta đã tìm thấy. Người thứ ba và là người trẻ nhất trong đám hướng về phía cô với dáng đi cao lêu nghêu nhắc cô nhớ đến tướng đi khệnh khạng của một con gà trống. Hắn dừng lại cách vài bước trước khi với người đến quầy thu ngân cô đang ngồi phía sau. Hắn không nhìn cô, thậm chí dường như không chú ý đến cô. Hắn nhắc một hộp đào được bày trên kệ. Khi hắn thả nó xuống, đám bạn của hắn phá lên cười.

Cô buộc bản thân không nhìn xem hắn đã làm lõm nó hay chưa. Hầu như chẳng quan tâm, hắn đặt nó trở lại kệ. Kẻ lạ mặt xoay người về phía cô và trừng trừng nhìn cô với đôi mắt mang toàn bộ biểu hiện chết chóc.

Maggie quay đi khi cô đóng quyển nhật ký lại và chuẩn bị chờ những vị khách duy nhất của mình trong đêm nay. Hai người bạn của hắn đang lấy một vài thứ khi chúng di chuyển đến

nhập bọn với gã đàn ông có tướng đi gà trống này. Chúng phá lên cười và nói líu nhịu nhưng gã đàn ông đứng trước mặt cô dường như hứng thú với việc ngắm nhìn cô hơn là mua sắm.

Cô nhìn thấy cánh cửa mở nhẹ ra lần nữa và một người đàn ông có vóc dáng cao ráo cùng bộ râu trên gương mặt bước vào. Cô nhận ra anh ta là chủ nông trại đến đây mỗi tháng một lần, luôn luôn gần giờ đóng cửa. Anh ta dường như thường vội vã nhưng tối nay anh ta đơn giản đi ra phía sau và bắt đầu xem những dụng cụ.

Cô dời sự chú ý đến ba gã đàn ông dường như đang từ từ tiến về phía cô. Cô cảm thấy như một cánh cửa đang khép lại trước mặt, không cho không khí tràn vào phòng. Bọn chúng có mùi bụi đường và mồ hôi. Một bên khoe môi của gã đàn ông có tướng đi gà trống nhướng lên như thể hẳn ta biết một bí mật và định chia sẻ.

Gã đàn ông nặng nề đặt đồ của hắn lên quầy tính tiền và nghiêng người gần hơn để nhìn cô. “Cô ta có mái tóc đẹp, Ông trùm ha.”

“Đúng thế”, gã đàn ông gầy nhom trả lời như thể cô không đứng ngay trước mặt bọn chúng.

Dường như không tên nào chú ý đến anh chàng chủ nông trại ở gần phía sau. Kẻ gần nhất gật đầu về phía cô và nói. “Chào buổi tối, cô gái.”

Cô có thể ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của hắn từ khoảng cách một mét. Gã đàn ông này nhắc cô nhớ đến một con rắn dự định tấn công kẻ thù. Cô đứng thẳng người như luôn làm khi lo lắng, như thể hành động đó khiến cô cao lớn hơn tất cả những người khác.

“Tôi có thể giúp gì các anh hay không?” cô hỏi, nghi ngờ việc bất cứ ai trong cả ba người bọn chúng có vợ hay người yêu nhưng chắc chắn chúng có mẹ và bây giờ là tuần Giáng sinh. “Tôi có thể giúp các anh chọn một món quà.”

Ba gã đó giờ đang đứng phía trước mặt cô. Thêm một bước nữa là chúng đứng trong tầm với của cô. Maggie chưa bao giờ quá mức mừng về việc có quầy thu ngân giữa cô và khách như lúc này.

“Cô có thể giúp đỡ chúng tôi đấy.” Gã to béo cười nhả răng. “Chúng tôi muốn cô làm rỗng cái hộp đựng tiền cô đặt bên dưới quầy thu ngân này và giao nó ra.”

Maggie nhìn chúng chằm chằm. “Các anh là những kẻ cướp?”

Gã đàn ông đầu tiên tiến tới, bao phủ tay cô bằng tay của mình khi gã nghiêng người lại gần. Gã trừng mắt nhìn cô khi đưa ra những mệnh lệnh. “Khóa cửa lại, Barney, và thổi tắt những ngọn đèn phía trước trong khi quý cô đây đặt tất cả tiền của cô ta vào một cái túi, sau

đó chúng ta sẽ đi đến phòng làm việc phía sau cô ta, nơi cô ta thực sự cất tiền.” Gã đàn ông có đôi mắt chết chóc trước mặt cô có thể trẻ nhưng gã ta dường như là kẻ cầm đầu. Cái sít chặt của gã trên bàn tay cô khiến cô cảm thấy đau đớn. “Bọn tôi ở đây làm chút việc với cô, quý cô à và bọn tôi không muốn rắc rối.”

Maggie kìm lại tiếng hét khi cô gạt đầu.

Cô nhìn gã lùn nhất trong bọn đi vội đến cửa. Hắn kéo biển “ĐÓNG CỬA” xuống khi khóa cửa lại và bắt đầu thổi tắt những ngọn đèn trong khi hắn đi trở lại phía cô. Cô không dám nhìn đến góc phía xa xem anh chàng chủ nông trại vẫn còn ở đó hay không. Cơ hội duy nhất để anh ta còn sống có thể là giữ yên lặng. Ba gã này có thể đã quá say để chú ý đến việc anh ta bước vào nhưng nếu bây giờ chúng phát hiện ra, tất cả chúng sẽ xem anh ta là một nhân chứng.

Tên cầm đầu nhấc tay khỏi tay cô và tóm lấy phía trước áo choàng của cô. Hắn giật mạnh kéo cô về phía hắn và thì thầm. “Cô gái, chúng tôi có thể làm việc này đơn giản hay khó khăn. Nó tùy thuộc vào cô. Tất cả những gì chúng tôi muốn là tiền của cô.”

Gã đàn ông thứ ba cười lớn. “Và một chút vui thú, nhớ chứ Adler. Đừng quên điều đó. Mà đã nói tất cả chúng ta có thể hưởng chút vui thú. Tao nói chúng ta đầu tiên nhét giẻ vào miệng của cô ta. Cô ta trông như một kẻ thích la hét. Tao không bận tâm nhưng tao không muốn bất cứ vị khách không mời nào đến đây trong khi đến lượt tao có cô ta.”

Tên cầm đầu trông như một kẻ vô lại đói khát khi hắn mỉm cười với cô. “Cô sẽ phải im lặng biết chưa cô gái. Cô hiểu mà, điều này không có gì mang tính cá nhân. Louis đã không có phụ nữ trong thời gian dài và tôi đã hứa với hắn.”

Cô bắt đầu run rẩy.

Hắn buông áo của cô ra và căng miếng vải bông như thể hắn đang xóa dấu tay của mình. “Đầu tiên là công việc. Sau đó, nếu như cô hợp tác, tôi sẽ không để bọn chúng làm đau cô quá nhiều.”

Louis lôi súng ra. “Hắn nói đúng. Chúng tôi lấy tiền trước.”

Cái gã có tên Barney quay trở lại. Tất cả đèn trong cửa tiệm đã tắt ngoại trừ ngọn đèn nhỏ nằm phía sau quầy. Không ai đi ngang qua đây có thể nhìn thấy cô từ những ô cửa sổ. Maggie cảm thấy mình bị bẫy trong bức tường xây lên bởi những tên cướp. Tất cả không khí đã rời bỏ thể giới của cô.

Cô buộc đầu óc của mình sáng suốt. Cô không thể để sự hoảng sợ làm tê liệt mình. Cô nhìn chúng chằm chằm chờ đợi cơ hội.

“Nhìn cô ta kìa, Ông trùm.” Barney cười. “Cô ta thậm chí không dự tính hét lên. Tao nghe

nói cô ta là một người thông minh. Cô ta biết nó sẽ không hay nếu cô ta làm thế.” Hẳn tựa người lên quầy và khoe khoang. “Ông trùm nói rằng tôi có thể tát cô nếu cô bắt đầu chống cự.”

“Chúng ta đang lãng phí thời gian. Lấy tất cả tiền bỏ vào một cái túi và làm nhanh lên.” Ông trùm dường như có hứng thú với tiền hơn.

Maggie gạt đầu và vói tay xuống bên dưới quầy thu ngân. Bên cạnh hộp đựng tiền là một khẩu súng lục Walker mà cách đây nhiều năm cha cô đã mang theo trong chiến tranh. Ngay khi cô nắm chặt lấy nòng súng, một cán rìu dài bay ra khỏi bóng tối.

Cô thấp thỏm chờ như thể mọi thứ đang diễn ra trong một giây dài căng thẳng. Cán rìu đập mạnh vào phía sau đầu của Barney, khiến hắn nhoài nửa người ngang quầy và đổ nhào như một con búp bê rách.

Louis quay ngoắt súng một vòng và bắn một cách mù quáng vào bóng tối khi một cán rìu khác vung đến đập vào cằm hắn mạnh đến mức cô có thể nghe thấy tiếng xương nứt ra. Gã đàn ông được gọi là Adler quay lại, đang kéo khẩu súng của hắn ra ngay khi anh chàng chủ nông trại bước khỏi bóng đêm chập chờn.

Maggie nhắc khẩu súng lục và bắn về phía Trùm Adler để cứu anh chàng chủ nông trại hơn là cố gắng làm tên cướp bị thương.

Hai tiếng nổ phát ra cùng một lúc. Anh chàng chủ nông trại xoay tròn và ngã nhào khi Ông trùm chạy đến cửa.

Cô chạy vội vòng quanh quầy với khẩu súng trong tay và nổ súng lần nữa. Ngay khi Ông trùm chạy nhanh qua cửa, cô nghe thấy tiếng hắn ta hét lên và túm lấy chân sau đó đi khập khiễng ra khỏi tiệm.

Maggie buông súng xuống và chạy đến chỗ anh chàng chủ nông trại. Anh ta đã mạo hiểm tính mạng để giúp cô. Nếu như anh ta ở yên trong bóng tối, anh ta sẽ không bị thương. Dù thế nào đi nữa việc này đều là lỗi của cô.

Nơi gần sàn nhà quá tối để có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. “Anh ổn cả chứ?” cô kêu lên, chạm nhẹ tay vào vùng máu ấm chảy lan ngang qua vai của anh ta. “Tôi cần đưa anh đến bác sĩ.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ta ngồi dậy, đẩy tay cô ra. “Tôi ổn.” anh nói với chất giọng hầu như bình tĩnh. “Và tôi không phải người điếc, Maggie. Đừng có hét lên với tôi.”

Cô hít một hơi dài. Trước khi cô có thể cảm ơn anh chàng chủ nông trại, cảnh sát trưởng và một vài người đàn ông khác đã chạy xuyên qua cánh cửa. Cảnh sát trưởng Raines với khẩu súng được kéo ra và ông đi thẳng đến phía cô khi những người khác tản ra, thấp sáng đèn và

nhìn quanh cửa tiệm.

“Cô ổn cả chứ, cô Allison?”

“Vâng”, cô nói. “Người đàn ông này đã ngăn những kẻ có ý định cướp cửa tiệm của tôi.”

Cảnh sát trưởng nhìn người đàn ông bên cạnh cô. “Cô chắc cậu ta không phải là một trong những tên cướp chứ? Cậu ta là một người nhà Thompson.”

“Tôi chắc chắn. Anh Thompson đã cứu mạng tôi, cảnh sát trưởng. Hai gã kia”, cô chỉ vào tên Barney đã nằm gục trên quầy, vẫn còn bất tỉnh và Louis rên rỉ thét lên khi hắn ôm lấy gương mặt đầy máu của mình, “không chỉ cố lấy tiền của tôi mà chúng còn...” Cô không thể nói ra những từ đó. Cô sẽ không nói ra.

Thompson điền vào chỗ còn trống. “Chúng đang lên kế hoạch quấy rầy và hầu như để cô ấy chết tại đây. Khi cưỡi ngựa vào nơi tạm giữ ngựa tôi đã nghe thấy chúng nói như thế.” Anh từ từ đứng dậy nhưng vẫn còn ở gần cô. “Cái tên được gọi là Ông trùm đề cập với gã Louis là chúng không có ý định để lại nhân chứng.”

Maggie bắt đầu run rẩy một lần nữa và cô cảm thấy cánh tay của Thompson vòng quanh eo cô như thể đang tiếp thêm sức mạnh. Anh tiếp tục nói với cảnh sát trưởng. “Cách đây vài năm tôi đã nhìn thấy gã cầm đầu đó một lần. Hắn là Trùm Adler, tôi nghĩ thế.”

Cảnh sát trưởng Raines lắc đầu. “Hắn là kẻ xấu nhưng tôi chưa bao giờ ở đủ gần để có thể nhìn thấy hắn.” Nhướng một bên mày, ông ta nói thêm. “Tôi cũng chưa bao biết một người nhà Thompson lại liên quan đến bất cứ điều gì xảy ra trong thị trấn này. Người nhà anh dường như không thích họ hàng của mình, những người khác lại càng không.”

“Có thể chúng tôi chỉ thích được ở một mình.” Sam hoàn thành nốt câu chuyện.

Louis ngừng la hét đủ lâu để chửi thề và nói, “Ông trùm sẽ giết chết từng người trong tụi bây. Đó là lý do tại sao hắn ta chưa bao giờ bị bắt. Hắn không bỏ lại bất cứ kẻ nào để làm chứng chống lại hắn.”

Maggie không bỏ lỡ cách mà ngài cảnh sát trưởng và Thompson trao đổi ánh mắt với nhau và không một lời nào khác, cô biết mình đã gặp rắc rối lớn.

Chương ba

Sam loạng choạng bước lên trước nửa bước và nhận ra rằng Maggie đột ngột đỡ anh.

“Đưa anh ta rời khỏi đây”, Cảnh sát trưởng Raines ra lệnh. “Tôi sẽ đi gọi bác sĩ.”

Sam muốn tranh luận nhưng căn phòng dường như đang chuyển động. Anh cảm thấy mình như một chiếc lá nổi lềnh bềnh trên mặt nước chao đảo.

“Anh có thể đi bộ được chứ?” Maggie thì thầm gần bên.

Anh gật đầu và để cô giúp mình bước lên cầu thang nằm phía sau quầy tính tiền. Cảm giác có cô bên cạnh thật tốt, ôm lấy anh, di chuyển cùng anh với từng bước chân. Anh đã không chạm vào một người phụ nữ nào trong suốt hai năm qua và sự gần gũi của cô kích động cơ thể của anh.

Họ bước qua ngưỡng cửa dẫn vào nhà ở nhỏ. Khi họ đi đến chiếc bàn với một cái ghế duy nhất, anh cố gắng nhận ra những thứ vây xung quanh. Đầu tiên tất cả những gì anh nhìn thấy là các màu sắc. Màu đỏ, màu vàng và màu xanh dương ở khắp mọi nơi. Những cái ghế được bọc nệm, màn cửa và thảm chùi chân. Những cái nôi sáng bóng, đồ trang trí bằng thủy tinh và những bông hoa đang đua nhau khoe sắc trong nhà. Đây là căn hộ của Maggie nhưng anh chưa bao giờ mơ rằng cô sẽ sống trong một không gian bao quanh bởi màu sắc.

“Nếu như anh cởi áo khoác cùng áo sơ mi ra, tôi sẽ xem mình có thể làm gì để rửa sạch vết thương đó trước khi bác sĩ Mitchell đến đây.” Cô xoay người và bắt đầu đổ nước vào một cái chậu như thể cô mong đợi anh làm theo những mệnh lệnh.

“Cô không cần...”

Cô nói xen vào trước khi anh có thể nói hết câu. “Đừng ngu ngốc như thế, anh Thompson. Tôi đã được huấn luyện trong việc chăm sóc bệnh nhân. Tôi hoàn toàn có khả năng rửa vết thương cho người lạ mặt đã cứu mạng sống của tôi.”

Cô buộc tạp dề quanh eo và bắt đầu lục lọi trong ngăn kéo.

“Tôi không phải là người lạ, Maggie”, anh nói khi cởi áo khoác ra.
“Chúng ta đã từng là bạn. Tôi là...”

Cô ngước lên, đôi mắt xanh lục mang đầy vẻ thách thức. “Anh là Samuel Thompson. Tôi nhớ anh mà.”

Anh mỉm cười khi cởi nút áo sơ mi. “Tôi mừng vì cô nhớ tôi.”

Cô đem đồng băng gạc bằng vải bông đến bàn. “Anh là người duy nhất ở trường đã đối xử tốt với tôi. Tôi nhớ mình đã chạy về nhà mỗi ngày và khóc. Tôi đã nói với mẹ người duy nhất không hét lên với tôi là Samuel Thompson và mẹ tôi sẽ luôn nói rằng *‘Thế thì Samuel Thompson ắt hẳn là một vị thánh.’*”

Anh thư giãn kèm theo nụ cười. “Thú vị thật, tôi nhớ cô và đôi mắt xanh đó nhưng tôi đã quên mất việc cô Rogers gọi tôi là Samuel.”

Maggie đặt tay lên bã vai trần của anh. “Thật tốt khi gặp lại anh, Samuel. Tôi ước gì anh đã nói cho tôi biết anh là ai khi lần đầu tiên anh đến đây.”

Anh cũng ước mình đã làm thế nhưng anh không chắc sẽ phản ứng như thế nào nếu như anh tự giới thiệu bản thân và cô nói rằng cô không nhớ anh. Cô có ý nghĩa rất nhiều trong quá trình anh trưởng thành. Mặc dù anh hiếm khi nhìn thấy cô sau năm đó nhưng cô khiến anh trở thành một người đàn ông tốt hơn. Rất nhiều lần khi anh hầu như từ bỏ việc bắt đầu xây dựng cuộc sống, anh nghĩ đến cô và việc cô luôn thúc đẩy anh làm hết sức mình ra sao.

Ngồi bất động, anh ngắm nhìn cô lau sạch vết máu. “Nó không tồi tệ. Một vết thương vào và ra tại vai của anh. Trông như nó đã sượt qua xương nhưng chắc chắn nó đang chảy máu. Tôi sẽ thử dùng một miếng gạc lạnh.” Khi làm việc, cô đã trách anh đáng lẽ không nên dính vào vụ cướp ra sao.

Cô ở quá gần, anh có thể cảm thấy hơi thở của cô nơi cằm và chút do dự trong sự đụng chạm như thể cô sợ làm đau anh. Hít một hơi thật sâu, anh thư giãn ghi nhớ mùi hương trên mái tóc của cô. Hương kim ngân. Không hiểu vì sao anh biết rằng cô vẫn luôn mang mùi hương đó.

“Cô có thể rửa sạch vết thương và băng chặt nó hộ tôi được chứ? Tôi thật sự cần phải về nhà. Tôi có nhiều việc để làm trước khi cơn bão này đến.”

“Dĩ nhiên. Vợ anh hầu như chắc chắn đang tự hỏi về anh.” Đột nhiên giọng nói của cô dường như nghe có vẻ kiêu cách hơn. “Nhưng tôi đề nghị anh xem...”

“Vợ tôi đã mất cách đây hai năm khi sinh con”, anh ngắt lời.

Đôi mắt xanh của cô đầy lệ. “Tôi xin lỗi. Đứa bé còn sống chứ?”

Anh quan sát cô một cách tỉ mỉ. “Thằng bé chỉ nặng hơn ba pao một tí.” Cô lắc đầu. “Tôi thật sự xin lỗi, Samuel.” Bàn tay cô chạm vai của anh khi cô ấn vào vết thương để ngăn nó chảy máu.

Họ nghe thấy ai đó đang bước lên lầu và chờ cho đến khi cảnh sát trưởng xuất hiện, ông ta cầm chiếc nón trong tay. Ông ta ngó quanh và do dự như thể không chắc mình có nên bước vào trong hay không.

“Bác sĩ đâu ạ?” Maggie nói mà không hề rời khỏi Sam.

Cảnh sát Raines dường như thấy bất ổn khi có điều gì đó để nói. “Ông ta không đến được. Tôi tìm thấy ông ta đã say bí tỉ tại bữa tiệc nhà Wilson. Ai đó đã tựa ông ta vào một cái ghế và tôi nghĩ không có bất cứ ai chú ý đến việc ông ta bị lạnh”

“Tôi không cần đến ông ta”, Sam ngắt lời. “Maggie có thể băng bó cho tôi tốt hơn những gì ông ta có thể làm.”

Raines trông có vẻ bối rối. “Đúng thế không, cô Allison?”

Cô mỉm cười. “Tôi sẽ cố hết sức. Samuel và tôi đã là bạn trong nhiều năm, cảnh sát trưởng à. Tôi ghét việc làm hại anh ấy bằng những kĩ năng kém cỏi. Mặc dù tôi không phải là y tá nhưng tôi có lọ thuốc mỡ trong hộp thuốc để tránh sự nhiễm trùng và tôi biết làm thế nào để băng bó một vết thương.”

Ngài cảnh sát nhìn có vẻ mơ hồ. “Cả hai là bạn sao?”

Sam mỉm cười khi cô làm việc. “Chúng tôi đã là bạn kể từ năm lớp một.”

“Tốt rồi, người ủy quyền của tôi nói rằng hai tên tội phạm bị chúng tôi tống vào tù đang la hét về việc Trùm Adler sẽ sớm trở lại giết cả hai người. Tôi đang cố hết sức nghĩ ra nơi nào đó an toàn mà cô Allison có thể đến nhưng tôi nghi ngờ việc bất cứ ai trong thị trấn này sẽ muốn mạo hiểm an nguy của gia đình mình để đề nghị cho cô ấy một nơi trú ngụ. Bây giờ tôi biết hai người là bạn, tôi nghĩ đây có thể là ý tưởng hay nếu như anh đưa cô ấy về nhà với mình, Thompson. Không có ai ngoại trừ người thân của anh có thể đến hẻm núi đó vì thế cô ấy sẽ được an toàn. Nếu Ông trùm có cố gắng đuổi theo anh và cô ấy, hẳn ta sẽ không bao giờ tìm ra nơi ở của hai người và nếu như hẳn ta đến gõ cửa nhà Thompson quá nhiều, họ hầu như chắc chắn sẽ bắn hẳn vì tội làm phiền.”

“Hơn cả mức có thể”, Sam nói khi anh đồng ý với cảnh sát trưởng. “Nhưng tôi chắc chắn

Maggie sẽ được an toàn khi ở đây.” Anh không thể giữ bỏ cảm giác rằng cảnh sát trưởng muốn cô rời đi hơn là ông ta muốn cô được an toàn.

“Không”, cô thì thầm. “Tôi không biết ai sẽ mạo hiểm mạng sống của mình để che giấu tôi và tôi sẽ không bao giờ yêu cầu anh làm điều đó.”

Khi anh quay lại nhìn cô, anh biết cô đang nói sự thật. Hầu như trong hai mươi năm không có gì thay đổi, anh nhận ra. Ở nơi đây không ai trong bọn họ có được bất cứ người bạn nào. Anh không muốn đưa cô về nhà với mình nhưng anh không thể bỏ cô ở lại nơi này.

Cô buộc miếng băng khi anh nhìn ngài cảnh sát. “Nếu ông còn ở lại đây trong khi cô ấy thu dọn hành lý, tôi sẽ lấy ngựa và đưa cô ấy đi cùng, nhưng ông sẽ không nói với bất cứ ai nơi cô ấy ở, thậm chí là những người ủy quyền cũng không.”

Raines trông có vẻ không đồng ý với dự định mà anh đã đề nghị nhưng ông ta gật đầu khi Sam kéo chiếc áo sơ mi đầy máu qua chỗ băng vết thương. “Dù sao đi nữa sẽ chẳng có ai tin tôi.” Ngài cảnh sát nhún vai. “Tôi chưa bao giờ biết đến việc một người nhà Thompson mời bất cứ ai bước vào hẻm núi đó.”

Sam không tranh luận. Anh gật đầu với Maggie và rời khỏi.

Bị bao bọc trong những suy nghĩ của riêng mình, Sam đi trở lại nơi anh đã buộc những con ngựa. Anh có chút quen thuộc về cảnh sát trưởng. Nếu sự việc không xảy ra trong thị trấn của ông ta, ông ta thực sự không quan tâm. Cách đây ba năm khi Otis Dolton, hàng xóm của Sam, đánh đứa con gái mười lăm tuổi của lão gần chết, ngài cảnh sát trưởng đây không buồn đi đến và nói chuyện với Otis.

Lần tiếp theo Danni Dolton bị đánh, cô ta đã chạy đến nhà của Sam, khóc lóc nói rằng nếu cô ta đi vào trấn cha cô ta sẽ tìm ra và đánh cô ta vì tội chạy trốn. Sam đã đón nhận đứa bé đó và chăm sóc cho cô ta. Danni giống một bé gái hơn một người phụ nữ, sợ hãi với thế giới này. Cô ta đã ở lại trông nhà và nấu ăn cho lão già đó kể từ khi mẹ của cô ta mất. Mặc dù Sam chưa bao giờ làm đau cô ta nhưng khi ở trong nhà cô ta thường tránh xa anh và từ chối đi xa hơn phạm vi chuồng ngựa vì sợ cha cô ta sẽ bắt được.

Khi cha của cô ta xuất hiện để đưa cô ta quay trở về, Sam đã đứng giữa họ trong khi lão già đó quát mắng con gái mình. Dolton thề rằng lão sẽ quay trở lại cùng với ngài cảnh sát trưởng. Sam nghi ngờ điều ấy, nhưng để chắc chắn Danni không bao giờ phải quay lại chốn địa ngục đó, họ đã chạy đến Tascosa và kết hôn với nhau.

Sau ngày hôm đấy, cô ta đến bên lò sưởi vào ban đêm và anh sẽ đọc cho cô ta nghe một trong những quyển sách của mình. Dường như mặc cho anh đọc cái gì, cô ta chỉ thích lắng nghe. Cô ta chưa bao giờ ăn cùng hay nói chuyện với anh nếu như cô ta không phải làm thế. Họ kết hôn được sáu tháng khi cô ta bắt đầu bò vào giường ngủ với anh. Cô ta nằm đó hoàn toàn

bất động không hề mặc đồ ngủ như thể cô ta biết điều gì sẽ xảy ra. Anh lặn lại gần và hỏi hai lần xem cô ta có muốn điều này trước khi anh nhìn thấy cô ta gật đầu trong bóng tối.

Không nói một lời nào, anh đã giao hợp cùng cô ta. Sau đó, tỉnh thoảng cô ta đến với anh. Cô ta không bao giờ chạm vào anh. Anh chưa bao giờ ép buộc hay thậm chí chạm vào cô ta hơn mức cần thiết. Anh không biết gì về việc làm tình nhưng anh biết làm cách nào để giao hợp. Khi anh hoàn thành, cô ta di chuyển lùi ra và anh cảm thấy bên trong quá trống rỗng đến mức anh sợ mình có thể bị lạnh cho tới chết.

Sau khi cô ta chết, anh đã thề sẽ không bao giờ dính líu đến bất cứ ai. Bây giờ anh đang đưa người phụ nữ anh từng quan tâm về nhà. Nếu anh đã không tránh xa Danni khi cô ta ở chung nhà thì làm thế nào anh có thể tránh xa Maggie? Danni thậm chí chưa bao giờ nói rằng cô ta thích anh, đừng nói gì đến yêu anh và Maggie đã làm rõ việc anh hầu như chắc chắn là người bạn duy nhất mà cô có.

Anh nguyên rủa, đột ngột nhận ra khi Maggie đến nhà anh cô ấy hầu như sẽ xoay người và cười ngửa trở lại thị trấn. Những gì cô ấy phải đương đầu khi đến nơi ở của anh có thể khiến cô ấy hoảng sợ hơn cả Trùm Adler.

Chương bốn

Maggie đi qua những căn phòng nhỏ trong căn hộ nằm bên trên cửa tiệm. Trong một giờ qua cô đã bị hoảng sợ đến mức hầu như mất bình tĩnh. Cô đã bắt một người đàn ông và tìm ra một người bạn. Cô không chắc mình có thể nhận thêm bao nhiêu sự kích động nhưng dường như bây giờ cô sẽ đi về nhà cùng với một người đàn ông để tên tội phạm không giết chết cô. Suy xét cân nhắc mọi thứ, việc thu dọn hành lý dường như là điều đơn giản để làm vì thế cô tập trung vào đó.

Cô cần quần áo ấm. Nếu như anh là chủ một nông trại, anh có thể sống ở một túp lều nơi gió lùa xuyên qua. Cô cần đôi giày cứng cáp và vớ giữ ấm. Có thể chiếc quần dài bằng len sẽ hữu ích hơn một chiếc váy. Với túi xách trong tay cô chạy xuống lầu và kéo quần áo khỏi những cái kệ của cửa tiệm, một điều cô hiếm khi làm.

Ngay khi Samuel quay trở lại, cô đã đem theo hai túi [1] được chất đầy đồ và đứng chờ ngay cạnh cửa sau. Cô cũng đóng gói theo hai bao tải thức ăn. Cô không muốn dùng hết hay làm giảm bớt số thực phẩm dự trữ cho mùa đông của Samuel và bởi vì cô không biết anh có thứ gì, bản thân mình cần thứ gì, vì thế mỗi thứ cô lấy một món. Cảnh sát trưởng Raines nói

với cô rằng ngày mai ông ta sẽ gửi điện tín về việc của Trùm Adler nhưng ông ta không biết với mùa Giáng sinh và cơn bão này liệu trong chừng một tuần có bất cứ ai đó dành thời gian xem chúng hay không. Với may mắn ai đó sẽ phát hiện ra Adler và báo lại với ông ta.

“Suốt một tuần”, cô thì thầm, hầu như sợ rằng mình quá kích động. Trong khoảng thời gian trưởng thành, cô chỉ đến trường và đi nghỉ mát cùng với dì. Ngoại trừ vào mùa hè, cô sẽ trải qua cả kì nghỉ với những giáo viên đề nghị cho cô một nơi ở kèm theo khoản phí nhỏ. Năm ngoái chuyến đi đến Kasota Springs đã là sự tra tấn. Tất cả mọi người chào đón cô nhưng không một ai mời cô đi đến bất cứ nơi nào. Những người bằng tuổi thì đã kết hôn có gia đình của riêng mình và những người lớn tuổi hơn dường như luôn đi cùng nhóm của họ. Nơi đây không có viện bảo tàng để Maggie đi lang thang xuyên suốt hay những thư viện để cô trải qua những buổi chiều của mình. Không có gì để chơi đùa, không có âm nhạc và quan trọng nhất, không có ai để cùng trò chuyện.

Từ một cô bé nhỏ hống hách biết mọi thứ cô đã lớn lên trở thành một người phụ nữ cứng đầu có học vấn quá cao. Việc cô một mình trải qua một mùa Giáng sinh khác nữa sẽ khiến cô cảm thấy buồn bực nếu như không có Trùm Adler và vụ cướp đó. Có thể cô nên gửi một tấm thiệp cảm ơn đến hấn một khi hấn đã bị tổng giam. Thậm chí một chuồng ngựa gió lùa nghe có vẻ tốt hơn tất cả những gì cô tự mình trải qua.

“Ồ, còn một thứ nữa”, cô nói khi đi ngang qua cảnh sát trưởng và chạy vào trong cửa tiệm. “Hãy nói Samuel chờ tôi.”

Cô có thể nghe thấy cảnh sát trưởng đang than phiền rằng cô không thể nào có thể mang theo thứ gì khác nữa. Ông ta khẳng định đã từng nhìn thấy đoàn xe ngựa đến miền Tây với ít hành lý hơn thế này.

Maggie phát lờ ông ta khi cô tìm kiếm nơi những quầy hàng. Một cái đồng hồ - quá nhiều. Một con dao - quá băng quơ. Những cái khuy cài ống tay áo - quá hình thức. Một chiếc nhẫn - quá đắt tiền. Rồi cô nhìn thấy nó. Một quyển sách. Không quá mang tính cá nhân hay hình thức hoặc đắt tiền. Cô bỏ nó vào cái túi thứ ba cùng với hộp đựng tiền, quyển nhật ký và một chiếc áo sơ mi để thay cho cái bị vấy máu của anh. Khi đi qua quầy tính tiền, cô để lại tờ ghi chú ngắn nói vài lời đơn giản với hai người phụ nữ làm việc cho cô. “Trông chừng mọi thứ hộ tôi cho đến khi tôi quay trở lại.”

Sam và Raines đang chốt hành lý của cô khi cô đi đến cổng. “Cảnh sát trưởng, ngài có thể cho người đến đóng lại tấm ván trên cánh cửa bị hư được không ạ?”

“Được thôi”, cảnh sát trưởng trả lời như thể ông ta cảm thấy khó chịu vì lời yêu cầu đó.

“Tôi sẽ cưỡi ngựa mà không cần yên”, Sam nói khi anh mỉm cười với cô, “không còn cách nào khác cô sẽ phải mang hầu hết hành lý được buộc

phía sau mình.”

“Tôi không thể cưỡi ngựa. Tôi chỉ ở trên lưng ngựa một lần duy nhất trong đời và đã ngã khỏi đó.” Sự hoảng sợ lấp đầy đầu óc của cô. “Tôi không biết bất cứ điều gì về việc làm thế nào để điều khiển một con ngựa. Anh không có một cỗ xe độc mã sao? Tôi có thể điều khiển nó với vài kỹ năng.”

Cảnh sát trưởng và Sam nhìn cô như thể cô không phải đang nói bằng tiếng Anh. Làm thế nào một phụ nữ ở tiểu bang này lại không biết cưỡi ngựa? Điều đó dường như thật kỳ lạ giống khi nói rằng cô không thể ăn hay hít thở.

“Chắc cô đang đùa.” Sam nhướn mày. “Tại sao tôi lại sở hữu một cỗ xe độc mã chứ? Tôi xin lỗi, Maggie, nhưng cách duy nhất để đi vào hẻm núi là cưỡi ngựa. Cô sẽ phải làm điều đó thôi.”

Cô lắc đầu và nghĩ đến việc thông báo cho anh biết rằng có nhiều quý cô ở các thành phố không ngồi dạng chân trên ngựa, nhưng cô nghĩ bây giờ không phải là lúc để thuyết giáo cho anh bởi vì cô dường như là người đang thiếu kỹ năng cưỡi ngựa.

Raines bước vào trong và tóm lấy giá cửa **[2]**. Ông ta ném cái yên khỏi lưng con ngựa phụ. Không nói lời nào, những người đàn ông chuyển tất cả hành lý lên con ngựa không có yên đó. Khi cảnh sát trưởng chất cái túi cuối cùng, ông ta quay lại và hỏi, “Cô chắc đó là tất cả chứ, thưa cô?”

Trước khi cô có thể phản bác lại, Sam đơn giản nói, “Maggie, cô cứ đem theo tất cả những thứ cần thiết. Tôi không muốn cô cảm thấy bất tiện.”

Cô gần như đã hôn người đàn ông đó. Nếu như má của anh cạo sạch râu, cô có thể thử làm thế. Cô chưa bao giờ chịu đựng được một người đàn ông với bộ râu trên gương mặt. Bằng cách này hay cách khác nó dường như luôn cho cảm giác anh ta đến từ nơi quá xa xôi hẻo lánh.

Cảnh sát trưởng giúp cô trèo lên yên ngựa như thể ông ta vội vã muốn thoát khỏi rắc rối. Ông ta không thích phiền toái và nếu như Trùm Adler trở lại giết cô, điều này có thể giới hạn rắc rối. Ông ta giữ ngựa trong khi Sam dùng một tay đánh đu ngồi phía sau cô.

Sam vòng tay qua người cô với lấy dây cương. “Tôi sẽ liên lạc với ông sau một tuần”, anh nói với Raines. “Nếu ông cần chúng tôi trước thời gian đó, hãy để một cái khăn rằn màu đỏ trên góc phía bắc của hàng rào Lamar, từ hẻm núi tôi sẽ nhìn thấy nó.”

“Cậu không định nói cho tôi biết nơi cậu sống sao?” ngài cảnh sát thử nói. “Hẻm núi đó chạy dài đến một trăm dặm.”

“Không. Cách duy nhất để tôi biết Maggie được an toàn chính là không ai có thể tìm thấy cô

ấy.” Anh cài móc dây cương của con ngựa kia quanh núm yên ngựa [3] và thúc ngựa đi về phía trước khi hai chân đã yên vị bên cạnh chân cô và kéo người cô tựa vào anh.

Maggie ngồi bất động và vươn thẳng người hết mức có thể nhưng cô nhận thức rõ rệt người đàn ông phía sau khi họ dường như cuõng ngựa vào màn đêm. Đột ngột hoảng sợ, cô liếc nhìn trở lại ánh sáng phai dần của thị trấn.

“Đừng lo lắng, Maggie. Tôi sẽ đưa cô trở lại khi việc này chấm dứt.” Anh khẽ nói gần tai cô và cô bình tĩnh lại.

Cô nghĩ đến việc nói rằng cô không muốn quay trở lại. Cô thích đối mặt với bóng đêm hơn là phải một mình cô độc trong thị trấn đầy ắp người. Người đàn ông cô rõ ràng quen biết này, người bạn duy nhất, mang ý nghĩa nhiều hơn bất cứ ai khác. Thị trấn này, thậm chí là cửa tiệm, chỉ mang chút ý nghĩa với cô. Nếu như cô có thể bán nó sau khi cha mẹ qua đời, cô sẽ trở lại dạy học tại ngôi trường mà cô đã rời xa trong quá nhiều năm.

“Cảm ơn anh”, cô thì thầm, “vì đã đưa tôi theo cùng.”

Cánh tay của anh nhẹ nhàng vòng quanh eo cô. “Cám ơn đã tin tưởng tôi. Không có nhiều người tin tưởng một người nhà Thompson.”

“Tại sao vậy?”

“Tôi thực sự không biết. Chúng tôi sống tách biệt. Đôi lúc một vài người họ hàng của tôi biết đến việc trao đổi mua bán với những tên tội phạm và người Apache, nhưng tôi không thể nghĩ ra bất cứ ai mà tôi có quan hệ đã trải qua một đêm trong tù. Tin đồn nói rằng chúng tôi pha lẫn giữa hai dòng máu Gypsy và Ấn Độ, nhưng sự thật chúng tôi chính là lũ chó trong nền văn minh nhân loại. Một phần của tất cả mọi thứ nhưng không thuộc về một thứ nào cả.” Anh nghĩ về nó trong giây lát và nói thêm. “Mọi người không có khuynh hướng tin tưởng những ai họ ghét và người nhà Thompson là những kẻ khác biệt.”

Cô vận vẹo người cho đến khi có thể nhìn thấy phía rìa ngoài gương mặt của anh. “Tối nay anh đã cứu mạng tôi, Samuel. Đối với tôi, điều đó khiến anh trở thành một chiến binh của vùng đất này.”

Anh mỉm cười. “Điều đó cũng khiến cô trở thành một tiểu thư.”

Cô lắc đầu. “Tôi sẽ yên vị với vai trò là bạn của anh.”

“Công bằng đó”, anh nói, “nhưng đã quá lâu tôi không ở gần bất cứ ai để cùng nói chuyện. Tôi có thể không phải là người đồng hành tốt đâu.”

Trong bóng đêm khi anh di chuyển qua những hàng cây và đi vào một thung lũng, cô đã xác

định bây giờ có thể là thời điểm để nói về những quy tắc. Cô không thể hình dung được họ đang cưỡi ngựa đi vào nơi nào nhưng nếu cô muốn cư xử một cách thích hợp, cô phải biết cái gì đang chờ đợi mình phía trước. “Samuel, có thể chúng ta nên nói về việc sẽ xảy ra trong khi tôi đến sống cùng với anh. Chúng ta có thể đặt ra một vài quy tắc. Đầu tiên tôi muốn anh biết rằng tôi đã lên kế hoạch giúp đỡ và chi trả mọi phí tổn.”

“Tôi sẽ không nhận một cắc nào của cô, Maggie, nhưng tôi có thể cần đến sự giúp đỡ. Với cơn bão đang sắp tới tôi sẽ hoàn toàn bận rộn trong vài ngày tiếp theo.”

“Đừng do dự yêu cầu nếu anh nghĩ tôi có thể làm bất cứ điều gì để giảm bớt gánh nặng cho anh.” Cô hầu như cười khúc khích khi nghĩ đến những phần khích của việc thực hiện những điều mới mẻ. “Tôi cho rằng những người trong thị trấn sẽ nghĩ việc chúng ta ở chung dưới một mái nhà mà không có người giám sát thực sự là một điều không đúng đắn.”

“Cô lo lắng về điều đó sao?”

“Vâng.”

“Vậy cứ thư giãn đi. Chúng ta sẽ không ở một mình đâu.”

Cô hít một hơi thật sâu và cảm thấy cánh tay anh khẽ siết chặt như thể anh sợ cô có thể ngã. “Tôi sẽ không ngã đâu, Samuel. Anh không cần phải ôm tôi quá chặt như thế.”

Anh cười lớn bên tai của cô. “Tôi lại thích ôm cô như thế này.”

Cô lúng túng vỗ nhẹ vào bàn tay của anh. “Tôi đáng lẽ không nên nói điều này nhưng tôi cũng thích việc có anh gần bên như thế. Thật tốt khi có một người bạn.”

“Tôi cũng vậy”, anh trả lời.

“Vậy đó có thể là quy tắc thứ hai của chúng ta, Samuel. Chúng ta sẽ tỏ ra kính trọng nhưng cư xử thoải mái khi ở bên cạnh người kia.” Cô không muốn anh tránh xa cô khi họ đến nơi ở của anh. Một lần trong buổi khiêu vũ cô tham dự lúc còn ở trường, một chàng trai đã nói rằng anh ta sẽ không chạm vào cô với cây sào dài hơn ba mét. Cô không hiểu điều đó nhưng đây dường như là chuẩn mực trong cuộc sống của cô. Mọi người không đến nhau.

Thu thập sự can đảm, cô nói thêm, “Tôi nghĩ nó sẽ tốt nếu như thỉnh thoảng chúng ta chạm vào nhau. Thậm chí có thể ôm nhau chúc ngủ ngon. Tôi chưa từng được kể bên gia đình, nhưng đêm nay tôi đã suýt chết và tôi nghĩ điều đó có thể khiến mình cảm thấy an toàn.”

“Cô như là một món quà.” Anh cười vui vẻ. “Tôi nghĩ việc có ai đó ôm mình chúc ngủ ngon thật tốt, thậm chí là chỉ trong một tuần.”

Cả hai đều thỉnh thoảng khi anh băng ngang qua lại xuyên suốt một con đường mà cô không nhìn thấy bất cứ sự đánh dấu nào. Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu của cô: nếu như cô phải một mình rời đi, cô có thể không bao giờ tìm được đường trở lại thị trấn. Từ từ, cô thư giãn trong vòng tay của anh biết rằng anh sẽ giữ cho cô được an toàn thậm chí cô có ngủ thiếp đi. Trong suốt cả cuộc đời cô đã giữ bản thân trong sự kiểm soát dè dặt kín đáo nhưng không thể lâu hơn nữa. Đây là Samuel, chàng trai mà mẹ cô đã nghĩ là một vị thánh, người đàn ông đã mạo hiểm mạng sống vì cô.

Nửa tiếng sau anh giúp cô xuống ngựa. “Chúng ta đã đến nhà”, anh nói.

Anh dùng một tay tóm lấy vài cái túi và cùng cô đi dọc theo con đường lát gạch đến cánh cửa trông như thể nó đã được xây gắn hẳn vào bức tường đá. Khi cách cửa một vài mét anh thì thầm, “Có một điều tôi chưa nói với cô. Bây giờ đã quá trễ để giải thích nhưng hứa với tôi là cô sẽ không nói bất cứ điều gì với bất cứ ai về những gì cô nhìn thấy trong nhà của tôi.”

“Tôi hứa”, cô thì thầm lùi lại sợ hãi.

Anh cười. “Không có gì khủng khiếp đâu nhưng tôi không hứa là thằng bé sẽ không cắn cô.” Không nói thêm lời nào, anh mở cửa.

Chương năm

Maggie bước vào một căn phòng rộng lớn với sàn nhà được lát gạch sáng bóng và xà chạy dài gần sáu mét ngay phía trên đầu cô. Cô đã cho rằng nó sẽ là một căn nhà với trần thấp lè tè và sàn nhà dơ bẩn. “Thật đáng yêu”, cô thì thầm. Một lò sưởi khổng lồ làm bằng đá ôm lấy một góc phòng, ống khói có màu như da hoẵng của nó chạy dọc trên bức tường được trát vữa stucco [4]. Có cầu thang chạy dọc bức tường đối diện dẫn đến những phòng ở phía trên. Bên dưới cầu thang là ô cửa tò vò đi vào một nơi trông như nhà bếp. Ánh sáng từ lò sưởi nhảy múa quanh căn phòng để chào đón.

Một người phụ nữ lớn tuổi, dáng người tròn trĩnh như thùng rượu bước đến cửa. Gương mặt sứt sẹo, làn da nơi cổ họng nhăn nhúm vặn xoắn như rễ cây lâu đời. Bà ta ôm trong tay một đứa bé mặc chiếc áo chèn đơn giản. “Cậu đã nói rằng cậu sẽ trở về trong vòng một tiếng đồng hồ”, bà ta nói với tông giọng chấp vá dường như không đến từ một quốc gia nào mà là của riêng bà ta.

“Cháu gặp trở ngại, bác Nina à.”

“Ta không thích đi bộ trở xuống hẻm núi sau khi màn đêm buông xuống.” Người phụ nữ già liếc nhìn Maggie. “Lần tới hãy làm việc với con điếm của cậu trong thị trấn. Đừng mang ả ta về đây.”

Maggie nín thở. Chưa từng có ai nhằm lẫn cô là một ả đàn bà bị vấy bẩn.

Samuel thả hành lý của cô xuống và bước những sải chân dài đến người phụ nữ già đó. “Đủ rồi, bác Nina.”

Maggie sẽ chẳng ngạc nhiên nếu như anh tát bà ta. Một sự điên cuồng ẩn hiện trong ánh mắt của người phụ nữ lớn tuổi đó như thể bà ta muốn trút cơn tức giận lên tất cả những ai bà ta gặp trước khi có thời gian để nhìn thấy sự thương tiếc trong đôi mắt của họ. Bà ta liếc nhìn Maggie trong giây lát rồi sau đó chớp mắt mỉm cười. “Lỗi của ta. Nếu người này là một con điếm thì cậu không thể nào trả được cái giá của cô ta.”

Maggie không biết cô đang bị lăng mạ hay là được tặng bực.

Sam nhắc đưa bé khỏi cánh tay của người phụ nữ đó. Giọng nói của anh bình tĩnh, hầu như êm tai. “Bác có thể đi, Nina. Bọn cháu biết không có gì sẽ tấn công bác trên đường về nhà. Thậm chí một con sói hoang đồng cỏ cũng sẽ không ăn thịt một người già nua như bác. Nhưng nếu như bác quá sợ thì hãy dùng lối đi đó.”

Bà ta khịt mũi. “Cậu có mang rượu whiskey về cho ta không?”

“Có.” Anh kéo chai rượu khỏi túi áo. “Một Panh **[5]** cho một giờ. Chuyển đi tới cháu sẽ mang về thêm một chai.”

Người phụ nữ già xấu xí đó mỉm cười khoe cái hàm đã sún răng. “Cậu không định giới thiệu ta với người phụ nữ của cậu sao?”

“Không”, Sam ngắt lời. “Bác không nhìn thấy cô ấy. Bác hiểu chứ? Không có bất cứ người phụ nữ nào ở đây cùng với cháu.”

Bà ta nhún vai. “Giống như việc ta không nhìn thấy đứa bé này hay vết máu trên áo sơ mi của cậu. Miễn là cậu mang rượu về cho ta, ta sẽ giữ mồm giữ miệng và không nhìn thấy điều gì cả.” Bà ta xoay người, kéo khăn choàng lên đầu và đi đến cửa sau. “Món thịt hầm ở trên lò và bánh mì bắp trong chảo rán. Rất vui khi được gặp cô, cô gái à.”

Maggie nhìn bà ta rời khỏi. “Đó có phải là người phụ nữ được mọi người gọi là phù thủy của Hẻm núi Hideout **[6]** không?” Những tin đồn về bà ta đã lan truyền trong nhiều năm. Mẹ của

Maggie đã từng thì thầm chuyện đó với một vài quý bà đến cửa tiệm. Người ta nói rằng mụ phù thủy già đó có thể chế tạo ra thuốc độc và khiến người phụ nữ không thể có con hay giữ cho một người chồng lừa đảo khỏi việc lầm lạc. Trước kia bà ta là bà mụ duy nhất đi đến những trang trại. Mẹ của Maggie đã bị quyến rũ bởi những truyền thuyết và những mụ phù thủy. “Bà ấy đó”, Sam nói nhưng sự chú ý của anh đã quay trở lại với đứa bé.

Trong những lá thư mẹ của Maggie đã viết kể về chuyện bà phù thủy này. Cách đây nhiều năm một ngọn lửa đã chạy lan qua hẻm núi. Nơi ở của bà ta bị thiêu rụi hoàn toàn nhưng người phụ nữ lớn tuổi đó bước khỏi nơi giờ là nền đất lạnh lẽo với đàn dê nhỏ vây quanh bà ta. Vài người nói không ai có thể sống sót trong ngọn lửa đấy nhưng bà ta đã đi ra bao phủ trong lớp tro tàn và chậm chậm di chuyển như làn khói đen trong màn đêm tĩnh mịch. Những người khác tin rằng gương mặt của bà phù thủy đó đầy sẹo do ngọn lửa lúc nhỏ và nó đã không thiêu cháy bà ta. Những người đàn ông thậm chí đã tìm kiếm nơi các vách núi nhưng họ không tìm được bất cứ cái hang nào đủ rộng để giữ cho một người phụ nữ và một tá những con dê thoát khỏi ngọn lửa ấy.

Sau đó những tin đồn phát triển. Một vài người nói bất cứ đứa bé nào được bà ấy đỡ sẽ phải mang dấu bớt trên người. Người ta tránh xa bà ta và bà ta có thói quen quát tháo mọi người, gọi họ bằng những cái tên kinh khủng khi bà ta đi bộ trên đường. Theo một cách kì quặc, Maggie cảm thấy may mắn khi gặp bà ta...hài lòng khi biết rằng truyền thuyết đó là sự thật.

Cuối cùng Sam cũng quay sự chú ý trở lại với cô. “Bà ấy không phải là phù thủy, mặc dù tôi không nghĩ toàn bộ tâm trí của bà ấy vẫn còn.” Anh nâng đứa bé đang nằm trong vòng tay lên. “Đây là con trai của tôi, Webster. Thằng bé gần hai tuổi và phát triển như ngọn cỏ dại.”

“Tôi nghĩ anh đã nói...” Cô không thể khiến bản thân hoàn thành câu nói. Đứa bé rõ ràng không chết.

“Vợ tôi đã chết khi sinh thằng bé. Tôi đã nói nó nặng ba pao. Bà mụ kéo thằng bé ra nói với tôi rằng nó đã chết và thậm chí nếu chúng tôi cố làm cho thằng bé thở được, nó cũng sẽ không sống được hơn vài ngày.”

Maggie nhìn chăm chăm người đàn ông mà cô đã nghĩ rằng mình đang bắt đầu hiểu về anh và nhận ra cô không biết tí gì. Anh dường như không chú ý đến việc đứa bé đang kéo mạnh bộ râu của mình.

Sam cười nhe răng và tiếp tục nói chuyện, mặc dù bây giờ sự chú ý của anh đặt trên con trai của mình. “Tôi không thể làm bất cứ điều gì để giúp đỡ. Bà mụ chỉ bỏ thằng bé trong đĩa cân cùng với nhau thai trong khi bà ta cố cứu vợ tôi. Khi bà ta đề nghị tôi rời khỏi phòng, tôi đã cầm đĩa cân theo. Tôi nghĩ thằng bé đã chết và đau đớn muốn nghe nó cất tiếng khóc. Tôi đưa nó đến bồn rửa bên ngoài nằm cạnh kho thóc và rửa sạch máu trên người của nó, tôi muốn nhìn thấy đứa con trai bé bỏng của mình trước khi chôn cất thằng bé. Nước lạnh ắt hẳn đã gây sốc cơ thể của nó. Khi thằng bé khóc, tôi biết mình đã giúp nó đấu tranh giành lấy sự sống. Tôi

nhắc nó lên và nó giữ chặt lấy ngón tay của tôi như thể nó không có ý định rời đi.”

Maggie nhìn đứa bé khỏe mạnh đáng yêu đang tựa trên bờ vai không bị thương của Sam. Bàn tay to lớn của anh vỗ nhẹ trên lưng của thằng bé khi anh chậm rãi đi ngang qua phòng.

Anh khép cửa lại. “Tôi sẽ đặt thằng bé lên giường và đi lấy toàn bộ đồ đạc của cô.”

Maggie đứng chờ ngay chính giữa căn phòng lớn khi anh đi lên lầu. Cô hầu như sợ chạm vào bất cứ thứ gì. Không phải có nhiều thứ để chạm vào. Một cái bàn làm việc chuyên dụng với tấm da được căng ngang qua. Một chiếc ghế đẩu đặt phía sau. Cái xe nôi đựng đứa nằm gần lò sưởi. Một tấm chăn theo phong cách quân đội có màu xanh dương gấp lại để trên bề mặt rộng của lò sưởi.

Căn phòng nhìn có vẻ trống rỗng.

Cô đi đến chỗ cửa có mái vòm và nhìn chăm chú vào nhà bếp. Một cái lò, một cái bồn rửa bát, những chiếc kệ được đặt ở vị trí cao trên tường với đồ hộp được xếp theo thứ tự. Hai cái móc nằm gần cửa sau, một cái đang treo chiếc quần phủ ngoài [7] và cái còn lại treo chiếc áo khoác nặng trĩu sờn rách. Chiếc bàn dài được đặt giữa phòng với hai cái ghế. Một cái nôi được úp ngược trên mặt ghế.

Một lần nữa, Maggie có cảm giác căn phòng này trống rỗng. Không có sự sống hiện diện. Không phải là một ngôi nhà. Ngôi nhà có đầy đủ tiện ích nhưng nó không cho cảm giác ta đang ở nhà. Không có màu sắc, không có những vật lưu niệm, không có bất cứ thứ gì cho thấy một người đàn ông cùng một đứa bé sống ở đây, hay người phụ nữ từng là nữ chủ nhân của ngôi nhà này. Maggie tự hỏi không biết vợ của Sam có treo màn cửa hay dùng khăn phủ lên mặt bàn sau đó thêm lọ hoa trang trí hay không. Có thể anh đã bỏ tất cả chúng để gạt sự đau buồn về cái chết của cô ấy sang một bên, nhưng điều đó vô nghĩa – anh đã có một đứa con với mái tóc màu hung hung, ắt hẳn trông giống mẹ vì nó không có đôi mắt hay mái tóc đen của bố.

“Thằng bé đã ngủ.” Sam khiến cô giật mình. “Nina luôn giữ cho thằng bé thức để nói chuyện với nó, hầu như chắc chắn bởi vì không có ai khác sẽ nói chuyện với bà ấy. Thật may mắn, Web không hiểu.”

“Làm thế nào anh giữ cho thằng bé sống sót?” Cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt ở phương diện hoàn toàn khác.

“Tôi đã đưa thằng bé lên sườn núi. Bà Nina già xây một cái hầm trú ẩn khác trên tàn tích của cái cũ đã bị thiêu rụi cách đây nhiều năm. Một vài cơn mưa đã khiến cỏ mọc trở lại nhưng những cái cây bị lửa thiêu cháy vẫn đứng như bia mộ [8] quanh nơi ở của bà ấy. Tôi đã mua một con dê của bà ấy và bà ấy đã nói sẽ giữ đứa bé cho đến khi tôi chôn cất vợ. Khi tôi trở về

nhà, gia đình của Danni đã đến và lấy xác của cô ấy. Họ khiển trách tôi vì cái chết của cô ấy và cha của Danni, kẻ đã đánh đập cô ấy cả đời, đã đe dọa giết tôi nếu như tôi gây ra bất cứ rắc rối nào trong việc họ đưa cô ấy về nhà. Không một ai hỏi về đứa bé. Bà mẹ đã nói với họ đứa bé đã bị chết khi sinh ra.”

Maggie nghẹn nuốt sự thốn thức.

Sam đi đến bật bếp lò. “Tôi chưa bao giờ nói cho bất cứ ai nghe về đứa bé. Vợ tôi mới mười lăm tuổi khi cô ấy lê bước đến trước cửa nhà và nài xin tôi hãy thu nhận cô ấy. Cô ấy đã bị đánh đập cho đến khi không thể đi lại trong một tháng. Tôi đã chăm sóc cô ấy và khi đi lại được, cô ấy di chuyển như một cái bóng quanh nơi này. Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ ai sợ hãi mọi thứ như thế. Nếu như chúng tôi không kết hôn, cha của cô ấy sẽ đến đưa cô ấy về và tiếp tục hành hạ cho đến khi cô ấy chết.”

“Nếu cha của cô ấy tìm thấy đứa bé ở đây, lão ta và những đứa con trai của lão sẽ theo sau Webster.” Sam chuyển cái nồi đến bếp sau đó quay lại đối mặt với cô. “Họ sẽ phải giết tôi để lấy được thằng bé và tôi không nghi ngờ gì họ sẽ cố gắng làm điều đó. Lão già Dolton không coi trọng những đứa con gái nhưng lão giữ hai đứa con trai gần bên.”

“Đừng lo lắng, Samuel, tôi sẽ giữ bí mật.” Cô đi về phía anh. “Anh đáng lẽ nên nói cho tôi biết sớm hơn. Tôi sẽ giúp. Ất hẳn có nhiều thứ cần cho một đứa bé. Tôi có thể đã giúp anh đặt hàng chúng.”

“Tôi đã làm. Những gì tôi không thể, chúng ta không cần làm nhưng cảm ơn cô về lời đề nghị đó.”

Cô giơ tay lên với đến vai của anh, cẩn thận tránh miếng băng vết thương khi cô ôm anh.

Trong chốc lát anh cứng đờ, hờ hững như thể không biết làm gì, sau đó anh thu mình nép vào người cô như thể anh vẫn đang bị đông lạnh trong nhiều năm và cô đã trao cho anh hơi ấm đầu tiên.

Một lúc lâu họ chỉ đứng đó, tựa vào nhau quá gần đến mức cô có thể cảm nhận nhịp tim của anh đang đập. Anh đã đứng một mình chống chọi quá lâu, cô có cảm giác anh không biết làm thế nào để cho một ai khác bước vào thế giới của mình.

Cuối cùng anh kéo người ra cho đến khi cô có thể nhìn vào mắt anh. “Cô có nghĩ rằng nó sẽ ổn nếu như tôi hôn cô không, Maggie?”

Cô cảm thấy hai gò má của mình đỏ ửng lên. Cô gật đầu, không tin vào giọng nói của mình.

Anh dùng môi mình chạm nhẹ nhàng vào môi của cô, sau đó đứng thẳng lên. “Tôi đã muốn làm điều này trong gần hai mươi năm qua.”

Cô cười lớn. “Tôi ước anh đã làm điều này trước khi anh bắt đầu để bộ râu đó.”

“Tôi sẽ không làm lại điều này cho đến khi bộ râu này biến mất.” “Công bằng đấy.”

Chương sáu

Sam không hình dung được anh phải làm gì với Maggie. Anh chỉ có duy nhất một vị khách và anh đã kết thúc bằng việc kết hôn với cô bé đó. Trong những tháng Danni ở cùng anh, cô ta chưa bao giờ nói hơn vài câu với anh. Anh không nghĩ mình cũng gặp vấn đề đó với Maggie.

Anh múc cho cô một tô thịt hầm. Khi họ ngồi vào bàn, như mọi khi anh bắt đầu ăn trong thinh lặng nhưng cô đã hắng giọng.

Anh ngược lên nhìn cô. “Cô cần thứ gì sao?”

Cô mỉm cười. “Cám ơn anh về bữa ăn này.”

Anh không nghĩ nó là cần thiết nhưng anh nói. “Có gì đâu.”

“Anh có một nơi ở thật đẹp.”

“Cảm ơn cô.” Anh ngừng ăn và chờ cô nhắc muống của mình lên.

“Anh tự xây nó sao?”

“Không.” Anh nghĩ rằng có thể cô sẽ đặt ra những câu hỏi trong khi chờ món thịt hầm nguội vì thế anh làm theo. “Khi tôi được mười hai tuổi, tôi đã cùng ông của mình đưa ngựa xuống Fort Worth. Trong suốt một năm ông để tôi ở lại đó với một người đàn ông gây được vài giống ngựa tốt nhất mà tôi từng được nhìn thấy. Mùa hè kế tiếp khi ông trở lại đón tôi, người đàn ông ấy đã trả công cho một năm làm việc của tôi. Chúng là những con ngựa được chọn lọc để lấy thịt trong đàn của ông ấy nhưng chúng vẫn là những con ngựa tốt nhất tôi từng gặp. Tôi mang năm con ngựa cái cùng một con ngựa giống về cùng với mình.”

“Tôi ngạc nhiên về việc cha mẹ anh đã để ông của anh mang anh đi như thế.”

“Cha mẹ của tôi đã mất trước khi tôi có thời gian nhớ ra họ và ông đã nuôi tôi như một con gà được thả rong trong tự nhiên. Tôi nhớ có một lần vào năm tôi lên năm, tôi đã quyết định không trở về nhà cho đến khi ông đi tìm. Sau hai đêm và không có gì ngoài vài trái táo để ăn, tôi đã quá đói khi trở về nhà. Tôi nghĩ ông thậm chí không chú ý đến việc tôi đã vắng mặt thời gian đó. Cảm giác khi tôi từ Fort Worth trở về cũng tương tự như thế.”

“Ông nhìn qua những con ngựa một lần và nói với tôi rằng tôi có thể có mảnh đất nằm trong hẻm núi mà ông sở hữu vì nó không thích hợp cho công việc trồng trọt. Tôi được mười lăm tuổi khi bắt đầu tạo dựng nơi này. Chúng tôi cùng nhau xây dựng trong suốt ba mùa đông. Tôi đã làm việc cho ông trong suốt vụ mùa hạ và trồng lúa, sau đó trong suốt mùa đông ông sẽ ghé qua vài ngày trong tuần và nói cho tôi biết cách làm thế nào để xây dựng một căn nhà có thể chống chọi trước những cơn gió. Ông nghĩ tôi mất trí khi muốn xây một căn nhà với mái cao và những cánh cửa rộng bản. Tôi tốn cả mùa đông để đặt sỏi đá ở phía trước nhưng nó giống như những gì tôi đã hy vọng. Từ con đường không ai có thể phát hiện ra ngôi nhà của tôi. Nó vô hình, giống như việc tôi đã trưởng thành.”

“Tôi mong chờ được nhìn thấy nó vào ban ngày.” Cuối cùng cô đã nhắc muổng lên.

Họ hầu như đã ăn xong khi anh nói. “Tôi sẽ ngủ cùng với Web. Dù thế nào đi nữa tôi luôn làm thế khi thằng bé bệnh hay thức dậy vào ban đêm. Cô có thể ngủ trong phòng của tôi.”

“Tôi không thích việc quấy rầy anh.”

“Không có gì quấy rầy cả”, anh nói dối. Anh yêu căn phòng của mình hay thích cảnh nhìn ra hẻm núi vào lúc bình minh. Ngày mai thức dậy cô sẽ nhìn thấy cảnh tượng đó và suy nghĩ ấy khiến anh mỉm cười. Mặc dù anh đã kết hôn nhưng Danni chưa bao giờ ngủ trên giường của anh. Cô ta đến với anh sau đó trườn người khỏi giường ngay khi anh hoàn thành. Ban đầu anh nghĩ cô ta lo lắng cho anh nhưng cuối cùng anh đã xác định được thứ cô ta muốn chỉ là một đứa bé. Ngay lúc biết mình mang thai, cô ta đã nói với anh và không bao giờ trở lại giường của anh lần nữa. Anh ngắm nhìn bụng của cô ta lớn dần và muốn chạm vào nơi con của anh lớn lên nhưng cô ta chưa khi nào đến gần.

Maggie đứng lên và cầm lấy tô của anh. “Anh đã nấu. Vì thế tôi sẽ làm công việc rửa bát.”

Anh ngắm nhìn khi cô đi quanh nhà bếp, rửa bát sau đó tiến hành việc khám phá. Cô khác xa Danni như ban đêm với ban ngày. Anh quan tâm đến Danni, bảo vệ, cố gắng tránh xa cô ta bởi vì anh biết cô ta không thể chịu được việc có ai đó ở quá gần nhưng Maggie là một người ngang tầm – không, phải nói là cô quá tốt khiến anh không chắc mình phải hành động như thế

nào. Với cô, anh chưa bao giờ có ý nghĩ *anh có thể không muốn cô khám phá thế giới của anh.*

“Anh có một nhà bếp được trang bị đầy đủ đấy, Samuel”, cô tuyên bố.

“Tôi có một hầm chứa thực phẩm và nhà hun khói thịt **[9]** nằm phía sau.” Sam cảm thấy tự hào. Trước khi ông của anh mất, ông đã nhai đi nhai lại vấn đề về sự quan trọng của việc trở nên tự lập. Ngay khi Sam được hai mươi tuổi, anh đã hoàn toàn trưởng thành không cần phải trao đổi buôn bán giữa họ hàng. Khi ông của anh ra đi, Sam làm việc từ tháng Ba đến tháng Chín trên trại chăn nuôi và một khoảnh đất nhỏ mà ông của anh gọi là nông trại. Khi bày vật nuôi của anh trưởng thành, anh làm kho thóc và chòi canh trong từng bãi cỏ. Từ tháng Mười đến hết tháng Hai anh canh giữ vùng đất của mình và nhìn ngắm những con ngựa.

Ngay khi con trai anh sinh ra, Sam đã hai mươi bốn tuổi và cân nhắc đến việc ổn định. Anh có thể ở nhà nhiều hơn để chăm sóc cho Webster trong vài năm và để cho vật nuôi của anh lớn lên. Nó có nghĩa anh phải giảm bớt việc nông trại và những chuyến đi thỉnh thoảng vào thị trấn, nhưng Sam nghĩ thời gian ở cùng với con trai là đáng giá. Nina là người duy nhất biết về thằng bé. Bà ấy ghé qua để giúp đỡ trong mùa hè, đổi việc trông chừng đứa bé để lấy thức ăn. Vào mùa đông bà ấy đổi thời gian của mình để lấy rượu whiskey. Bà ấy là người đáng tin cậy nhưng hiếm khi nói hơn vài từ với anh.

Sam đứng lên và đối mặt với Maggie. “Tôi sẽ dời đồ của mình ra khỏi phòng và chuyển những cái túi của cô vào bên trong.”

Cô bắt đầu nói một điều gì đó nhưng dừng lại khi anh giơ tay lên. “Nó đã được quyết định.”

Và đơn giản như vậy, Maggie Allison chuyển đến sống cùng với Sam Thompson. Anh có một cảm giác nếu như bất cứ ai trong thị trấn biết điều này, họ chắc chắn sẽ trở thành đề tài gây xôn xao trong năm nay.

Chương bảy

Maggie thức dậy vào lúc bình minh. Trong một lúc cô không thể nhớ mình đang ở đâu. Ánh mặt trời tràn đầy trong căn phòng hầu như chẳng có gì ngoài một chiếc giường, một rương nhỏ và vài cái móc trên tường dùng làm nơi treo quần áo. Căn phòng này nghèo nàn, không mang nét đặc trưng của riêng ai và lạnh lẽo. Tiếp đó cô nhìn ra ngoài và thấy mặt trời đang nhú khỏi vách núi. Ánh mặt trời chuyển những rặng núi thành màu sắc tuyệt đẹp đầy hấp dẫn.

Những tảng đá xếp thành từng lớp mang sắc màu như những chiếc váy người Tây Ban Nha dùng khiêu vũ trải dài hàng ngàn feet từ bầu trời đến lòng sông.

Cô trườn khỏi giường và quần cái chặn quanh vai. Maggie bị thu hút bởi vẻ đẹp tự nhiên mà cô chưa bao giờ gặp trong bất cứ tuyệt tác được vẽ bởi những nghệ sĩ bậc tài cô đã xem tại viện bảo tàng.

Xoay người lại, cô nhìn thấy Sam đang đứng nơi ngưỡng cửa phòng ngủ với cậu con trai trên tay anh.

“Nó quá đẹp”, cô thì thầm. “Đúng thế”, anh trả lời nhưng lại đang nhìn cô. “Tôi thích việc nhìn thấy tóc cô như thế này, quá hoang dại và tuyệt đẹp. Tôi nhớ khi mình lên sáu tôi đã từng nhìn chăm chăm vào nó khi tôi nghĩ cô không trông thấy. Tôi ghi nhớ màu sắc đó. Không có bất cứ người phụ nữ nào khác mà tôi đã gặp có mái tóc mang chính xác màu này.”

Cô chạm vào tóc của mình. “Tối qua tôi đáng lẽ nên thắt bím nhưng tôi đã quá mệt. Tôi e rằng giờ nó đã trở nên rối tung lên.”

“Không. Đừng buộc tóc lại. Hãy để cho nó buông xuống.” Anh bước vài bước vào phòng. “Maggie, không ai ngoài tôi nhìn thấy nó cả và tôi thích nhìn thấy nó buông xuống như thế.”

Trong một năm qua cô đã cảm thấy mình quá già. Tất cả những gì cô đã thực hiện là làm việc và lo lắng về những điều cần làm với cuộc sống của bản thân. Hầu hết những ngày đó cô cảm thấy như mình bị mắc kẹt trong chu trình công việc không có điểm kết thúc. Khi không ngủ được cô đã lo lắng rằng mình sẽ trở nên già đi mà không có bất cứ điều gì thay đổi ngoại trừ các mùa trong năm. Như cha mẹ của mình, cô sẽ héo mòn từ năm này qua năm khác, cho đến khi cô cuối cùng chết đi, chỉ nhận được vài sự chú ý.

“Tôi sẽ không búi tóc lại”, cô nói. “Nhưng tôi sẽ buộc nó để không lòa xòa trước mặt.”

Với tay lấy cái lược, cô nhìn lại phía ngưỡng cửa và phát hiện ra anh đã đi. Một cách nhanh chóng, cô buông chiếc chặn và mặc áo khoác vào. Cô đang cài nút khi Webster chập chững đi vào phòng mang theo cái dây dài và mỏng bằng da.

Maggie quỳ xuống và nhận món quà của thằng bé. “Cám ơn con”, cô nói khi cậu nhóc mỉm cười và chạy trở lại với ba.

Ngược nhìn ra cửa, cô thấy Sam ở bên dưới, tựa người vào bàn mộc của mình. Webster đang đặt móng lết từng bước đi xuống dưới lầu.

“Sam, ở đây không có cái cửa nào cả.”

Anh ngược lên. “Tôi không thấy cần thiết phải dùng đến chúng.”

“Nhưng tôi cần thay đồ. Anh hứa sẽ ở nguyên dưới đó chứ?”

“Tôi hứa.”

Cô chạy đến nơi để túi xách của mình và mặc đồ nhanh hết mức có thể sau đó chạy trở lại đầu cầu thang. “Sam, ở đây không có gương.” Anh mở miệng nhưng trước khi có thể thốt lên lời nào, tiếng hét của cô đã vọng xuống, “Tôi biết, anh không cần dùng đến chúng.”

“Đúng thế.” Anh nhe răng cười toe toét.

Cô trở vào trong nơi bây giờ là phòng ngủ của cô. Đồ đạc của cô nằm rải rác trên sàn nhà. Một bằng chứng hiển nhiên cho việc người đàn ông đó cũng không cần dùng đến những cái ghế, những cái bàn, bàn phấn hay tủ quần áo.

Cố gắng buộc tóc một cách đàng hoàng khi không có gương, Maggie đi giày và lao xuống lầu.

Sam không dời mắt khỏi công việc nhưng Webster, người đang ngồi bên dưới bàn chơi đùa với những mảnh da vụn, mỉm cười với cô. Cô để ý thấy những chân bàn được nối lại bằng những thanh gỗ rộng phòng trường hợp nếu Webster muốn bước ra thì thằng bé cũng không qua được đôi chân dài của ba. Cô cũng chú ý thấy chân lò sưởi được xây cao để thằng bé không thể với tay vào lửa ở bên trong. Bất cứ nơi nào trong căn nhà này đều an toàn cho một đứa bé chập chững tập đi, ngoại trừ cầu thang, và Sam đã dạy cho con trai mình biết cách đi xuống những bậc thang đó.

“Ở bất cứ nơi nào thằng bé cũng đi cùng với anh sao?”

“Nếu như tôi ở trên mảnh đất của mình thì đúng vậy.” Sam ngắm nhìn cô như thể đang cố đoán xem cô đang suy nghĩ điều gì. “Trời lạnh và lượng tuyết đang trở nên đe dọa, nhưng nếu cô thích, cô có thể đi cùng chúng tôi làm những việc vặt buổi sớm trước khi chúng ta dọn bữa ăn sáng.”

“Được thôi. Có lẽ tôi thậm chí có thể giúp đỡ anh.”

“Có thể”, anh nói khi nhắc Webster lên.

Ngay khi cô quay trở xuống với áo choàng và găng tay, hai cha con đã mặc đầy đủ để tránh lạnh. Sam mang theo cậu nhóc và hướng đến chuồng ngựa. Maggie vội vã đuổi kịp.

Khi họ đã vào bên trong chuồng ngựa, anh đặt Webster trên cái đu được làm từ chiếc ghế cao với bốn chân đã bị bỏ đi. Trong khi Sam làm việc, anh đi ngang qua cái ghế và đẩy nó. Thằng bé sẽ bay qua chuồng ngựa cười vui vẻ khi đu người thoát khỏi bất cứ nguy hiểm nào từ những con ngựa.

Maggie cười lớn. “Anh là một thiên tài đó, Samuel.” Anh không nhìn về hướng cô nhưng cô có cảm giác anh đang mỉm cười.

Trong khi Sam vắt sữa bò, Maggie thử chơi cùng cậu nhóc nhưng việc chỉ ở gần vài đứa trẻ khiến cô cảm thấy lúng túng.

“Thằng bé có thể nói chuyện chứ?” cô hỏi Sam khi Web đi vòng quanh người cô để nhặt những cọng rơm.

“Chắc chắn rồi. Thằng bé nói mọi lúc. Tôi không chắc đó là ngôn ngữ gì nhưng thằng bé biết nói.”

“Có thể thằng bé chỉ e thẹn khi ở gần những người lạ”, cô nói khi cậu nhóc đặt vào tay cô một nắm rơm.

“Tôi không biết thằng bé từng gặp một người lạ nào hay không”, Sam trả lời. “Cô là người đầu tiên. Hầu như chắc chắn thằng bé đang cố hình dung xem cô là loại động vật gì. Thằng bé biết hầu hết những tên gọi.”

Cô quỳ gối để ngang tầm với cậu nhóc. “Chào con, Webster. Cô là Maggie. Ma...ma... Maggie.”

Thằng bé không nói một lời nào.

“Đến lúc trở về rồi”, Sam nói khi anh đi về phía họ. “Web, cầm lấy tay của cô ấy và đưa cô ấy về nhà nào.”

Trước sự ngạc nhiên của Maggie, thằng bé vói đến tay cô và kéo cô đi theo phía sau ba của mình. “Thằng bé hiểu”, cô thì thầm.

“Thằng bé hiểu nhiều hơn việc nó có thể nói. Thằng bé cũng biết tốt hơn nên ngồi đó khi tôi bảo với nó. Tôi không có thời gian chạy loanh quanh tìm kiếm thằng bé. Nếu thằng bé đủ lớn để bước đi, nó cũng đủ sức bắt kịp.”

Cô mỉm cười. Nghe có vẻ Sam quá cứng rắn nhưng cô chú ý thấy lúc này anh bước chậm hơn rất nhiều so với khi anh bồng cậu nhóc.

Cô giúp nấu bữa sáng và Web ngồi trên đầu gối của ba trong khi cô bỏ cái nôi ra khỏi chiếc ghế phụ. Họ không nói nhiều trong khi ăn nhưng cô bắt gặp Sam đang nhìn cô. Là người chưa

bao giờ phát lò bất cứ thứ gì, Maggie bình luận. “Việc anh nhìn chăm chăm như thế khiến tôi cảm thấy bối rối đấy.”

“Tôi nghĩ mình chẳng hơn Web, tôi cũng không quen gặp những người lạ. Tôi không có ý coi thường cô.”

“Tôi biết. Mặc dù tôi nhìn thấy mọi người cả ngày nhưng hiếm khi tôi trải qua hơn một vài phút với họ.” Cô nhìn xuống chiếc đĩa trống của mình. “Thật quá tốt khi được ngồi ăn chung với một ai đó.”

Anh đứng dậy và đặt Web gần chồng những khối hộp bằng gỗ, sau đó đổ cho cô một tách cà phê khác.

Maggie không ngược lên nhìn anh. Cô thấy bản thân đang cố kìm nước mắt. Việc cả đời ăn một mình, biết rằng nó sẽ không bao giờ thay đổi, tất cả sôi sục bên trong cô. Thậm chí ngay bây giờ, cô không phải được mời đến đây. Cô đã ép buộc anh làm thế.

Khi cô liếc nhìn lên, cô bắt gặp anh đang xoa bã vai như thể bị đau. “Tôi quên mất việc kiểm tra vết thương.”

“Nó ổn. Chỉ đau một chút thôi.”

“Để tôi kiểm tra nào.”

Anh lắc đầu. “Tôi có việc phải làm. Nó sẽ kéo dài cho đến tối muộn. Đừng lo lắng về vết thương.”

Cô chuẩn bị tranh luận nhưng đoán rằng sự bướng bỉnh chạy sâu bên trong người đàn ông này. Cô thử làm một thỏa hiệp. “Khi anh trở lại chúng ta sẽ kiểm tra vết thương. Hứa chứ.”

Anh khẽ nói. “Tôi hứa.”

“Chúng ta cứ như một cặp vợ chồng già ấy”, cô thì thầm. “Tôi luôn tự hỏi việc chúng ta ăn cùng nhau từ ngày này qua ngày khác sẽ như thế nào.”

Anh nhún vai. “Tại sao chúng ta không giả vờ như thế trong suốt tuần cô ở lại đây? Không có ai ở quanh nơi này. Không ai biết cả. Ban đêm cô sẽ vẫn ở trong phòng của mình, nhưng suốt cả ngày chúng ta sẽ đảm đương vai trò là vợ chồng. Cô có thể xác định phía bên kia của hàng rào không quá xanh. **[10]**”

Cô cười lớn. “Ý của anh là sau khi giả vờ kết hôn với anh trong một tuần, tôi có thể vẫn là một gái già suốt phần đời còn lại.”

“Đại loại như thế.”

Trong cuộc sống của mình, Maggie chưa bao giờ nghe thấy một điều quá kỳ quặc như thế. Người ta không đi loanh quanh giả vờ bản thân đã kết hôn. Nhưng nếu như cô không thể tìm thấy ai đó cho mình, việc này có thể cho cô một cơ hội để xem cô sẽ bỏ lỡ những điều gì. Samuel dường như không nói chuyện với bất cứ ai. Anh giữ kín những bí mật của mình vì thế không ai có thể tìm ra. Khi cô trở lại thị trấn, cô sẽ đơn giản nói rằng mình có việc phải đi xa. Không có ai sẽ tò mò. Chẳng có ai đủ bận tâm đến.

Cô nghiêng người về phía anh khi anh uống ngụm cà phê cuối cùng.
“Vậy những điều luật gì được đặt ra nếu như chúng ta chơi trò kết hôn này?”

Anh nhướn mày và cô nhìn thấy ánh cười trong đôi mắt đen của anh. Anh thích ý tưởng này cũng nhiều như cô. “Từ lúc bình minh đến khi hoàng hôn cô là vợ của tôi.”

“Đồng ý nhưng tôi sẽ không chịu bị điều khiển.”

“Tôi đã đoán được điều đó. Chúng ta sẽ chỉ làm những gì chúng ta nghĩ là nên làm và nếu một trong hai người chúng ta có một ý tưởng mà chúng ta nghĩ người kia sẽ làm hay nói, chúng ta sẽ đưa ra lời gợi ý. Cô có thể nấu ăn chứ?”

“Tôi thích nấu nướng. Ngay lúc này, nhà bếp là của tôi.” Cô xoay vòng. “Anh có kén chọn gì hay không?”

Anh cười vui vẻ. “Không có gì cả. Nếu như cô nấu tôi sẽ ăn. Với cơn bão sắp tới, cô sẽ cần ở gần căn nhà. Một khi tôi đã kiểm tra những hàng rào, tôi sẽ làm việc tại đây hay trong chuồng ngựa.”

“Có giới hạn giữa chúng ta hay không?” Cô nhìn quanh.

“Không. Trong tuần này cô hãy làm bất cứ những gì cô muốn. Hãy xem nơi đây là nhà và xem tôi như người chồng cô có. Buổi sáng tôi sẽ đưa Web theo cùng nhưng thằng bé thích ngủ trưa trên tấm chăn hải quân trong căn phòng kia. Nếu cô trông chừng thằng bé, tôi sẽ cố gắng lo liệu mọi thứ chu đáo chống lại cơn bão trong khi nó ngủ.”

“Tôi phải làm gì với thằng bé?”

“Nói chuyện với thằng bé. Đưa nó món đồ để nhìn ngắm. Thằng bé thích ở gần và nghĩ rằng nó giúp ích được gì đó.” Anh quan sát cô. “Cô chắc là mình muốn làm điều này chứ, Maggie? Tôi không chắc tôi sẽ giả vờ giống y chang một người chồng. Có thể cô sẽ lẩn trốn tôi ấy chứ.”

Cô đứng dậy. “Không. Tôi muốn làm việc này.”

Anh đi đến cửa sau và bắt đầu buộc chiếc quần phủ ngoài. “Web. Đến giờ đi đến nhà vệ sinh rồi con trai.”

Thằng bé bỏ những khối hộp của mình xuống và vội vã đi về phía ba. Sam mặc áo khoác và bọc kỹ con trai bên trong. “Hai cha con tôi sẽ quay lại trong vòng vài phút.”

Cùng với cơn gió lạnh lẽo, anh bước ra ngoài.

Maggie nhìn quanh như thể để khẳng định cô chỉ có một mình. Sau đó cô cười. Đây là điều điên rồ nhất mà cô từng làm trong cuộc sống. Hai người đã trưởng thành cùng bày trò chơi trong nhà.

Cô vẫn còn đang cười khi Sam lao vào trở lại. Kiểm chế bản thân, cô nói. “Anh đang khiến tuyết phủ đầy sàn nhà của tôi đấy.”

Anh ngược lên như thể thách thức giọng nói cường quyền của cô, sau đó nhe răng cười toe toét. “Tôi xin lỗi. Cơn bão thực sự đang bắt đầu kéo đến.”

Anh quỳ xuống và kéo chiếc áo khoác lông qua đầu cho Web. Hai tay áo dài lòng thòng và mũ trùm đầu hầu như phủ cả mặt của thằng bé. “Chào tạm biệt mẹ nào, con trai. Chúng ta cưỡi ngựa đến chỗ hàng rào để xem xét trước khi tuyết phủ dày hơn.”

Web hành động như thể thằng bé không hiểu gì cả nhưng Maggie kìm lại nước mắt.

Cô quỳ gối và hôn vào má của cậu nhóc. “Anh chắc thằng bé được đủ ấm chứ?”

Sam nhắc tấm ván cứng địu con **[11]** mà cô đã nhìn thấy những người phụ nữ Apache đặt con của họ vào bên trong. “Thằng bé sẽ được ấm áp khi nằm trong đây và tôi sẽ đảm bảo cho mũ trùm đầu được kéo thấp.”

Sam buộc thằng bé vào bên trong và nhắc cái địu lên đeo sau lưng. Web cười đầy phấn khích.

Maggie ngược nhìn Sam. “Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa sẵn sàng khi cả hai trở lại.” Cô kiễng mũi chân và hôn vào gò má anh nơi không bị râu che phủ.

Một lát sau khi anh đã đi và trong một chốc cô tự hỏi có phải trò chơi này không phải do cô tưởng tượng ra hay không. Một người đàn ông trưởng thành dường như không thể đề nghị một điều như thế.

Cô đi khắp nơi trong nhà để xem qua mọi thứ. Căn phòng duy nhất cô chưa bước vào là phòng của Webster. Nó nhỏ, nhưng giống như tất cả những nơi khác, nó được bày biện có tổ chức. Những quyển sách được xếp trên một cái kệ ôm vòng quanh phòng hầu như ngoài tầm với. Một trăm quyển sách, có thể là hơn thế. Nhiều quyển sách cổ điển và những quyển cô đã đọc lúc nhỏ. Căn phòng cũng có những cái kệ được đóng vào bức tường nằm một bên của chiếc cũi. Những cái kệ được lấp đầy bởi quần áo và những món đồ chơi. Tấm đệm trải thẳng, chăn được gấp ngay ngắn để ở phía cuối.

Khi cô đi từ phòng này sang phòng khác, một suy nghĩ hiện lên trong đầu. Không có thứ gì còn lại cho thấy một người phụ nữ đã từng sống ở đây. Nếu Sam không có Web để chứng minh việc anh đã kết hôn, cô ắt hẳn đã nghĩ rằng anh đang nói dối.

Chương tám

Sam cưỡi ngựa đến khu hàng rào bao quanh vùng đất của anh, anh biết rằng mình sẽ để mất những con ngựa nếu như một con chạy xuống hẻm núi trong suốt thời gian này. Vách núi Palo Duro giúp vật nuôi của anh tránh gió và sự khắc nghiệt của thời tiết. Cách đây nhiều năm, Quanah và bộ lạc của ông ta đã trú đông ở đây. Vài người nói rằng những người dân của Sam đi đến đây trong suốt thời gian khi Chiến tranh của người Anh-Điêng xảy ra, nhưng Sam có khuynh hướng nghĩ rằng truyền thuyết đó hầu như chắc chắn do ông của anh tạo ra. Ông thích kể những câu chuyện về việc một lần cha của ông đã đưa thức ăn cho một tốp người Comanche đói khát đang trên đường bỏ chạy và một giờ sau lại cho một tốp lính từ pháo đài đuổi theo chúng ăn uống.

Sam không biết bao nhiêu phần trong đó là sự thật nhưng người Comanche chưa bao giờ cướp bóc trên vùng đất của người Thompson, và một trong những vị tổ tiên của anh đã xoay sở kiếm đủ tiền mua lấy vùng đất trải dài dọc theo rìa hẻm núi. Ông ta đã trao nó lại cho những đứa con rồi chúng lại trao cho những đứa con của chúng cho đến khi họ hàng của Sam sở hữu gần hết vùng đất trong hẻm núi nằm bên dưới mảnh đất của anh. Họ giữ liên lạc, gặp nhau vào mùa thu và mùa xuân để trao đổi hàng hóa. Sam mỉm cười. Những buổi gặp gỡ chỉ bàn về mỗi công việc, không có nhiều cái ôm và những lời chào hỏi.

Sam thường ước họ hàng của anh đã mua luôn cả con đường dẫn đến thị trấn. Nếu thế những

chủ trại nhỏ sẽ không thể định cư nơi vùng đất phía nam. Những kẻ giống như Dolton và người thân thuộc của hắn.

Web nói huyền thiên phía sau. Thằng bé có thể nói vài từ như chim hay ngựa, nhưng hầu hết những từ giữa chúng không rõ ràng. Đôi khi Sam cảm thấy tim anh nhói đau vì yêu thằng bé quá nhiều. “Chúng ta sẽ sớm vòng trở lại thôi, con trai.”

Web cười thích thú khi họ nhìn thấy một con hươu đi qua những hàng cây và chạy ngang qua đồng tuyết mới.

Quan sát đường đi của con hươu, Sam phát hiện có thứ gì đó trên tuyết.

Những dấu chân.

Người này đã di chuyển chậm chậm khiến tuyết chưa kịp phủ quanh vết vó ngựa. Một kẻ nào đó đã cưỡi ngựa đi qua mép rìa vùng đất của anh. Trong một giờ nữa, những dấu chân này sẽ bị tuyết phủ lên nhưng bây giờ thì chúng hiện rõ ràng.

Sam quét mắt nhìn về phía rừng cây nằm ngoài vùng đất của anh. Bây giờ ai đó có thể đang quan sát anh. Trong hai năm qua, anh đã mong đợi cha của Danni trở lại. Anh hình dung người đàn ông đó sẽ không đối mặt trực tiếp mà có thể bắn anh từ một khoảng cách nào đó. Lão phải uống đủ say không nói lời nào để nổ súng bắn Sam, và những tên say không bao giờ bắn thẳng hướng. Sam có cảm giác Otis Dolton biết rằng nếu lão bắn hụt, Sam sẽ đến tìm lão.

Vì thế hai người đàn ông giữ khoảng cách và khu rừng nằm giữa hai trại nuôi chưa bao giờ bị vượt qua. Cho đến ngày hôm nay.

Chỉ là, bây giờ, có thêm một mối đe dọa khác. Tên trùm Adler. Hắn biết thung lũng này. Hắn đã ở đây với một trong những người họ hàng của Sam trước khi trở thành tội phạm. Thậm chí hắn còn đến buổi gặp mặt mùa thu của họ hàng anh với hy vọng mua được một con ngựa. Sam không thích vẻ ngoài của người đàn ông đó vì thế anh không giao thiệp với hắn, nhưng anh nhận ra Adler khi anh bước vào lúc cửa tiệm của Maggie lúc đèn còn sáng trưng. Adler có thể bắn gục Sam từ hàng cây đó nếu hắn muốn nhưng nếu hắn giết anh ở ngoài này hắn sẽ không thể biết nơi để tìm Maggie. Tiếng súng sẽ vang vọng vào vách núi, báo động cho tất cả mọi người phải cẩn thận.

Sam giữ tốc độ đều đều khi anh đi vòng quanh, di chuyển xuống thấp hơn. Anh muốn chắc chắn rằng mình không bị theo dõi. Nửa tiếng sau, anh đi qua căn nhà gỗ trú ẩn của Nina và dừng lại.

“Cậu đến viếng thăm ta”, bà ta hét lên, “hay người phụ nữ đó đã chạy trốn khỏi cậu?”

Sam cười. Một thời gian dài trước đây anh đã quyết định rằng nếu như anh phải lệ thuộc vào người phụ nữ điên cuồng này, anh có thể cũng nên điên loạn. “Điều gì khiến bác nghĩ là cô ấy bỏ trốn?” Anh đu người xuống ngựa và bắt đầu đi về phía bà ta, biết rằng bà ta có sẵn bình cà phê đun riu riu trên bếp.

Bà ta cười khúc khích và theo anh vào bên trong. “Ôi, Sam, cậu là người có vẻ ngoài lôi cuốn hoặc cậu sẽ là thế nếu chịu cạo cái bộ râu kinh khủng đó đi, nhưng những người nhà Thompson không thân thiện như những người bình thường. Người ta nói bởi vì cậu và những người thân của mình có phần thô lỗ trong cơ thể. Họ không muốn chịu đựng lối cư xử thiếu thân thiện của cậu.”

Sam kéo Web ra khỏi tấm ván điệu con và để thằng bé đi loanh quanh. Ba con mèo của Nina trở nên hoàn toàn cảnh giác khi thằng bé tiến về phía chúng. “Cháu đến để chắc rằng bác còn nhiều đồ dự trữ. Có vẻ như một cơn bão tồi tệ sắp đến. Nếu tuyết dày lên vài feet thì hầm trú ẩn nhỏ bé này sẽ bị chôn vùi.”

“Nếu thế e rằng ta sẽ đến sống với cậu nếu như ta hết đồ dự trữ và cậu sẽ phải chịu đựng cùng lúc hai người phụ nữ?”

“Không. Cháu chỉ kiểm tra cho chắc thôi. Cháu mang một bao cà phê cho bác nếu như bác cần nhưng nếu không thì cháu—”

“Ta có thể dùng nó”, bà ta cắt phăng lời anh. “Nhưng đừng nghĩ lấy đó thay cho rượu whiskey của ta đó.”

“Cháu không làm thế đâu.”

Bà ta đưa cho anh một tách cà phê đậm khi hỏi. “Cậu cũng sẽ kết hôn với người phụ nữ đó sao?”

Sam không hề giả vờ là anh không biết bà ta đang nói gì. “Có thể cháu đã kết hôn”, anh nói, nghĩ về buổi sáng và trò đóng giả mà cả hai đã quyết định cùng chơi.

Nina đưa cho Web cuộn len để chơi. “Cậu đã đối xử tốt với cô gái kia. Thỉnh thoảng tôi nhìn thấy cô ta. Cô ta đã bị thương tổn quá nhiều đến mức tôi nghĩ cô ta đã chết hơn là còn sống sót, nhưng cô gái lần này không giống thế. Cô ấy đầy nghị lực và giàu tình cảm.”

Sam nhìn chăm chú cái túi cũ khi anh thổi ngạt cà phê. “Tại sao bác lại nói thế?”

“Cô gái đó không chỉ ở nhà cậu bởi vì cô ấy không có nơi nào khác để đi. Cô ấy sẽ không nhón chân đi loanh quanh như một bóng ma. Cô ấy muốn nhiều hơn. Nhiều hơn những thứ cậu

biết bản thân làm thế nào để trao đi, tôi đoán thế.”

“Bác nghĩ vậy sao?” Anh biết người phụ nữ lớn tuổi này đã nói đúng về Maggie. Từng phần trong cơ thể anh nhận thức được cô có mặt trong nhà của anh. Cô lấp đầy khoảng không gian đó.

“Cậu sẽ thích việc được chăm sóc bảo vệ người này.”

Sam quyết định quay trở lại hiện thực. “Cô ấy chỉ ghé thăm thôi.”

Nina đang bận chơi cùng với Web và Sam nghĩ việc nói ra những từ ngữ cuối nó đau đớn nhiều đến mức nào. Anh không còn hiểu Maggie nữa. Hình ảnh hai mươi năm về người phụ nữ hiện đang ở trong nhà anh rời rạc trong tâm trí nhưng anh không muốn nghĩ đến việc cô rời khỏi. Cô là người e thẹn, hốc hách và khó hiểu. Khi anh ôm cô, cô trở nên cứng người nhưng khi anh buông ra cô lại không rời đi. Cô thích ý tưởng giả vờ họ đã kết hôn nhưng anh có cảm giác cô chẳng hơn gì anh đều không biết nhiều về việc thực hiện vai trò đó như thế nào.

Anh nhìn Nina chỉ cho Web cách chơi cùng những con mèo thay vì kéo đuôi của chúng. Cậu nhóc thích việc khi nó kéo theo chuỗi dây ngang qua sàn nhà thì một trong những con mèo đi theo sau.

Trong khi chúng chơi cùng nhau, Sam kéo túi cà phê từ dưới đáy tấm ván địu con. “Cháu sẽ ghé qua ngay khi tuyết tan.”

“Ta biết cậu sẽ ghé qua khi có thể. Cậu vẫn quấy rầy ta trong những năm qua và bây giờ ta đoán rằng một thế hệ khác do cậu tạo ra sẽ tiếp tục làm phiền ta trong những năm tới đây. Ta chỉ muốn cậu biết, ta đã lên kế hoạch sống đến trăm tuổi vì thế việc cậu sản sinh thêm vài đứa bé nữa có thể là ý kiến hay đó. Những đứa trẻ tóc hoe hoe đỏ sẽ dễ nhận ra.”

Sam nhả mặt. “Cô ấy chỉ ghé thăm thôi.” Anh thề anh có thể đọc được những suy nghĩ của người phụ nữ lớn tuổi này qua ánh mắt của bà ấy. “Và cháu sẽ không đưa cô ấy vào giường của mình.” Trong xã hội văn minh, anh đoán những gì anh vừa nói sẽ khiến người ta ngượng ngùng nhưng người phụ nữ này chỉ cười khúc khích.

Nina giúp anh bỏ Web trở lại cái địu con, sau đó bà ấy đưa cho anh một bọc quần áo sạch cho thằng bé. Anh cảm ơn bà ấy thậm chí biết rằng, như tất cả mọi thứ giữa họ, nó chỉ là một sự trao đổi.

Anh trèo lên ngựa, đột nhiên vội vàng muốn trở về nhà. Bây giờ tuyết đã rơi nhiều và nếu anh không nhận biết lối đi về nơi ở của mình, anh sẽ không bao giờ tìm ra nó. Trong một vài phút tuyết sẽ quét sạch dấu vó ngựa. Không ai có thể len lỏi qua những tảng đá và hàng cây để bám theo anh.

Nếu ai đó đang chờ anh trở lại đồng cỏ để có thể theo anh về nhà thì kẻ đó sẽ phải chờ trong một thời gian dài. Trong tối nay và có thể là ngày mai, Sam biết rằng họ sẽ được an toàn.

Một khi đã về nhà anh sẽ chăm sóc cho con ngựa và đặt Web ngồi trong xe nôi trong khi anh thử cạo râu trong làn nước lạnh buốt của chuồng ngựa. Anh cắt phạm vào da sáu lần nhưng cuối cùng anh nhìn chằm chằm vào gương mặt của mình phản chiếu trong nước, lần đầu tiên trong nhiều tháng qua. Anh không thể nhớ lần cuối nhìn thấy chính mình là khi nào nhưng người đàn ông đang nhìn lại dường như cứng cõi hơn những gì anh nhớ. Có thể cũng giống như Maggie, anh đã trở nên cứng rắn khi có tuổi.

Nhắc Web lên, Sam hỏi. “Con thấy ba trông thế nào?”

Đứa bé vỗ nhẹ gương mặt anh, cười vui vẻ.

“Ba biết. Con thích bộ râu đó. Ba sẽ sớm nuôi nó lại thôi.”

Anh bồng Web khi chạy vào nhà. Khi anh lao vào qua lối cửa sau, sự ấm áp quét qua người như một làn sóng dễ chịu.

“Đừng quên chùi chân đấy”, Maggie gọi nhắc như thể cô nghĩ rằng đó là điều nên làm. Cô đang đứng trước bếp khuấy nồi súp. Một vài sợi tóc đỏ đã bị rơi ra khỏi dây buộc tóc bằng da.

Sam bỏ Web xuống và quay đi để cởi áo khoác cùng nón đội đầu. Khi anh xoay người lại, cô đã quỳ gối cách đó vài feet, bận rộn cởi áo khoác cho thằng bé và ít chú ý đến người hầu như là chồng của mình.

Cuối cùng khi cô ngược lên, anh nhìn thấy sự ngạc nhiên trên gương mặt của cô. “Anh đã cạo râu.”

Anh nhún vai. “Tôi đã làm một việc tệ hại.”

Cô đi về phía anh, chạm vào mặt anh gần giống như Web đã làm. Không suy nghĩ nhiều, anh kéo cô vào vòng tay, nhắc cô lên và ôm lấy cô. “Ôi”, cô nói khi anh đặt cô xuống.

“Tôi làm đau cô sao?” anh hỏi khi cô đứng bất động trước mặt anh.

“Không”, cô xoay sở để nói. “Chỉ là tôi không quen bị nhắc lên như thế.”

“Tôi nghĩ đó là những gì một người chồng có thể làm, nhưng nếu cô cảm thấy không thoải mái với nó...”

“Không. Tôi không nói thế.” Cô rời đi. “Bữa trưa đã sẵn sàng.”

Anh nhăn mặt. Cô không bận tâm việc anh chạm vào cô nhưng cô không biết phải phản ứng lại như thế nào. Anh có thể ứng phó với điều đó.

Họ ăn món súp ngon nhất mà anh từng được nếm thử. Khi anh ngừng nhìn chăm chăm vào mọi chuyển động của cô, anh để ý thấy vài thay đổi trong nhà bếp. Đồ đạc đã được sắp xếp lại. Vài thứ được đặt trên những cái kệ thấp hơn để cô có thể với lấy chúng và một cái khăn sọc xanh dương và xanh lá được trải trên bàn. Nó quá nhỏ để che phủ hết chiều dài nhưng trông nó ổn.

Họ ăn trong thinh lặng, đôi lúc cùng nói về đứa bé. Ngay khi Sam ăn xong, anh bọc Web vào áo khoác và đi ra nhà vệ sinh phía bên ngoài. Ngay khi họ trở lại, cô đã rửa xong chén bát.

Sam dẫn thằng bé đến chỗ tắm chân xanh đặt trên khoảng lát trước lò sưởi ở phòng chính. Họ trải nó gần nơi tỏa ra hơi ấm và Web cuộn tròn người trên chiếc chăn cũ. Thằng bé ngủ trong vòng vài phút sau khi Sam khẽ nói thằng bé là một cậu nhóc ngoan như thế nào. Khi Sam trở lại nhà bếp, Maggie đặt hộp thuốc xuống và chuẩn bị mọi thứ. Anh biết, nhiều như anh ghét nói ra, anh phải để cho cô thay băng vết thương. Cô dường như không tin rằng những vết thương tự lành lại.

“Đến lúc rồi.”

Anh tháo nút chiếc áo sơ mi làm việc bằng len nặng nề của mình và cởi chiếc áo lót bị vấy bẩn bởi vết máu. Cô nhìn anh chăm chăm như thể cô chưa từng nhìn thấy một người đàn ông không mặc gì từ phần eo trở lên.

Trong cuộc đời của mình anh chưa bao giờ cảm thấy quá rõ ràng như thế này khi nhận ra cô có thể chưa từng nhìn thấy quá nhiều nơi trên cơ thể của một người đàn ông.

Khi cô không chuyển động anh đi ngang qua nhà bếp và ngồi xuống ghế, anh hỏi. “Có gì không ổn sao?”

“Ngực của anh có quá nhiều lông”, cô xoay sở để nói, như thể cô đang xem một màn trình diễn kì dị. “Tối qua tôi đã không chú ý vì tất cả đều dính máu.”

“Tôi sẽ không cạo nó đâu.” Anh mỉm cười và cô cười đáp lại. “Cô vẫn còn muốn thay băng vết thương chứ?”

Cô tiến hành làm việc và nói không ngừng về lớp học ở trường mà cô đã từng theo. Anh không hình dung được tại sao anh cần biết tất cả những chi tiết về lớp cấp cứu đầu tiên tại ngôi trường dành cho nữ, nhưng anh thích giọng nói của cô. Cuối cùng, anh quyết định cô đang căng thẳng và bằng cách này hay cách khác việc nói chuyện giúp cô cảm thấy thoải mái.

Vết máu đã khô, nó khiến việc lau rửa trở nên khó khăn nhưng anh tin cô sẽ làm thật nhẹ nhàng. Cả hai lỗ vết thương đang bắt đầu đóng vảy và anh nghi ngờ việc nó sẽ tiếp tục chảy máu. Anh đùa rằng việc cạo râu khiến bản thân anh gặp đau đớn nhiều hơn những gì một viên đạn có thể làm. Nhưng cô không cười.

Khi cô làm xong, anh nói rằng cô đã làm được một việc tốt. Cô dùng tay chạm nhẹ trên băng vết thương sau đó ngoảnh đi nơi khác.

“Nhìn tôi nào, Maggie.”

Từ từ cô nhìn vào mắt anh.

“Đừng chạm vào băng vết thương, hãy chạm vào tôi.” Sam nín thở chờ đợi. Nếu anh không nói với cô những điều anh muốn, cô có thể không bao giờ hình dung ra.

Cô không nhìn đi nơi khác khi nâng tay và chạm những ngón tay dọc phía trên bắp vai của anh đến nơi băng vết thương kết thúc và cổ họng anh bắt đầu chuyển động. Cô rê những ngón tay dọc theo cần cổ của anh và anh cảm thấy những múi cơ của mình đang căng ra dưới sự đụng chạm của cô.

Với cái giật mạnh đột ngột, anh vòng tay quanh eo của cô và kéo cô ngồi trên đùi anh. Cô bất động, như thể được làm từ băng nhưng cô không kéo người ra. “Có gì không ổn sao?” Anh nghĩ cô đang đặt chân trở lại và giả vờ anh chưa bao giờ tóm lấy cô.

“Không có gì cả”, cô bắt đầu nói sau đó hít thở và nói tiếp, “Tôi không thích việc bản thân bị giật mình. Nếu như anh dự định ôm hay tóm lấy tôi, tôi thích việc mình được biết trước. Tôi không thích những sự ngạc nhiên.”

“Maggie, tôi không muốn dùng lời nói để thuyết phục cô làm bất cứ điều gì, bắt nạt hay ép buộc. Nếu cô không thích điều này, chúng ta có thể quay trở lại mối quan hệ mà những người lạ mặt lịch thiệp đối xử với nhau chút ít. Nếu cô không muốn tôi không chạm vào cô, tôi hứa sẽ không bao giờ làm điều đó một lần nữa.” Anh nghĩ rằng mình sẽ phải đánh gãy cả hai tay để giữ lời hứa đó trong suốt một tuần, nhưng anh sẽ giữ những lời đã hứa.

Cô nhìn chằm chằm xuống hai bàn tay của mình và anh cảm thấy bản thân như một tên ngốc vì đã tiến quá nhanh. Anh đáng lẽ nên hài lòng với việc chỉ ôm cô chúc ngủ ngon hay có thể nắm lấy tay của cô. Anh không nên vỗ lấy ôm cô một cách thô lỗ hay kéo cô ngồi trên đùi

của anh. Anh ở gần con người quá ít khiến bản thân không biết hành động như thế nào và thậm chí anh chưa từng thử tán tỉnh một ai đó.

Có thể người nhà Thompson không thoát khỏi lối gấu; có thể họ đã kết hôn với nhau. Điều đó sẽ giải thích tại sao ngực của anh nhiều lông và không biết cách cư xử sao cho đúng đắn.

Anh dùng tay mình bao phủ lên tay cô. “Tôi không biết phải làm điều này như thế nào. Tôi không thể nhớ khi còn nhỏ mình đã chơi bất cứ trò gì và thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến việc tán tỉnh một người phụ nữ. Tất cả những gì tôi biết chính là tôi muốn cô ở gần bên.”

Cô ngược nhìn. “Gần như thế này sao?”

Anh mỉm cười. “Khoảng cách này là một khởi đầu.”

“Được thôi, tôi sẽ ở gần anh như thế này trong khi chúng ta nói chuyện.”

Anh gật đầu và nghĩ rằng mình sẽ đồng ý với bất cứ điều gì nếu cô ở nguyên nơi này.

Cô hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói. “Hãy nói cho tôi nghe về vợ của anh đi. Anh rất nhớ cô ấy phải không? Có phải anh đã bỏ đi tất cả mọi thứ trong căn nhà này có liên quan đến cô ấy để làm giảm bớt nỗi đau mất mát? Anh yêu cô ấy sâu sắc lắm đúng không?”

Sam ước anh có thể bịa đặt ra một chuyện tình vĩ đại, nhưng anh đã sống một cuộc đời trung thực và bây giờ anh không thể nói dối. Thậm chí anh nghĩ mình có thể mất Maggie, anh vẫn nói cho cô nghe sự thật. Toàn bộ sự thật về việc Danni trông như thế nào khi cô ta đến đây mình đầy máu me và suy nhược. Về việc cô ta chưa bao giờ muốn anh ở gần ra sao mặc dù với thời gian anh không nghĩ cô ta sợ anh. Anh nói với Maggie tại sao anh kết hôn với cô ta và cô ta chưa bao giờ ăn chung hay cùng anh nói chuyện nếu như anh không đặt ra câu hỏi rõ ràng. Sam thậm chí nói cho cô nghe việc Danni đến giường anh và anh hiểu chuyện cô ta không muốn bị chạm vào hơn mức cần thiết để mang thai.

“Tôi không chắc nguyên nhân tại sao nhưng cô ấy muốn có một đứa con và tôi đã làm thế. Việc giao hợp chưa bao giờ kéo dài hơn vài phút và cô ấy rời đi ngay khi nó chấm dứt. Có thể cô ấy muốn một đứa bé – người sẽ dành tình yêu cho cô ấy.”

“Anh có yêu cô ấy không?” Maggie đặt tay lên vai anh.

“Không”, anh thừa nhận. “Tôi quan tâm cô ấy. Tôi đã cố trở thành người biết quan tâm và thân thiện, nhưng tôi chưa bao giờ yêu cô ấy. Cô ấy như một cái bóng di chuyển trong ngôi nhà này. Cô ấy đã bị tổn thương bên trong và tôi không biết làm thế nào để giúp đỡ. Tôi không nghĩ nếu như hai chúng tôi sống cùng nhau cả đời, cô ấy sẽ muốn tôi ở gần bên. Chưa một lần nào

tôi chạm vào cô ấy ngoại trừ lúc giao hợp.”

Một lúc lâu anh ngồi trong nhà bếp ôm lấy Maggie và lần đầu tiên trong khoảng thời gian dài anh nhớ về vợ của mình. Cô ta đến với anh không mang theo một thứ gì. Anh đã mua cho cô ta vài bộ váy nhưng cô ta chỉ mặc chúng khi những cái khác đã sờn rách. Anh nhớ cái ngày anh trở lại nhà sau khi bỏ Web ở căn nhà gỗ nhỏ của Nina. Bà mẹ đang chất đồ đạc của mình khi anh cưới ngựa đến. Bà ta nói rằng gia đình vợ của anh đã đến đưa thi thể đi và họ sẽ giết anh nếu anh cố đuổi theo.

Anh nhớ mình trở vào trong nhà nghĩ rằng việc bây giờ cô ta ở nơi nào không thành vấn đề, bởi không ai có thể làm tổn thương cô ta thêm nữa. Tấm khăn trải váy máu vẫn ở trên giường nhưng không có bất cứ thứ gì gợi nhắc đến cô ta. Nó giống như họ không chỉ mang đi vài bộ quần áo mà còn những dấu chân nơi cô ta đã đi qua. Như thể cô ta chưa bao giờ có mặt ở nơi này.

Anh ôm lấy Maggie chặt hơn. Anh không muốn chuyện đó xảy ra khi cô rời khỏi. Anh muốn biết cô đã từng ở đây với anh, dù chỉ trong vài ngày. Anh muốn ngôi nhà của anh, thế giới của anh, thay đổi. Thậm chí nếu tất cả những gì còn sót lại trong một tuần là những kí ức về Maggie, anh cũng muốn chúng.

“Maggie”, anh thì thầm khi gạt nhúm tóc của cô ra.

“Vâng”, cô trả lời như thể bản thân đã chìm quá sâu vào dòng suy nghĩ.

“Tôi không muốn làm cô giật mình nhưng nếu cô không từ chối tôi nghĩ mình có thể thử hôn cô một lần nữa.” Anh không chờ cô trả lời. Đôi môi khẽ tách ra của cô là tất cả lời mời gọi mà anh cần.

Anh ấn môi mình lên môi của cô và cảm thấy cô phát ra một âm thanh nhỏ nơi môi của anh. Di chuyển tay lên cổ họng của cô, anh xoay đầu cô qua một góc phù hợp và nhắm nháp đôi môi của cô. Anh cảm thấy cô rung mình như một chú chim hoảng sợ nhưng cô không né tránh nụ hôn của anh. Khi anh nghe thấy cô phát ra một âm thanh nữa, anh trượt lưỡi vào giữa đôi môi hé mở và nếm hương vị của cô.

Sự kinh ngạc khiến cô giật bắn lên nhưng anh đã giữ lấy cô và tiếp tục nụ hôn. Một cách chậm rãi, từng phân một, cô bắt đầu tan chảy trong vòng tay anh và nụ hôn trở thành phép nhiệm màu. Anh đang học hỏi. Khi anh thử làm một điều gì đó mới mẻ thì một lát sau cô cũng thử làm nó. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cơn đói khát tăng thêm. Cô do dự, đôi khi e thẹn nhưng cô không rời đi. Cô vẫn ở trong vòng tay của anh, để anh hôn cô một cách trọn vẹn.

Khi cuối cùng anh nhắc đầu lên và nhìn xuống cô, hai gò má cô đã nóng lên vì ngọn lửa bên trong và hai mắt sáng lấp lánh như những vì sao. Anh không cố ngăn cản khi cô đứng dậy và xoay người rời khỏi anh.

Cô đi về phía cửa sổ và đứng đó, hai bàn tay xòe rộng đặt trên lớp kính lạnh buốt.

Anh quyết định có thể cô cần chút ít thời gian. “Tôi phải đi kiểm tra chuồng ngựa. Tôi sẽ trở lại trước khi Web thức dậy.”

Cái gập đầu của cô nhẹ đến mức anh không chắc cô có nghe thấy anh nói hay không. Anh tóm lấy áo khoác và bước ra ngoài khi đang mặc nó. Trong một giờ nữa, anh sẽ quay lại xin lỗi hay hôn cô một lần nữa, nhưng ngay lúc này nếu anh không tạo khoảng cách giữa họ, anh sẽ lại tiếp tục hôn cô.

Chương chín

Maggie đứng trong nhà bếp một lúc lâu sau khi Sam đã đi. Khi cô nghĩ đến trò giả vờ kết hôn, cô đã cho rằng đó sẽ là những buổi trò chuyện thật lâu trong suốt bữa ăn tối hay có thể những cái ôm triu mến chúc ngủ ngon. Cô chưa bao giờ mơ đến việc đó sẽ là những nụ hôn. Không chỉ đơn thuần là những nụ hôn mà còn là một nụ hôn kéo dài làm tiêu tan tất cả những gì cô biết về việc hôn nhau. Một nụ hôn khiến đầu ngón chân của cô co quắp lại và cơ thể cảm thấy như có lửa thiêu đốt.

Chạm vào môi, cô hầu như có thể cảm thấy cách môi anh đã bao phủ môi của cô. Anh đã giữ lấy cô thật gần trong khi cô cảm thấy mình đang ngã như thể để nói rằng anh ở đây. Điều này không giống bất cứ thứ gì cô đã nghĩ về trò chơi sẽ diễn ra giữa họ...điều này còn hơn thế. Cô đã muốn một khoảnh khắc như ánh sao nhỏ sáng lấp lánh để nhớ về và anh đã dâng tặng cô cả vũ trụ.

Câu hỏi còn lại duy nhất dường như chính là *liệu cô có đủ can đảm để chấp nhận sự dâng tặng đó của anh hay không* và sâu thẳm trong lòng Maggie biết rằng cô chưa bao giờ can đảm.

Khi Sam quay trở lại Web đã thức. Anh mang thêm củi và bỏ nó vào lò sưởi trong khi cô giữ lấy thằng bé, sau đó Sam đặt thằng bé ngồi bên dưới bàn mộc khi anh bắt đầu làm việc. “Tôi muốn tận dụng vài tiếng đồng hồ khi trời còn sáng để làm việc”, anh nói mà không nhìn cô.

Maggie có cùng cảm nhận đó, vì thế cô đi đến nhà bếp và quyết định làm bánh mì. Cô phải làm một điều gì khác ngoài việc đứng quanh đây cả ngày mơ mộng về một nụ hôn. Sam sẽ nghĩ

cô là một kẻ có đầu óc rộng tuếch.

Một tiếng sau khi cô đang nướng bánh mì, cô đứng ngay ngưỡng cửa và nhìn cả hai cha con. Cả hai trông như đang cùng làm một việc, chơi đùa với những mảnh da, chỉ là cái của Web là những mảnh da vụn còn của Sam thì đang được gắn vào yên ngựa.

Cô đã mua đủ yên ngựa để biết đó là một sản phẩm tốt. “Anh bán chúng sao?”

“Một vài cái, đôi khi là thế. Tôi đón xe lửa đến Fort Worth vào mỗi mùa xuân để bán những con ngựa. Một người đàn ông gần nơi giữ ngựa mua tất cả những cái yên mà khi có thời gian tôi đã làm ra.”

“Anh không phải đi cả chặng đường đến Fort Worth. Anh có thể bán chúng trong thị trấn.” Cô cần môi để ngăn việc thêm vào ở cửa tiệm của tôi. Nếu anh bán chúng cho cô, nó đồng nghĩa với việc họ sẽ nói chuyện trên mối quan hệ thông thường thậm chí sau khi sự nguy hiểm này chấm dứt. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra việc anh đến vào lúc chiều muộn với những đơn hàng và cô mời anh ăn tối trước khi anh phải trở về nhà.

Anh làm tiêu tan giấc mộng của cô bằng việc nói. “Tôi không muốn bán chúng quanh nơi này. Tôi thích đưa chúng cho những người không quen biết.”

Cô bước lại gần hơn. “Anh sợ họ có thể đến tìm anh khi một trong số chúng bị hư sao?”

“Không. Tôi sợ họ có thể đến tìm tôi để mua một cái khác. Sớm muộn gì bãi cỏ phía trước nhà sẽ trụi hẳn.”

“Tôi hiểu. Nó là một sản phẩm tốt đó, Sam.”

“Không có nhiều việc khác để làm trong những ngày như thế này. Tuyết cao đến đầu gối của tôi. Nó sẽ dày thêm ba feet vào sáng mai. Xem ra chúng ta chắc chắn sẽ có một mùa Giáng sinh trắng xóa.”

Web giữ lấy váy của cô và kéo như thể muốn cô cùng vào trong cái cũi của mình. Maggie cười và đưa tay ra. “Đến đây nào nhóc con và cô sẽ để con nếm thử lát bánh mì đang nguội dần đầu tiên kia.” Cô liếc lên nhìn Sam, nhớ đến trò mà họ đang chơi và nói thêm. “Đến với mama nào.”

Webster đi ngay đến và cô cười lên, nghĩ đến cảm giác ôm một đứa bé tốt như thế nào. Hàng trăm lần trong suốt một năm qua, cô đã gặp những đứa bé trong cửa tiệm và muốn nhắc chúng lên ôm trong vòng tay nhưng đôi lần cô đã nhìn thấy cái nhìn buồn bã trong ánh mắt của ba mẹ chúng và biết họ cảm thấy tiếc nuối cho cô. Đối với họ, cô mãi mãi là một người phụ nữ

không có con, không có chồng và không có gia đình.

Bây giờ, trong một vài ngày, cô có thể ôm lấy Webster xem thằng bé là con của mình và không ai sẽ nhìn cô bằng sự thương hại. Cô hôn vào gò má của thằng bé, dẫn nó vào nhà bếp và đặt nó ngồi trên bàn ngoài tầm với của mẻ bánh mì còn nóng và lợ bợ. Thằng bé chơi đùa với cái muỗng khi cô bắt đầu cắt lát bánh mì.

Ba mươi phút sau, Web đang cười vui vẻ khi cô cố gắng lấy lớp bơ ra khỏi tóc của thằng bé. Cô ngược lên và nhìn thấy Sam đang đứng nơi ngưỡng cửa quan sát họ. “Tôi phải đến xem tất cả sự ồn ào này là gì”, anh nói.

“Chúng ta có bữa tiệc trà với bánh mì bơ.” Cô cười khúc khích. “Mặc dù không có trà.”

Sam mỉm cười với con trai khi thằng bé cố ngăn Maggie làm sạch vết bơ trên tóc.

“Nó vô vọng”, cô thông báo khi gạt tóc của thằng bé lại ngay ngắn trước khi đặt nó ngồi giữa những khối gỗ. “Thằng bé tiếp tục dùng hai cái răng cửa của mình vét hết lớp bơ trên bánh mì của tôi.”

Sam đến gần và quỳ xuống bên cạnh con trai, đưa lần lượt từng khối gỗ cho nó. Anh nói với thằng bé bằng chất giọng thoải mái nhưng khi ngược lên nhìn cô, nụ cười đã tắt dần. “Tôi nhìn thấy những dấu vó ngựa gần hàng rào ngăn cách lúc sáng nay.”

“Có thể ai đó chỉ đi ngang qua”, cô nói, cố giữ bình tĩnh. Cả ngày hôm nay không có gì xảy ra và cô bắt đầu tin rằng mình được an toàn. Con ác mộng tại cửa tiệm dường như đã rời xa cô.

Anh lắc đầu. “Chúng không hướng đến một nơi nào. Tôi chưa thấy một người nào cưỡi ngựa du ngoạn qua hướng này. Bất cứ kẻ nào đã cưỡi ngựa đến chỗ hàng rào đều có hy vọng tìm ra nơi ở của tôi.”

Cô lần lượt cắt lát bánh mì như thể cần giữ cho hai tay bận rộn. “Anh nghĩ đó là ai?”

Sam nhún vai. “Có thể là Trùm Adler nhưng tôi nghi ngờ điều đó. Hẳn ta không biết cô đi nơi nào và thậm chí nếu hẳn nhận ra tôi, hẳn chỉ biết tôi sống trong hẻm núi này. Tôi nghi ngờ việc bất cứ người họ hàng nào của mình nói cho hẳn biết nơi ở của tôi thậm chí nếu hẳn đến đủ gần nông trại của họ để hỏi thăm.”

“Hoặc đó có thể là Dolton, cha của Danni.” Maggie thử suy nghĩ. “Anh đã nói lão ta ghét anh và khiển trách anh về cái chết của con gái. Có thể lão hay một trong hai đứa con trai đã quyết định thử vận may.”

“Không. Nếu lão ta đủ say để làm điều đó, lão chỉ việc cắt hàng rào và đuổi theo tôi. Lão biết nơi tôi ở.” Sam đi đến gần cô và tự cắt cho mình một lát bánh mì nóng. “Tôi nghe nói con trai lớn của lão nhận lấy một vết chém khá nặng trong cuộc chiến cách đây vài tháng và đứa nhỏ hơn thì chưa tới mười sáu tuổi.” Sam nghĩ sau đó thêm vào. “Tôi không tin việc thằng bé đó đã đủ trưởng thành để có được sự hèn hạ. Một trong những người họ hàng đã nói với tôi thằng con trai lớn luôn dính vào rắc rối vì việc đánh đập những con điếm.”

“Anh nói thật sao? Nếu một người đàn ông làm như thế, luật pháp không bỏ tù hắn sao?”

Sam nhún vai. “Hầu như không có. Tôi nghĩ cảnh sát trưởng Raines không bận tâm đến những loại tội phạm đó.”

“Anh nói thật?”

Khi anh không chối cô ước mình đã không hỏi.

“Còn ai khác có thể tìm gặp anh hay không?” Cô không thích ý nghĩ có một danh sách những người sẽ mang theo rắc rối theo cùng họ. Người đàn ông cô đang ở cùng dường như không có ai khác ngoài cô trong danh sách bạn của anh.

“Cảnh sát trưởng có thể đang tìm chúng ta. Ông ta dường như vô cùng thích thú với việc biết được tôi sống ở đâu. Đêm hôm kia ông ta đã hỏi tôi hai lần.”

Maggie lắc đầu. “Cảnh sát trưởng Raines hứng thú với việc nghỉ hưu hơn bất cứ ai khác. Dĩ nhiên nếu anh là một tên tội phạm thì sao nhỉ? Ông ta có thể hy vọng bắt được thêm một tên tội phạm nữa trước khi gác súng.”

Anh nhướn mày. “Tôi đã trộm một nụ hôn cách đây không quá lâu. Điều đó được tính chứ?”

Maggie kìm lại tiếng cười khúc khích. Cô không thể quyết định mình nên làm gì với nụ hôn cuối cùng đó và ngọn lửa khao khát trở lại trong mắt của anh. “Nó được tính.”

Anh mỉm cười và ngã người ngồi cạnh Web như thể không để cô rơi vào tình huống khó xử. “Mama của con làm bánh mì ngon phải không?”

Web vói đến bánh mì của ba mình bằng những ngón tay dính dính và Sam cười vui vẻ. “Thằng bé hiếm khi được ăn miếng bánh mì thật sự. Đôi khi là bánh mì bắp và bánh bích quy làm bằng bột nhào chua nhưng bao giờ là món này. Cái này”, anh nhắc miếng bánh mì lên, “là niềm hạnh phúc thần tiên và nằm ngoài kỹ năng của tôi.”

“Danni không làm bánh mì sao?” Maggie ước cô đã không hỏi ngay phút những từ ngữ đó thoát khỏi miệng. Cô đã hỏi đủ những câu hỏi về người phụ nữ đã chết được hai năm.

“Không”, anh nói một cách đơn giản. “Mẹ của cô ấy đã mất khi cô ấy lên sáu. Hiểu biết trong cả việc nấu nướng và may vá bị hạn chế.” Như thể anh cảm thấy mình cần cho vợ một lời khen, anh nói thêm, “Mặc dù cô ấy có thể dọn dẹp. Trong khoảng thời gian cô ấy sống ở đây, nơi này luôn sạch sẽ.”

“Có thể cô ấy đã tự hào khi được ở nơi này”, Maggie nói.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ thế nhưng có thể.”

Khi ánh sáng bên ngoài bắt đầu mờ dần, Sam cẩn thận kéo những cửa chớp trước khi tắt đèn. Họ ăn tối sớm cùng nói về cuộc sống của mình, sau đó chơi với Web trên tấm chăn gần lò sưởi trong một lúc trước khi Sam với tay lấy một quyển sách. “Tôi thường đọc sách cho Web nghe trước giờ đi ngủ. Tôi biết thằng bé còn quá nhỏ để hiểu nhưng tôi hy vọng thằng bé nghe được âm điệu của những từ ngữ. Ngay khi thằng bé sẵn sàng tôi sẽ dạy cho nó đọc.”

Maggie duỗi thẳng tay. “Tôi sẽ là người đọc tối nay nếu anh thích.”

Sam nhắc Webster đặt lên đùi và bắt đầu đọc cho thằng bé khi Maggie đọc. Một giờ sau cô ngước lên và thấy cả hai đã ngủ. Mỉm cười, cô chạm vào vai của Sam, cô thích cái cảm giác bản thân thấy quá thoải mái khi được ở gần anh để làm những việc này.

Anh mở mắt ra và nhìn cô như thể đang cố gắng quyết định xem cô là thật hay chỉ là một phần trong giấc mơ của anh.

“Chúng ta nên đặt thằng bé vào giường”, cô thì thầm.

Sam nhắc thằng bé lên vai và đứng dậy. Không nói một lời nào, anh mang thằng bé đến giường.

Maggie đi theo và trong một lúc cô đứng ngay ngưỡng cửa của căn phòng nhỏ thứ hai ngắm nhìn trước khi xoay người và đi dọc hành lang đến nơi bây giờ là phòng của cô.

Mặt trăng đã lên cao và tuyết đã ngừng rơi. Cảnh nhìn ra từ cửa sổ của cô đã hoàn toàn thay đổi so với lúc bình minh. Một kiệt tác nghệ thuật khác bày ra trước mắt như một bức tranh cực lớn bao phủ toàn bộ bức tường của viện bảo tàng. Ban sáng tràn ngập màu sắc và ánh sáng. Thế giới đêm nay nằm yên trong sắc xanh và xám.

“Tôi chưa bao giờ tắt đèn hay đốt nến trong này. Nó sẽ chỉ làm mất đi vẻ đẹp bên ngoài.”

Cô mỉm cười mà không hề quay người lại. Cô biết anh đến tìm cô để chúc ngủ ngon. Những gì đã bắt đầu giữa họ không chấm dứt, có thể không chấm dứt với một nụ hôn.

Nhưng anh không với tay chạm vào người cô. Anh chỉ bước ngang qua để đi đến cửa sổ. Cô biết kí ức về vẻ ngoài cao ráo mờ tối quyến mình trong ánh trăng của anh sẽ được giữ trong tâm trí cô cho đến ngày cô trút hơi thở cuối cùng. Anh là một người đàn ông tốt, cô nghĩ, đầu óc giỏi giang và cơ thể hơn cả mức tuyệt vời. Cho dù anh ăn mặc như thế nào, không ai sẽ lầm tưởng anh là một quý ông đến từ thành phố, mặc dù trong kinh doanh, trang trại của anh hoạt động tốt và với cô anh dường như là một người đàn ông vô cùng dịu dàng.

Cô thích cách anh di chuyển, luôn có chủ đích, chưa bao giờ lãng phí năng lượng, nhưng trên hết, cô thích cách anh đứng yên như thể cả thế giới có thể vây quanh anh.

Cuối cùng anh quay lại. “Tôi cần nói với cô điều này, Maggie, một điều tôi chưa nói với bất cứ ai.”

“Được thôi.” Cô hy vọng đó không phải là việc đen tối anh đã làm trong quá khứ - điều có thể sẽ ngăn cản việc cô thích anh.

“Có một lối đi nằm trong phòng ngủ của Webster phía sau một trong những kệ sách.”

Cô hít thở. Nó không hẳn là một bí mật. Cô hầu như chắc chắn có thể chú ý thấy nó nếu như cô xem xét kĩ khi đi khắp trong phòng của đứa bé vào sáng nay.

“Một trong những lý do tôi xây ngôi nhà trên chính nơi này là bởi vì ở đây có một lối đi nhỏ dẫn đến một cái hang. Ông của tôi ghét những ngôi nhà có hai tầng vì ông sợ mình có thể bị bắt trong lửa khi ở tầng hai. Giống như Nina, ông đã sống sót qua trận lửa khủng khiếp vào cái năm tôi đang sống ở Fort Worth. Đó là một trong những lý do khiến ông lâu đến đón tôi. Ông gần như không có đủ thực phẩm dự trữ để ăn, đừng nói gì đến nuôi tôi.”

Cô mỉm cười. “Anh đã tìm thấy con đường mà bà Nina già đã cứu đàn cừu và mạng sống của mình.”

“Tôi đã làm thế vào mùa hè khi tôi từ Fort Worth trở về. Nó trở thành cuộc truy lùng của tôi trong nhiều tháng.”

Cô có thể nhìn thấy anh khi là một cậu nhóc trèo qua những vách đá và những con đường mòn cho đến khi phát hiện ra điều bí ẩn, rồi sau đó anh không nói với bất cứ ai mà sử dụng nó làm lợi thế cho mình.

“Tôi chỉ muốn cô biết về lối đi đó, mặc dù hầu như chắc chắn nó bám đầy mạng nhện. Nếu có điều gì xảy ra và cô bị kẹt trên lầu, hãy giữ lấy Web và đi vào hang động. Chỉ cần cảm nhận lối đi của cô dọc theo con đường hẹp đó. Cô sẽ bước ra một nơi dẫn đến ngôi nhà của người phụ nữ già đó.”

“Tôi chắc chắn chúng ta sẽ không gặp hỏa hoạn trong vài ngày tôi ở đây.” Maggie hiểu tại sao có quá nhiều người sợ lửa. Thậm chí cha mẹ của cô luôn kiểm tra hai lần tất cả đèn trong cửa tiệm đã tắt hết chưa trước khi họ lên lầu vào ban đêm.

Anh nhe răng cười toe toét. “Tôi không biết. Tôi cảm thấy nóng lên chỉ bằng việc nghĩ về cô.”

Cô quay đi, xấu hổ nhưng đồng thời cùng lúc yêu sự thẳng thắn của anh. Họ không cần phải làm theo những quy tắc chuẩn mực. Họ là bạn. Họ có thể thành thật với nhau và cô thích điều đó. “Tôi không muốn làm cô giật mình lần nữa, nhưng tôi muốn nói lời chúc ngủ ngon kèm theo một nụ hôn. Cô nghĩ sao nếu mình đi đến với tôi, Maggie?”

Cô tiến một bước.

“Gần hơn”, anh thì thầm.

Cô tiến thêm bước nữa, cảm thấy tim đang đập thình thịch.

“Gần hơn”, anh nói lần nữa và giơ tay lên để cầm lấy tay cô.

Một bước và cô đã đứng quá gần đến nỗi có thể cảm nhận hơi ấm của anh.

Không giữ lấy bất cứ thứ gì ngoài tay của cô, anh cúi người và hôn cô. Một nụ hôn nhẹ đầy hứa hẹn. “Gần hơn nào”, anh thì thầm nơi tai cô khi nhẹ nhàng kéo lấy bàn tay của cô.

Cô nghiêng người cho đến khi chạm vào cơ thể anh và cô nghe thấy tiếng thở dài thỏa mãn khe khẽ ngay tai của mình.

“Thế này là phù hợp.” Anh di chuyển cầm tựa lên tóc của cô và nhấc tay cô đặt trên vai của anh. Những ngón tay của anh rê dọc cánh tay và xuống bên sườn cơ thể của cô.

“Tôi...Em...” Cô suy nghĩ ra điều gì đó để nói.

“Đừng nói gì cả. Anh chỉ muốn cảm thấy em ở gần để anh sẽ mãi nhớ cảm giác đó ra sao.”

Bàn tay của anh đi đến khoảng lưng nhỏ bé của cô và kéo mạnh cho đến khi cơ thể của cô văng với cơ thể anh. “Thư giãn nào. Tất cả những gì anh sẽ làm là ôm lấy em trong một lát.”

Cô vòng cánh tay quanh cổ của anh và giữ chặt để khỏi ngã khi hai bàn tay của anh di chuyển lên xuống cơ thể cô với sự đụng chạm nhẹ nhàng. Anh hôn tai cô rồi sau đó là gò má khi cô giật nảy mình. “Ồn cả mà. Hít thở nào, Maggie. Điều này sẽ không đau.”

“Em biết. Em chỉ căng thẳng. Em chưa bao giờ...” cô xoay sở để nói.

“Anh biết, anh cũng thế. Anh ước mình biết nhiều hơn về việc một người phụ nữ thích được chạm vào như thế nào, nhưng bằng cách này hay cách khác anh nghĩ chúng ta sẽ tìm ra được cách của riêng hai ta.”

Anh không giữ cô quá chặt; cô đáng lẽ nên rời đi. Cô đã trải qua cả cuộc đời để tránh xa tất cả mọi người. Cha mẹ cô đã khởi đầu cho những kiểu mẫu mà cô làm theo trong suốt cuộc đời. Cô chưa bao giờ đến với ai quá gần. Chưa bao giờ quan tâm quá nhiều. Chưa bao giờ cảm nhận quá sâu sắc. Cha mẹ của cô, thậm chí những giáo viên, ắt hẳn nghĩ rằng họ đang cứu cô thoát khỏi nỗi đau xa cách bằng việc không để cho cô ở quá gần bên mình.

Hai bàn tay mạnh mẽ của Sam di chuyển xuống qua eo và đặt trên hông của cô khi miệng anh hé mở nơi cổ họng của cô. Sự ấm áp của lưỡi anh xoay tròn trên làn da khi bàn tay của anh bắt đầu di chuyển khắp lưng của cô, ấn cô tựa sát vào anh. Anh sẽ không giữ lại những cảm giác của mình và để cô vẫn an toàn tránh việc bị liên quan. Nước mắt chảy xuống gò má khi cô để bản thân mình trôi dạt với khoảnh khắc này và không lo lắng về nỗi đau chắc chắn sẽ đến khi cô lại cô độc một lần nữa.

Tan chảy áp vào người anh, cô hít thở sâu khi anh trở lại với chuyển du hành từ hông đến phía sau đầu của cô. Lần này anh kéo dây buộc tóc của cô và vùi bàn tay vào những lọn tóc quăn gọn sóng. “Chúa ơi, anh yêu cảm giác về em”, anh thì thầm như thể nói với chính mình chứ không phải với cô. Nhẹ nhàng anh giữ lấy một nhúm tóc của cô kéo đầu của cô ngửa lên. Hơi thở ấm áp của anh phả vào gò má cô trong một lúc trước khi môi anh di chuyển đến môi của cô. Lần này nụ hôn nhẹ nhàng, trêu ghẹo.

Cô thét lên sự thỏa mãn thuần khiết và nghe tiếng cười khẽ của anh nơi gò má mình. Sau đó anh hôn cô hết lần này đến lần khác, chơi đùa với miệng của cô nhưng chưa bao giờ hôn cô sâu như anh đã làm lúc trước.

“Anh không thể có đủ em”, anh thì thầm nơi cổ họng của cô khi kéo ra vài nút áo để anh có thể nhấm nháp nơi lõm xuống trên cổ của cô.

Khi anh cắn nhẹ, cô giật nảy mình.

“Anh làm em đau sao?”

“Không”, cô xoay sở để trả lời. “Làm lại đi, làm ơn.”

Anh cười khi hôn nơi cổ họng của cô. “Em sẽ không bao giờ phải nài xin. Anh vui lòng làm bất cứ điều gì để khiến em thỏa mãn.”

Sau đó anh lại tiếp tục hôn cô và khi miệng anh du hành xuống tới cổ họng cô cảm thấy anh nói lỏng thêm một cái nút áo, kéo lớp vải ra khỏi vai của cô và nếm hương vị cơ thể cô một lần nữa. Lần này cô phát ra âm thanh thỏa mãn nho nhỏ và sẽ tan chảy trên sàn nhà nếu anh không ôm lấy cô.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên và giữ chặt cô áp vào ngực của anh. Hơi thở của cả hai từ từ trở lại bình thường. Vòng tay sát chặt quanh người cô bắt đầu nói ra nhưng bàn tay anh vẫn vuốt ve lưng của cô. “Em ổn với điều này chứ?” anh thì thầm vào tóc cô.

Cô không chắc ý của anh là gì. Việc hôn nhau, sự đụng chạm, cảm giác cơ thể anh ấn vào cơ thể cô. “Không”, cuối cùng cô trả lời và cảm thấy anh trở nên bất động. “Em thích được hôn theo cách anh đã làm trong nhà bếp ít nhất thêm một lần nữa.”

Cô cảm nhận hơn là nghe thấy tiếng cười của anh.

“Em là một điều kỳ diệu, Maggie của anh.” Anh di chuyển đến môi cô và ban ơn cho lời thỉnh cầu của cô.

“Thêm nữa đi”, cô thì thầm khi anh chấm dứt nụ hôn. “Em là một người vợ thích đòi hỏi đấy.” Bàn tay anh trượt qua eo của cô thêm lần nữa để tựa nơi hông cô. “Anh thích cảm giác về em cũng như cách em hôn anh. Anh thích sự mềm mại của mông em bên dưới tay anh. Anh thích tất cả mọi thứ về em.”

Cô nâng đầu lên và chờ để xem điều gì xảy ra tiếp theo. Nét mặt của anh ẩn trong bóng tối nhưng cô có thể cảm thấy ánh trăng chiếu trên gương mặt của cô, hoặc có thể nó chỉ là cảm giác khao khát ấm áp lần đầu tiên cô có trong đời.

“Maggie”, anh nói khi cọ má mình vào gò má của cô. “Anh nghĩ mình sẽ không từ chối em bất cứ điều gì nằm trong năng lực của anh. Nếu em muốn được hôn suốt cả đêm, anh sẽ làm nó bằng tất cả khả năng của mình.”

Với điều đó, buổi nói chuyện chấm dứt. Anh chiếm lấy miệng cô với sự đói khát khiến cô kinh ngạc. Khi cô cảm nhận niềm đam mê của anh bằng sự đam mê của mình, cô cảm thấy anh run lên như thể trong khoảnh khắc này sự cân bằng đã rời khỏi anh.

Trong chốc lát họ hôn nhau, đôi khi là những nụ hôn sâu đến khó thở và đôi khi là những nụ hôn nhẹ trên đầu. Anh dường như không có đủ cảm giác tóc cô trong bàn tay anh và cô dần

quen với việc ngực anh nâng lên hạ xuống áp vào khuôn ngực của cô.

Cô nép mình bên dưới vòng tay anh. “Đây có phải là việc diễn ra giữa những cặp vợ chồng hay không anh?” cô hỏi.

“Giữa vài người”, anh trả lời. “Không nhiều, anh nghĩ thế. Maggie à, anh đã hôn một vài cô gái khi anh còn là một đứa nhóc nhưng anh chưa bao giờ chạm vào hay hôn bất cứ ai như anh đã làm với em ngay bây giờ.” Anh cười đầu tựa nơi mái tóc của cô. “Nếu em có bất cứ nhận thức nào, em nên tát anh hay nói với cảnh sát trưởng tổng anh vào tù.”

“Em muốn điều này. Em muốn cảm nhận.” Cô hít thở và nói thêm. “Em muốn nhiều nữa.” Anh bất động trong chốc lát. “Nhiều hơn bao nhiêu?”

“Chỉ thêm một chút.”

Anh hạ thấp miệng mình và cô chào đón nụ hôn nhẹ nhàng của anh khi cô nâng cánh tay và di chuyển những ngón tay vào trong mái tóc như màn đêm của anh. Một cánh tay nhẹ nhàng giữ lấy cô khi cô thư giãn vào sự ấm áp đang lan rộng khắp người.

Cô đã lạc mất trong dòng lũ cảm xúc quét khắp cơ thể khi anh nhắc cô lên và mang cô đến giường. Không phá vỡ nụ hôn, anh hạ cô xuống và nằm bên cạnh cô.

“Em nghĩ thế nào nếu anh chỉ ôm em như thế này suốt đêm?”

Cô phát ra âm thanh nhưng không chắc nó là gì. Cảm giác cơ thể thon dài của anh đang nằm dọc bên khiến cô cảm thấy hoàn toàn ấm áp.

“Ngủ nào, Maggie”, anh thì thầm khi hôn bên má của cô.

Cô nằm đó thao thức một lúc lâu và biết rằng anh cũng đang làm tương tự. Cuối cùng, hơi thở của anh trở nên ổn định và chậm lại. Nhướn người, cô đắp chăn cho cả hai. Khi cô nằm xuống bên cạnh anh, anh kéo cô lại gần.

Lúc nửa đêm, khi cô nửa tỉnh nửa mê vì trôi dạt giữa những giấc mơ và hiện thực, cô cảm thấy anh di chuyển tay khắp người cô như thể thậm chí trong giấc ngủ, anh cũng cần biết cô ở đây.

Bàn tay anh dừng lại nơi ngực của cô, khum lấy nó.

Cô không cử động.

Những ngón tay của anh khẽ siết chặt sau đó buông ra. Với giọng nói ngái ngủ anh thì thầm

vào tóc cô. “Anh ước gì em là của anh. Tất cả là của anh.”

Cô cố giữ hơi thở mình bình thường. Cô trở lại với giấc ngủ tự hỏi cô thật sự đã nghe thấy anh nói những từ đó hay đơn giản là cô đã mơ thấy nó.

Chương mười

Sam thức dậy trước lúc bình minh. Maggie cuộn tròn người ngủ say bên cạnh anh. Anh mỉm cười khi nhấc tay rời khỏi cô và kéo chăn đắp quanh người cho cô.

Không khí dường như lạnh thấu xương nhưng hơi ấm từ lò sưởi bên dưới đã đi lên trên để giữ cho phòng ngủ không rét buốt. Anh kiểm tra thấy Webster cuộn người nằm một góc trong chiếc cũi của mình. Sam biết nếu anh may mắn, thằng bé có thể ngủ thêm một tiếng nữa. Vào thời điểm đó anh đã đốt sẵn lò sưởi và tầng dưới sẽ trở nên ấm cúng.

Anh chỉ vừa rửa tay xong trong bồn rửa thì nhìn thấy Maggie đang đứng nơi cửa tò vò. Tóc rối và quần áo trông như cô đã mặc chúng đi ngủ. Cô trông thật đáng yêu. Cách đây vài năm anh đã ngừng mơ mộng nhưng nếu anh vẫn làm như thế, hình ảnh Maggie đang đứng trong nhà bếp như cô làm lúc này sẽ trở thành giấc mơ yêu thích của anh.

“Buổi sáng tốt lành”, anh nói, ngắm nhìn cô lau hai mắt.

“Chào anh”, cô trả lời. “Nếu anh có thể chờ vài phút, em muốn tắm rửa trước khi làm bữa sáng.”

“Được thôi.” Anh tựa người vào bàn bếp và chờ đợi.

“Anh có thể đi nơi khác được chứ, nếu anh không phiền.”

“Ồ, dĩ nhiên.” Anh không hình dung được mình sẽ đi đâu. Lớp tuyết dày ba feet đã chặn cả hai cửa và nếu lên lầu anh sẽ đánh thức Web.

Cuối cùng Sam quyết định trở lại cái ghế đu đưa đặt trước lò sưởi và giả vờ đọc sách trong khi cô đi vòng quanh.

Đầu tiên cô nhón chân bước lên lầu và mang đồ đạc của mình xuống, sau

đó anh nghe thấy tiếng cô đổ nước vào bồn tắm.

Sam nhắm mắt và chửi thề. Cô đang tắm trong nhà bếp chỉ cách đây vài feet và ngay cả một cái cửa cũng không có giữa họ. Không phải là anh thật sự cần nhìn, anh tự nói với chính mình. Anh đã tưởng tượng đến hình ảnh cô không mặc gì mỗi khi tay anh di chuyển khắp người cô tối hôm qua. Có thể nó không giống như việc được nhìn trực tiếp nhưng hầu như chắc chắn cũng gần với những gì anh cảm nhận.

Anh nghe thấy tiếng cô đang té nước và quyết định cô đang tra tấn anh. Nếu cô ở lại đây cả tuần, anh sẽ phải xây một cánh cửa, không phải cho cô sự riêng tư mà để cô khóa chốt ngăn anh bước vào.

Cô ắt hẳn đã đun cà phê bởi vì anh có thể ngửi thấy hương thơm của nó. Có lẽ cô sẽ không chú ý nếu anh đi qua nhà bếp, lấy một cái tách và rót cho bản thân một tách cà phê. Điều đó nghe như việc mà những cặp vợ chồng có thể làm.

Chết tiệt, anh hầu như đã nói lớn lên. Cô sẽ không bao giờ tin anh. Hiểu tính cách của Maggie, ăm cà phê hầu như chắc chắn sẽ nhắm thẳng đầu anh trên đoạn đường anh đi ra. Cô muốn những nụ hôn của anh, cô thẳng thắn nói ra điều đó, nhưng khi anh hỏi cô có muốn thêm nữa hay không, cô chỉ nói là một ít, như thể cô luôn hạn chế sự khoái lạc. Anh hầu như có thể nhìn thấy hình ảnh mỗi đêm cô ngồi trong căn hộ nhỏ bé phía bên cửa tiệm của mình đang ăn chiếc bánh bích quy đựng trong hộp thiếc trang trí. Hai hoặc ba cái sẽ là quá nhiều. Cô có thể chỉ ăn một cái nhỏ.

Anh dựa lưng vào ghế và cố gắng suy nghĩ bất cứ điều gì khác ngoài việc Maggie khóa thân trong nhà bếp của anh.

“Em đã xong.” Một vài phút sau cô khiến anh giật mình.

Sam mở mắt ra. Cô đang mặc chiếc áo choàng có màu như sắc trời mùa hạ. Hàng nút nhỏ ngọc trai màu trắng chạy dài phía trước. Anh đã nhìn thấy chúng ở cửa tiệm và đoán rằng chúng mắc hơn một cái yên ngựa. Cô đã buộc tóc thành một búi ngò ngò trên đỉnh đầu.

“Nếu anh không thấy phiền, em nghĩ mình sẽ ngồi bên cạnh lò sưởi để sấy khô tóc.”

“Anh không phiền.”

Cô đưa một tách cà phê cho anh, sau đó kéo một cái lược khỏi túi áo và bắt đầu tiến hành chải tóc.

“Em có bận tâm nếu anh nhìn em không?” anh hỏi, biết rằng mình sẽ cực kỳ thất bại trong việc giả vờ đọc sách trong khi cô ngồi ngay trước

mặt.

Anh nghĩ anh đã nhìn thấy hai gò má của cô ửng đỏ nhưng cô khẽ lắc đầu.

Căn nhà thật yên tĩnh ngoại trừ âm thanh nổ tanh tách trong lò sưởi. Tất cả thế giới bên ngoài có thể biến mất và Sam có lẽ cũng không quan tâm. Anh chưa bao giờ nghĩ việc ngắm một người phụ nữ ngồi chải tóc sẽ mang lại điều vui thú đó cho anh. Mái tóc rối dần dần trở nên suôn mượt.

“Trông em thật mẫn nguyện”, anh nói.

Cô mỉm cười. “Vâng nhưng có một thứ em thích làm hơn.”

“Anh cũng thế”, anh trả lời, nghĩ rằng ý tưởng của mình hầu như chắc chắn không giống với cô.

“Em muốn đón Giáng sinh ở đây cùng với anh và Webster. Em có thể làm những cái bánh quy và một bữa tối thật ngon. Có lẽ chúng ta nên có một cây thông nhỏ và dùng những dây ruy băng trang trí. Nghe như một Giáng sinh thật sự ấy.”

“Có vẻ đó là một ý kiến hay. Anh sẽ dọn tuyết tạo một lối đi đến chuồng ngựa. Có một vài cây thông mọc dọc theo hàng rào nơi bãi quây.”

Cô đứng lên, vuốt tóc thật đẹp. “Nó sẽ cực kỳ thú vị.” Cô đi đến bên cạnh ghế của anh. “Anh là người chồng gần như tốt nhất thế giới này.”

Khi cô cúi xuống hôn anh, anh kéo cô vào vòng tay mình. Sau một nụ hôn nhẹ, anh thì thầm vào tai cô. “Anh không muốn làm em giật mình, Maggie, nhưng anh muốn chạm vào em nếu em không phản đối.”

Cô mỉm cười. “Anh đang chạm vào em đó thôi Sam.”

Tay anh di chuyển trên lớp vải lụa che phủ ngực của cô và thì thầm, “Anh muốn chạm vào em ở đây.”

Cô bất động trong giây lát.

Anh sợ mình đã tiến quá xa trong trò họ đang chơi. Việc chạm vào nơi đó của một người phụ nữ dường như quá thân mật. Điều cuối cùng anh muốn làm là khiến cô hoảng sợ, nhưng anh làm sao có thể giải thích rằng việc họ càng gần gũi nhau, anh lại càng muốn nó gần hơn nữa?

Anh đùng đầu vào thành ghế và nguyên rửa. “Hãy tát anh nếu em muốn, Maggie. Anh xứng đáng nhận nó.”

Khi cô nâng tay đến cổ họng, anh biết mình đã khiến cô hoảng sợ.

“Hoặc có thể chỉ việc bắn anh. Đầu óc của anh không thể suy nghĩ đúng đắn kể từ khi anh đặt cánh tay mình vòng quanh eo của em lúc ta cưới ngựa đến đây.” Thậm chí ngay bây giờ anh không thể quên được cảm giác cánh tay anh chạm nhẹ bên dưới ngực của cô trong suốt đoạn đường về nhà. Anh có cảm giác mình có thể đổ dung dịch kiềm vào một tai để nó chảy ra khỏi tai còn lại và điều đó vẫn không thể xóa sạch hình ảnh của cô trong đầu óc anh.

Một lời xin lỗi đã ở trên môi anh khi cô bắt đầu cởi nút áo. “Chúng ta chỉ có một khoảng thời gian ngắn trước khi Webster thức dậy.”

Chiếc áo mở ra một inch sau đó là hai khi cô bắt đầu di chuyển đến những cái nút bên dưới. Khi chiếc áo mở ra hầu như đến eo, cô ngã người tựa vào cánh tay anh và nhắm mắt lại.

Anh không thể di chuyển. Anh khó tin việc cô ở trong vòng tay anh, đang chờ anh chạm vào nơi mà anh chắc không có người đàn ông nào khác từng chạm vào. Anh chưa bao giờ chạm vào một người phụ nữ như thế này. Anh đã chăm sóc cho Danni vào đêm đầu tiên cô ta đến với người đầy máu và thương tích nhưng việc đó không có gì thích thú. Bây giờ việc chạm vào Maggie chỉ với lý do trao và nhận khoái cảm dường như là một điều xa hoa nằm ngoài bất cứ thứ gì anh đã biết.

Cúi người, anh chạm môi mình vào môi cô, yêu cái cách cô mỉm cười trước khi khẽ mở miệng. Anh vươn thẳng người và di chuyển bàn tay xuống nơi chiếc áo choàng hé mở. Làn da của cô mềm mại hơn anh đã mong đợi. Từ từ, anh trượt những ngón tay lên ngực của cô khi anh ngắm nhìn gương mặt cô.

Khi bàn tay của anh bao phủ một ngực, cô cong người hướng về phía hơi ấm của nó và phát ra một âm thanh nhỏ nhưng không tránh đi. Cô quá tuyệt vời, anh nghĩ. Khi anh giữ chặt lấy ngực cô trong tay, anh bao phủ miệng cô và hôn cô thật sâu đến mức âm thanh tiếp theo cô tạo ra nghe như tiếng nghẹt thở. Trong một lúc anh lạc mất trong nhu cầu giữ lấy cô, chạm vào cô, nhắm nháp cô. Cô hôn đáp trả anh, nhưng cô không có cử động nào khác. Hai bàn tay của cô vẫn còn đan chặt đặt ngay eo.

Anh ngẩng đầu lên khi cuối cùng nhận ra sự bất động của cô. “Em ổn cả chứ?” anh nói, những ngón tay vẫn còn vuốt ve cô.

“Vâng”, cô trả lời, lời nói không trôi chảy. “Đây có phải là điều mà vợ chồng làm với nhau hay không?”

“Anh nghĩ thế.” Anh bỏ tay ra.

Cô vươn thẳng người, ngồi trên đùi anh. “Em nghĩ họ không làm vào buổi sáng. Nếu không thì chẳng có ai sẽ đi làm đúng giờ.”

Anh cười. “Thế em thích nó không?”

Cô bắt đầu cài lại nút áo. “Em thích. Anh sẽ vui lòng làm lại nó vào tối nay chứ?”

“Anh thích thế, Maggie, nếu nó khiến em hài lòng.” Anh yêu sự trung thực của người phụ nữ này. Hôn lên trán cô, anh nói thêm. “Anh thích việc chạm vào em như thế. Sự mềm mại của—”

“Samuel” cô ngắt lời. “Em nghĩ chúng ta không nên nói về những điều như thế.”

Anh mỉm cười. “Miễn là chúng ta thực hiện nó, anh nghĩ mình có thể kiềm chế không nói về nó.”

“Công bằng đấy”, cô nói.

Khi cô trượt ra khỏi đùi anh, anh để tay mình di chuyển dọc lưng cô và vỗ nhẹ vào mông. “Anh được phép nói em thật xinh đẹp chứ, Maggie của anh? Một báu vật cần nắm giữ.” Anh nhìn thấy hai gò má của cô ửng hồng lên.

“Bây giờ em sẽ đi thay đồ. Hứa với em là anh sẽ không lên lầu trong vòng năm phút nữa.”

Anh không tin bản thân mình có thể trả lời nhưng anh xoay sở gật đầu. Anh quá bận để tự hỏi xem cả người của cô có đỏ ửng lên hay không.

Vài phút sau khi cô bước xuống, cô mặc chiếc quần dài với phần lai được nhét vào trong đôi giày boots và chiếc áo sơ mi bằng len của nam giới, nhưng không có bất cứ điều gì về cô khiến anh nhớ đến một người đàn ông. Cô đứng nơi bậc thang đầu tiên và nâng hai cánh tay. “Trông em thế nào? Em chưa bao giờ mặc quần dài nhưng chúng dường như thích hợp với việc ra ngoài trong thời tiết thế này.”

“Bên ngoài vẫn còn rất lạnh. Trong hẻm nút tuyết không quá mức nhiều như trời vẫn lạnh lẽo.”

“Em đang lên kế hoạch để chồng của em sưởi ấm cho em khi chúng ta đã làm xong.”

“Anh có thể làm điều đó, nếu đây là thứ em muốn, nhưng anh sẽ tôn trọng thỉnh cầu của cô vợ e then của mình và không bàn vào chi tiết.” Anh nghĩ việc cô sẽ làm những điều cô không thể tự mình nói ra thật thú vị. Hầu hết đàn ông mà anh biết nói về những thứ họ hầu như chắc chắn không bao giờ làm khi yêu một người phụ nữ.

Cô cười như thể đọc được suy nghĩ của anh.

Anh bước đến chân cầu thang, dự tính kéo cô vào vòng tay mình nhưng tiếng gõ cửa đã ngăn anh lại.

Chưa từng có ai gõ cửa trước nhà của anh. Đôi khi có vài người đến thăm anh nhưng họ luôn đi lối cửa sau. Anh vớ tay lấy khẩu súng trường và ra hiệu cho Maggie trở lên lầu. Bất cứ người nào đến gõ cửa vào một ngày như thế này thì kẻ đó ắt hẳn phải rất muốn gặp anh.

Anh nghĩ cô có thể phản đối việc bị ra lệnh nhưng cô đã chạy lên lầu. Đặt tay trên chốt cửa, anh liếc lên trên để chắc chắn cô đã biến mất.

“Ai đó?” tiếng quát của anh xuyên qua cánh cửa gỗ dày.

“Cảnh sát trưởng Raines đây. Tôi đến để nói cho anh biết cô Allion có thể an toàn trở lại thị trấn.”

Sam chần chừ. Anh không muốn việc này chấm dứt. Trong khoảnh khắc vào sáng nay anh đã tin rằng trò chơi của họ hầu như có thể trở thành sự thật.

Maggie dường như ở nơi đầu cầu thang, Webster đu trên hông của cô như thể cô vẫn bồng bế bé kể từ khi nó sinh ra. “Thật sao? Chúng tôi không còn gặp nguy hiểm nào phải không?”

Trông cô quá vui khiến Sam cảm thấy thật tồi tệ khi ước rằng cô sẽ ở lại đây lâu hơn. Anh muốn thêm chút thời gian nhưng cô ắt hẳn sẽ chết để được trở lại thế giới của mình.

Anh kéo then cài, hạ thấp khẩu súng và mở cửa.

Khi cảnh sát trưởng lao vào, Sam hỏi. “Làm thế nào ông tìm được tôi?”

“Không có gì khó”, người đàn ông đứng phía sau cảnh sát trưởng trả lời khi hắn chìa khẩu Colt vào ngực của Sam, “nhưng đi qua đoạn đường một dặm đầy tuyết thì không dễ gì.”

Sam trừng mắt nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Trùm Adler. Anh biết mình sẽ không bao giờ

có đủ thời gian nâng súng lên để bắn trước khi Adler giết chết anh, nhưng nếu anh có một mình, anh có thể thử. Theo khía cạnh khác anh là một người đàn ông đã chết. Tất cả những gì anh có thể hy vọng là kiếm đủ thời gian để Maggie trốn đi. Từ khóe mắt anh có thể nhìn thấy ban công trống trơn và đoán rằng cô đã trốn vào trong trước khi bất cứ gã nào bước vào có cơ hội nhìn thấy cô.

Dùng lối đi đó! Anh thăm gào thét. Hãy sử dụng lối đi đó.

Cảnh sát trưởng chú ý đến anh. “Ta xin lỗi về việc này, Sam, nhưng Adler đã cho ta đủ tiền để an nhàn nghỉ hưu. Ta không phải giết bất cứ ai, tất cả những gì ta phải làm là nhìn ra hướng đi khác.”

Sam lùi lại sau một bước. Cơn gió lạnh buốt thổi vào nhà nhưng anh không thể cảm nhận nó. Toàn bộ tâm trí của anh dành cho Maggie và con trai mình. Anh phải tạo cho họ thời gian. Mỗi giây anh có thể ngăn Adler sẽ tăng cơ hội cho cô. “Làm thế nào hai người tìm được tôi?” anh hỏi một lần nữa.

Cảnh sát Raines cười vui vẻ. “Ta tốn một lúc để hình dung ra. Adler và đồng bọn của gã ở trong thị trấn xem xét ngân hàng dự tính cướp. Ta thấy chẳng có hại gì khi giúp chúng. Xét đến cùng, chúng sẽ không đánh cướp cho đến sau khi ta nghỉ hưu. Nhưng sự việc trở nên rối rắm khi chúng quyết định cướp cửa tiệm. Ta đã lên kế hoạch chạy đến và nổ vài phát súng trong khi chúng bỏ trốn cùng với tiền, nhưng cậu đã xen vào.”

Sam nhìn thấy toàn bộ quang cảnh. “Sau đó ông đã quyết định để cho chúng tôi trốn đi trước khi ông giao chúng tôi cho Adler. Đó là cách để không có những nhân chứng nào bị giết trong thị trấn phải thế không?”

“Đại loại thế”, cảnh sát trưởng nói. “Chỉ là cậu không nói cho ta biết nơi cậu sống. Ta gần như mất số tiền giao kèo kha khá đó trước khi nhớ ra một vài năm trước lúc cậu đã đánh cắp cô con gái của lão già Dolton. Ta nghĩ rằng hẳn biết nơi cậu sống và sẽ vui mừng nói cho ta biết.”

Sam lùi thêm bước nữa nhưng Adler tiến lên như một con mèo đang vờn con chuột.

“Thế tại sao đến giờ ông mới có mặt ở đây?”

Raines cau mày. “Kỳ lạ là dường như Dolton, kẻ vô cùng ghét cậu, lại không sẵn lòng nói cho bọn ta biết. Bọn ta phải chờ ở quanh đó cho tới khi hai đứa con trai của lão cưới ngựa ra ngoài. Tên lớn hướng về phía thị trấn để uống rượu và ai biết thằng nhỏ hơn đi đâu. Bọn ta phải chờ cho đến khi chúng ngoài tầm quan sát trước khi cưới ngựa vào nói chuyện với Dolton. Adler phải cửa vào thật lâu vài lần trước khi lão bắt đầu nói. Hẳn dường như e sợ người thân của cậu hơn con dao. Ngay lúc hẳn nói cho bọn ta nghe tất cả những gì cần biết, hẳn đã chảy máu cho

đến chết. Ta nghĩ đến việc tạo ra hiện trường lão ta chết do tai nạn. Cậu có thể cảm ơn lão và cơn bão này đã cho cậu sống thêm một ngày.”

Sam nhìn gã đàn ông đang chĩa khẩu Colt vào ngực anh nhưng anh lại nói với cảnh sát trưởng. “Adler sẽ không tha cho ông đâu, Raines. Ông rồi cũng chết giống như tôi.”

Cảnh sát trưởng cười lớn. “Cậu sai rồi. Ông trùm và ta đã trở thành bạn. Hẳn cần ta. Ta là người sẽ giải thích tất cả mọi thứ với những người dân trong thị trấn. Lão già Dolton đến đây, tìm thấy Maggie Allison trong nhà cậu và giết cô ấy. Cậu về nhà, tìm thấy xác của cô ấy và chạy đến tìm giết Dolton, dĩ nhiên sau khi cậu đã tra tấn lão. Đứa con trai lớn của lão ắt hẳn đã nhìn thấy và bắn cậu, sau đó ta chạm trán với gã ta trong thị trấn và không may, ta sẽ phải bắn gã trước khi gã nói cho bọn ta nghe thêm bất cứ điều gì mà bọn ta có thể đoán ra dựa trên những cái xác.”

Cảnh sát trưởng mỉm cười. “Ta về hưu như một người hùng. Adler làm việc của hắn mà không có bất cứ kẻ nào ra làm chứng tố giác chống lại. Vì cả cậu và cô Maggie không có bất cứ người thân nào nên chẳng có ai thèm đặt những nghi vấn. Ngay khi tuyết tan sẽ chẳng có ai bận tâm.”

“Chỉ có một vấn đề.” Sam mỉm cười. “Maggie không có ở đây.”

Chương mười một

Maggie đi qua phòng của đứa bé và cảm thấy sự hoảng sợ đang rộn ràng trong mạch máu của cô. Trong một lát cô tìm đến bức tường có cánh cửa kia.

Không có nơi nào cả.

Cô cố gắng suy nghĩ. Sam không nói nó là một cánh cửa. Anh gọi nói là lối đi nhỏ nhưng cô không thể nào nhớ những điều khác anh đã nói.

Nó không thể nằm ở trên sàn hay trên trần nhà. Nó phải nằm trên tường. Cô ôm sát Webster đang ngái ngủ khi cô rà tay dọc theo những bức tường. Lúc chạm vào tủ sách tự làm thứ hai, nó nhẹ dịch chuyển.

Maggie kéo mạnh và một khe hở xuất hiện. Cô có thể nghe thấy Sam và cảnh sát trưởng đang

tranh luận bên dưới. Khoảnh khắc cô nhận ra Trùm Adler đi qua cửa với khẩu súng được rút ra, cô biết họ đã gặp rắc rối. Bản năng của cô là chạy đến với Sam nhưng cô biết anh sẽ muốn Web được an toàn. Đó phải là ưu tiên trước nhất của cô.

Túm lấy cái chần, cô phủ lên đầu của Web và bước vào lối đi tối om đó. Một khi đã vào bên trong, cô kéo mạnh tủ sách trở về vị trí cũ. Ý nghĩ cô có thể trốn ở đây và chờ cho đến khi biết mình đã an toàn lóe lên trong tâm trí, nhưng nếu như đứa bé phát ra tiếng động, họ sẽ bị tìm thấy. Kế hoạch hành động tốt nhất là ở càng xa càng tốt phòng khi có ai tìm ra lối đi này. Nếu đó là Sam, anh sẽ đuổi theo họ. Anh biết nơi cô đến. Nếu đó là bất cứ ai khác, mạng sống của cô sẽ phụ thuộc vào việc cô có thể tìm ra nơi nào đó an toàn để ẩn nấp.

Maggie ôm lấy Web và di chuyển chậm chậm dọc theo đường hầm mà có thể một khoảng thời gian trước nó đã là một con suối ngầm. Nước sâu đến vài inch, vẫn chảy theo những rãnh nhỏ gồ ghề bên dưới chân cô. Cô xốc nảy lên cố gắng bảo vệ đứa bé và giữ thăng bằng khi cô di chuyển xuống tầng đá trơn trượt.

Lắng tai nghe, cô cầu khẩn mình không nghe thấy tiếng nổ súng nào. Những con nhện và bùn lầy không là vấn đề. Chỉ xin đừng để Sam chết. Cô biết Adler đến để giết cả hai người bọn họ. Có thể việc không tìm thấy cô sẽ cho Sam thêm thời gian.

Cô cảm thấy mình đi dọc đường hầm thiên nhiên này chừng nửa dặm trước khi nhìn thấy ánh sáng. Web không tạo ra bất cứ âm thanh nào cho đến khi thằng bé nhìn thấy mặt trời phản chiếu trên nền tuyết; sau đó thằng bé bắt đầu khóc.

Hai cánh tay của Maggie nhúc nhút nhưng cô vẫn ôm chặt thằng bé khi bước khỏi bóng tối chóa mắt vì ánh sáng. Cơn gió thổi mạnh quanh người cô, khiến không khí lạnh lẽo trở nên rét buốt. Cô không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Cô không hình dung được mình phải đi lối nào và cô biết việc ở lại đường hầm đó là không khôn ngoan.

Sam đã nói một điều gì đó về việc nhìn thấy hầm trú ẩn của bà Nina già từ lối ra của hang động nhưng tất cả những gì cô nhìn thấy là tuyết.

Webster ôm chặt lấy cô nhưng cô biết tấm chần sẽ không thể giữ ấm cho thằng bé.

Hoang mang sợ hãi, cô tìm kiếm đường chân trời. Tất cả những gì cô có thể thấy là tuyết. Chậm rãi cô xoay tròn một vòng. Tuyết. Vài tảng đá. Tàn tích bụi than của thứ từng là những cái cây.

Mô tả của Sam về nơi ở của Nina lướt ngang sự hoảng sợ của cô. *Không gì còn sót lại ngoài những thân cây bị thiêu rụi vươn thẳng như bia mộ trong sân trước nhà của bà ấy.*

Cô nhìn chăm chăm những cái cây chết và phát hiện ra làn khói mỏng tỏa ra từ nhà gỗ nhỏ được xây dựng với nửa phần nằm trong lòng đất. Nơi đó hầu như hoàn toàn bị bao phủ trong tuyết. Khoảng cách đến đây nhìn có vẻ chỉ chừng một trăm thước Anh nhưng cơn gió đã thổi lốc tuyết lên và hướng đến eo cô.

Bước từng bước cô hướng về phía căn nhà gỗ. Tuyết cản lại bước chân của cô. Web ngo nguậy, muốn xuống nhưng cô không thể mạo hiểm để làm việc đó.

Cuối cùng, vừa toát mồ hôi vừa lạnh buốt, cô đã đến được cửa của ngôi nhà gỗ.

Khi Nina ra mở cửa, cả Maggie và Webster đều đang khóc. Nina bước ra ngoài và đón lấy thằng bé từ tay của Maggie.

Trong một lát, Maggie chỉ đứng bất động, cố gắng hít thở khi những cơ bắp của cô co rút trong tình trạng kiệt sức.

“Coi nào, cô gái!” Nina quát lên. “Cô đã làm được đến đây. Cô có thể bước thêm vài bước nữa mà.”

Maggie buộc chân di chuyển một bước rồi lại một bước khác. Khi cuối cùng cô đã đi vào bên trong, hơi ẩm quần lấy cô đau đớn như nốt đốt của hàng trăm con ong.

Nina thả Web vào cái ghế cũ của bà ấy và kéo tấm chăn ước ra. Cậu nhóc đang xụi xụi mũi từ cơn hoảng sợ nhưng trông không bị thương. “Ngồi yên ở đây”, Nina nói với thằng bé. “Có thể một con mèo sẽ đến ngồi trên người cháu nếu cháu làm thế.” Bà ấy đắp cái chăn bông lên người thằng bé đẩy cái ghế đến gần lò sưởi.

Web ngừng khóc và ngấm nhìn ba con mèo.

Nina đi đến chỗ Maggie. “Cô đã chăm sóc tốt cho thằng bé nhưng trông cô kinh khủng quá. Hãy cởi đôi giày boots ước và cái quần lạnh buốt đó ra đi. Tôi sẽ tìm cho cô một cái chăn. Lúc này chúng ta cần để lớp tuyết tan đi một chút, vì thế đừng đến gần lò sưởi hơn nữa.”

Nina giúp cô cởi đôi giày và cái quần ước sũng, sau đó phủ tấm chăn lên đầu của cô. “Băng tuyết dính đầy tóc của cô, cô gái à. Cô đã đi xuyên qua cái hang đó phải không?”

Maggie gật đầu.

“Vậy tôi đoán rằng việc cô ở đây nghĩa là có rắc rối xảy ra ở nhà của Sam.” Người phụ nữ già đó đứng lên và cài then cửa trước khi bà ấy đặt một khẩu súng cũ trên bàn bếp. “Tôi không

thể làm gì nhiều nhưng tôi có thể giúp cô.”

Cái đồng hồ treo trên mặt lò sưởi dường như kêu tích tắc với tốc độ chậm đi một nửa. Cuối cùng Maggie ngồi bên lò sưởi, mái tóc khô rối bù quanh người khi cô uống lấy tách cà phê đậm nhất cô từng nếm thử. Nina trò chuyện nhặng xị cùng thằng bé trong khi bà ấy đặt những câu hỏi.

“Bọn họ sẽ không đến đây.” Người phụ nữ già đang đoán tương lai. “Không có nhiều người biết nơi ở của ta. Thậm chí cả Sam cũng ngừng đến đây khi tuyết rơi. Con đường mòn phía trên quá mức nguy hiểm.”

Thời gian trôi qua và Maggie nghĩ cô có thể phát điên lên vì lo lắng cho Sam. Cô đoán nếu như Adler không giết anh ngay lập tức, hẳn sẽ cố khai thác thông tin nơi ở của cô từ Sam. Cô biết Sam sẽ chết trước khi anh nói một lời nào.

Nina đi vòng qua cô và lăm bầm như thể bà ấy đọc được những suy nghĩ của Maggie. “Cậu ta còn sống, cô gái à, vì thế đừng lo lắng. Ta có thể cảm thấy nhiều điều. Ta biết thế.”

“Bà sẽ nói cho cháu nghe nếu bà thay đổi suy nghĩ chứ?” Maggie không biết mình có tin người phụ nữ này hay không nhưng cô phải thỉnh cầu.

“Dĩ nhiên ta sẽ làm thế. Nếu Sam chết, cô sẽ phải bắt đầu lo lắng cho đứa bé này. Thằng bé sẽ là con của cô.”

“Con của cháu?”

Nina phá lên cười. “Dù thế nào đi nữa thằng bé sẽ là con của cô. Ngay lần đầu tiên ta nhìn thấy cô, cô biết ta nhìn thấy điều gì trong mắt của Sam không?”

“Điều gì ạ?”

“Ta nhìn thấy sự khao khát. Ta nhìn thấy nhu cầu. Loại nhu cầu mà một người đàn ông nhận được khi anh ta phải có một người phụ nữ trong suốt cuộc đời. Ta biết cô sẽ trở thành người của cậu ấy.”

“Nhưng cháu không phải.”

Nina cười toe toét. “Đúng, cô là người của cậu ấy, cô gái à và nếu hôm nay cậu ấy chết, cô sẽ khóc thương cậu ấy như một góa phụ.”

Maggie bắt đầu tranh luận nhưng cô nhận ra mình không thể. Người phụ

nữ già này đã nói đúng.

Chương mười hai

Sam nhận lấy vài cú đấm ban đầu của Adler mà không cố gắng cúi người tránh đòn. Nó không phải là vấn đề. Lần đầu tiên khẩu Colt đập mạnh vào đầu anh, tay cầm súng đã để lại một vết xước ngang gò má và làm nứt môi của anh. Lần thứ hai, anh cảm thấy một cú đấm giáng ngay đỉnh đầu. Máu chảy như dòng suối phủ lấy bên mắt trái của anh.

Sau đó, Adler trói anh vào bàn mộc và dùng báng súng trường trút cơn giận lên người của Sam. Hắn tiếp tục quát lên bắt Sam nói ra nơi Maggie đang ở.

Sam không tạo ra bất cứ âm thanh nào. Cơn gió rét buốt từ cánh cửa để mở thổi vào, nó đang làm tê liệt cơn đau.

Cuối cùng cảnh sát trưởng quát lên và việc đánh đập ngừng lại. Lão ta túm lấy phần tóc phía trước của Sam và nhắc đầu anh lên khỏi bàn. “Nếu cậu nói cho bọn ta biết người phụ nữ đó ở đâu, ta sẽ bảo hắn giết cậu và cô ta một cách nhanh chóng.”

Sam trừng mắt nhìn cảnh sát trưởng, anh nghĩ rằng lão ta còn xấu xa hơn tên tội phạm kia. Trùm Adler là một con thú, hầu như là thế trong suốt cả đời của hắn. Có tin đồn là hắn đã giết mẹ của mình khi hắn được mười một tuổi và thiêu cháy người cha say xỉn trong căn nhà bị khóa chốt. Nhưng Raines đã từng là cảnh sát trưởng trong vài năm và trước đó lão ta đã cùng đồng hành với Đại tá MacKenzie trong những trận chiến tại Red River. Lão ắt hẳn đã từng là một người tốt nhưng một điều gì đó bên trong đã bị bóp méo.

“Ông nghĩ thế nào nếu ta cắt vài ngón tay của hắn?” Adler đề nghị với cảnh sát trưởng. “Điều đó đã khiến gã Dolton già nói ra những điều hai ta cần.”

“Nó sẽ chẳng có ích gì. Cậu ta sẽ không bao giờ nói. Giết cậu ta đi và chúng ta sẽ đi tìm cô gái đó. Cô ta sẽ không thể đi quá xa trong thời tiết này. Ta sẽ tìm kiếm trong nhà, mày ra chỗ chuồng ngựa. Chúng ta sẽ tìm thấy cô ta thôi.”

Adler đứng giang rộng chân và kéo con dao đi săn của hắn. Với hai tay đặt trên cán dao, hắn nâng nó lên bên trên ngực của Sam.

Sam nhắm mắt lại và cố hình dung hình ảnh Maggie đang ôm con trai của anh. Anh muốn đi đến kiếp sau với hình ảnh đó trong tâm trí.

Tiếng súng nổ vang ầm ầm khắp ngôi nhà như tiếng một đoàn tàu lửa chở hàng chạy hết tốc lực.

Sam giật nảy người, nghĩ rằng anh đã chết và cơn đau không chạm đến mình.

Tiếng súng đến từ nơi nào gần đó và một phát nổ nữa làm rung chuyển những bức tường.

Sau đó không một tiếng động. Hoàn toàn yên tĩnh. Sam tự hỏi cảm giác chết đi có phải như thế này hay không. Không chút đau đớn hay hỗn loạn, chỉ có sự yên tĩnh. Tiếng động văng vẳng bên tai nhưng anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào ngoài tiếng tim anh đang đập.

Anh hé mở một mắt. Nếu tim anh đập thành thịch như thế, anh có thể không chết.

Sam nhìn quanh phòng và không thấy gì cả. Cảnh sát trưởng và gã tội phạm đó dường như biến mất. Cửa vẫn để mở, gió lạnh thổi vào kèm theo luồng sáng rạng rỡ.

Sam kéo mạnh những sợi dây trói hai tay và đặt chân ngay bàn.

“Anh vẫn còn sống chứ?” Một giọng nói đến từ một nơi xa xăm.

Sam cố gắng nhìn xuyên qua lớp máu bao phủ một bên mắt không sưng lên nhưng anh chẳng nhìn thấy một ai. “Tôi còn sống. Hãy cởi trói cho tôi.”

Một cái bóng di chuyển ngang qua luồng ánh sáng nơi cửa. Cậu nhóc đứng nơi ngưỡng cửa chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Khẩu súng săn trâu rừng cậu ta mang lớn hơn người của cậu ta. Sam nghĩ cậu ta giống đứa con trai út của Dolton, nhưng anh không thể chắc chắn.

“Tôi đã giết bọn chúng”, cậu nhóc nói khi đặt súng săn xuống và nhặt lấy con dao của Adler nằm trên sàn nhà. “Anh đáng lẽ nên nhìn thấy những gì bọn chúng đã làm với ba tôi.”

“Ổn cả rồi”, Sam khẽ nói. “Cậu đã làm những gì phải làm.”

Khi cậu nhóc cắt đứt sợi dây da, Sam cố đứng dậy. Khi anh làm thế, anh nhìn thấy xác của cảnh sát trưởng và tên tội phạm đó. Chúng đang đứng mé bên kia bàn. Cậu nhóc này đã bắn

vào đầu chúng và khẩu súng sẵn đã không khiến hộp sọ bị tổn thương quá nhiều.

“Trông anh thật kinh khủng, Sam Thompson.”

Sam sẽ mỉm cười nếu như anh không đau quá mức. “Cậu biết tôi.”

“Chắc chắn rồi, ba tôi luôn nói rằng một ngày nào đó ông sẽ cười ngửa đến đây và giết anh. Ông ấy ghét anh.”

“Cậu cũng có cảm giác đó?” Sam ho khạc ra máu.

Cậu nhóc lắc đầu. “Tôi đã từng đến đây và thăm chị gái mình khi anh vắng nhà. Chị ấy nói anh đối xử tốt với chị ấy. Chị ấy bảo mình muốn có đứa con của anh bởi vì anh là một người đàn ông tốt và điều đó sẽ tạo ra một đứa bé có phẩm chất tốt đẹp.”

Sam cố gắng hít thở. Anh ước Danni đã nói cho anh nghe điều đó, dù chỉ một lần. Phần nửa thời gian anh cảm thấy như cô ta đã nghĩ mình bị nhốt trong nhà của anh.

“Tên cậu là gì?”

“Eben.”

“Được thôi, Eben, cậu nghĩ cậu có thể đưa tôi đến thị trấn hay không? Tôi có một cỗ xe trượt tuyết cũ có thể đủ chỗ cho cả hai người chúng ta.” Sam có thể nhìn thấy căn phòng đang tối dần và anh biết mình không có nhiều thời gian. “Cậu sẽ phải nhanh lên. Tôi nghĩ mình đang bị xuất huyết bên trong.”

“Bên ngoài anh cũng đang chảy máu rất nhiều, Sam à.”

Sự tối tăm đã bắt lấy Sam trước khi anh có thể trả lời.

Chương mười ba

Maggie ở chờ tại nhà Nina trong hai ngày mà không có tin tức nào từ Sam. Cô e rằng mình phải thử trở lại căn nhà đó cho dù tuyết đang bắt đầu tan. Sam có thể đã chết và chúng có thể đang chờ cô.

Với từng giờ trôi qua, cô cảm thấy an toàn khi biết bọn chúng không tìm thấy lối đi đó. Căn nhà gỗ của Nina nằm đủ xa trong hẻm núi khiến cảnh sát trưởng không đi xuống đây và thậm chí nếu ông ta làm thế, Nina đã có kế hoạch đón ông ta tại cửa.

Người phụ nữ già đó tiếp tục nói với cô rằng Sam vẫn còn sống nhưng nó làm nhận thức trở nên nhỏ bé hơn. Nếu anh còn sống, tại sao anh không đến tìm cô? Anh có thể đi theo lối đi đó và có mặt ở đây thậm chí với tuyết và bùn lầy.

Vào ngày thứ ba, một người đàn ông cao ráo có nước da như Sam đã gõ cửa nhà Nina.

Trước sự ngạc nhiên của Maggie, người phụ nữ già đó mở cửa và quát lên. “Cậu muốn gì, Andrew? Ta không có ý định tiếp đón những gã Thompson không tốt đi ngang qua đây đâu.”

Người đàn ông đó dường như không thấy mếch lòng. “Tôi đến để xem bà có giữ thẳng nhóc hay không? Chúng tôi không thể tìm thấy nó.”

Maggie đẩy người Nina qua. “Thằng nhóc nào?”

Người đàn ông này lớn hơn Sam mười, hoặc có thể mười lăm tuổi, nhưng anh ta có cùng đôi mắt đen. Anh ta cởi nón ra. “Con trai của Sam. Khi tôi nhìn thấy cỗ xe trượt tuyết cũ của Sam hướng vào thị trấn tôi biết có gì đó không ổn. Tôi biết Sam không muốn ai xen vào việc của cậu ta nhưng tất cả họ hàng biết cậu nhóc đó. Tôi theo cậu ta đến phòng khám của gã bác sĩ trong thị trấn. Con trai của Dolton đi cùng với cậu ta và nó nói với tôi những gì đã xảy ra. Một gã tên là Adler gần như đã giết chết Sam nhưng con trai của Dolton đã ngăn lại.”

Maggie đứng yên, cố gắng tiếp nhận tất cả mọi thứ mà người lạ mặt này đang nói. Sam bị thương nhưng anh còn sống.

“Thôi nào”, Nina quát tháo. “Còn gì nữa không, Andrew? Ta thề, thoát khỏi những người đàn ông như các cậu còn khó hơn vắt ráo nước một quả bí.”

“Tôi đã nói với con trai của Dolton rằng bọn tôi sẽ chôn cất ba của cậu ta và bất cứ cái xác nào trong nhà của Sam. Ít nhất nói như thế sẽ khiến mọi chuyện trở nên tốt hơn.” Anh ta đứng đó khẽ lắc lư như một cây thông sau đó nói thêm. “Đó là cách của nhà Thompson, tôi nghĩ thế.”

Maggie không thể tin những gì cô đang nghe. “Chúng ta phải để luật pháp giải quyết việc này. Ba người đàn ông đã chết và ít nhất một kẻ trong đó đã cố giết Sam.”

Andrew nhìn cô như thể cô là một kẻ kém thông minh. “Ngay bây giờ thị trấn không có cảnh sát trưởng. Hai gã giết lão già Dolton đều chết. Không ai thử làm gì hay nói năng điều gì.”

“Cậu chôn những cái xác ở nơi nào?” Nina hỏi như thể vấn đề đang nói đã được thu xếp ổn thỏa.

“Nơi rừng cây nằm giữa vùng đất của Dolton và Sam. Lốp băng quá cứng nên chúng tôi không thể đào sâu nhưng tôi đã dùng những tảng đá phủ bên trên. Ngay khi đưa con trai lớn của lão tỉnh táo trở về trong một hay hai tuần nữa, người em sẽ nghĩ ra một câu chuyện phù hợp. Ba của họ thích đi đến một nơi chưa từng có ai biết đến. Cũng như về phần Adler, tôi nghi ngờ việc có bất cứ ai tìm hãn và người dân trong thị trấn sẽ chỉ nghĩ rằng ngài cảnh sát trưởng bắt đầu nghỉ hưu sớm.”

“Tôi muốn đến gặp Sam”, Maggie hỏi. “Anh sẽ đưa tôi vào thị trấn chứ?”

“Tôi sẽ đưa cô về nhà nhưng không phải đến chỗ Sam. Cậu ta không muốn người ta nhìn thấy cô đến gặp cậu ta. Cậu ta biết mọi người sẽ xì xào bàn tán. Nếu cậu ta vượt qua được lần này, cậu ta sẽ đến gặp cô. Nếu không được, cậu ta không muốn cô nhìn thấy cậu ta chết.”

Nina đồng ý. “Không ai cần biết cô đã từng ở đây. Đó là điều Sam muốn.”

Maggie đã không ngủ trong hai ngày qua. Cô kiệt sức, sợ hãi và lo lắng.
“Còn Web thì sao?”

“Tôi sẽ để thằng bé ở đây trong vài ngày. Cô an tâm. Sam sẽ đến gặp cô ngay khi cậu ta có thể.”

Maggie không thể tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu như Sam chết. Cô không thể nghĩ về điều đó mà không hoàn toàn gục ngã. Như thể nhìn thấy cuộc sống của chính mình trở nên thiếu suy xét, cô quần cái khăn choàng của Nina và trèo lên ngòi phía sau Andrew Thompson. Anh ta không nói lời nào trên đoạn đường đến thị trấn hay khi giúp cô xuống ngựa tại cửa sau nhà cô.

Cô đi lên lầu đến phòng của mình và ngã sập trên giường. Mười sáu tiếng sau, cô thức dậy với mặt trời đang tỏa sáng. Như một món đồ chơi được lên dây cót, cô đi quanh phòng, tắm rửa, mặc quần áo màu xám ảm đạm cô luôn mặc và búi tóc lại phía sau.

Thời gian ở cùng với Sam dường như giống một giấc mơ hơn hiện thực. Về phần thờ bao phủ cả người khi cô dọn dẹp mảnh kính vỡ trên sàn nhà và để phía trước cửa tiệm được che kín trong vài ngày. Cảnh sát trưởng ắt hẳn giữ lời hứa và nói với tất cả mọi người rằng cô đang đi viếng thăm những người bạn bởi vì không ai đi ngang qua kiểm tra và chẳng ai mong cửa tiệm mở cửa lại cho đến năm mới.

Từng ao-xơ trên người cô muốn chạy đến cuối thị trấn và ghé thăm bác sĩ. Nếu Sam ở đó, cô tự nói với mình tất cả những gì cô làm là nhìn anh và biết rằng anh còn sống. Cô thậm chí không cần nói chuyện với anh. Nhưng trong sâu thẳm cô biết mình không thể bỏ anh lại nếu anh đang bị thương hay thậm chí sắp chết, và cô cũng biết anh sẽ không muốn bất cứ ai biết.

Sam Thompson là một người ông thích sự riêng tư. Bằng cách này hay cách khác nếu cô nói cho bất cứ ai nghe tất cả những chuyện đã xảy ra kể từ vụ cướp, cô sẽ phản bội anh.

-oOo

Ba ngày trôi qua, rồi bốn ngày và sau đó là một tuần. Maggie không muốn đếm thời gian nữa. Cô để đầu óc mình suy nghĩ lô-gic. Cô sẽ chờ Sam đến thậm chí nếu như anh chỉ đến để nói lời tạm biệt. Nếu anh chết, bằng cách này hay cách khác cô sẽ tìm đến căn nhà gỗ của Nina và đón Webster. Cô sẽ bán cửa tiệm và trở về miền Đông nơi không ai biết cô không phải là mẹ đẻ của thằng bé. Cô sẽ sống như một góa phụ, vì Nina đã nói đúng – đó chính xác là những gì cô sẽ cảm nhận.

Vào ngày ba tháng Một, Maggie mở cửa lại. Giáng sinh và cơn bão đã qua, mặc dù tuyết vẫn còn đọng trên hầu hết những con đường. Mỗi người phụ nữ trong thị trấn dường như cần mua sắm. Một vài người hỏi cô nguyên nhân cái cửa bị hỏng, nhưng không ai hỏi ngày Giáng sinh của cô như thế nào.

Đến giữa buổi sáng Maggie cùng với hai nhân viên làm bán thời gian bận rộn chất hàng nhanh hết mức có thể. Vài người phụ nữ đang mua hàng trong khi con số đó dường như ngang bằng với số người đến xem hàng thì đột ngột tiếng khóc của một đứa bé vang vọng trong cửa tiệm.

Mỗi người mẹ với lấy con mình khi một đứa bé chập chững gặt váy của những quý bà và chạy về phía Maggie.

Cô nhảy khỏi ghế để chân và chạy vòng quanh quầy thu ngân cùng lúc bắt lấy Webster.

“Ma Ma,” thằng bé khóc. “Ma Ma.”

Maggie ôm lấy thằng bé vào lòng. “Tất cả ổn rồi, Webster. Mẹ ở đây.”
Ánh mặt trời vừa đến với thế giới của cô.

Cả cửa tiệm dường như yên tĩnh khi một người đàn ông từ từ bước về phía cô. Cánh tay của

anh được nâng lên nhờ dây quàng quanh cổ và cô chú ý thấy cái nón che đi miếng băng vết thương, nhưng không người đàn ông nào trên thế giới này trông đẹp hơn anh. Thậm chí với bộ râu dày đã mọc, cô chỉ nhìn thấy sự hoàn hảo.

Maggie mỉm cười với anh và trong chốc lát không có bất cứ ai khác ở trong phòng. Sự đói khát cùng tình yêu trong đôi mắt của anh đã nói với cô tất cả những gì cô cần biết.

Webster ngừng khóc và đang chơi đùa với búi tóc phía sau của cô. Mặc dù Sam chỉ nhìn cô nhưng Maggie nhận thức được tất cả mọi người trong căn phòng này đang nhìn anh.

“Các phu nhân” cô bạo dạn nói. “Tôi tin mọi người chưa gặp chồng của tôi.”

Trước khi bất cứ ai có thể nghĩ đến một câu hỏi, Sam vòng tay quanh eo cô và kéo cô vòng qua quầy thu ngân đi vào văn phòng nhỏ.

Anh cẩn thận cúi người như thể vẫn còn rất đau và thì thầm vào tai cô. “Em sẽ cần đến áo khoác của mình. Anh dự định đón vợ của mình về nhà.”

Maggie không chần chừ, cô xoay người đi đến móc treo quần áo và bắt đầu mặc áo khoác. Cuốn nhật ký nằm trên bàn để ở trang cô đã viết *Một điều ước – có được một người đàn ông biết yêu thương trong một ngày.*

“Một ngày không đủ. Mình sẽ cần cả đời.”

“Một đời gì cơ?” Sam hỏi.

“Yêu anh.” Cô mỉm cười với anh. “Và làm tất cả những điều chúng ta sẽ không bao giờ nói ra.”

“Anh không muốn chơi một trò chơi, Maggie. Nếu em đến với anh thì nó là thật. mãi mãi.” Anh hôn cô với Webster đang ngọ nguậy giữa họ. “Và anh sẽ không tốn thời gian cạo râu trước khi hôn em lần nữa.”

“Bây giờ em thích về nhà. Đã đến lúc chúng ta thực hiện ngày Giáng sinh mà hai ta đã lên kế hoạch.” Lần đầu tiên trong đời, cô sợ rằng tim mình có thể vỡ nát ra. “Những cô gái đó có thể quản lý cửa tiệm cho đến khi em trở lại.”

Sam nắm lấy tay cô và dẫn cô ra lối cửa sau nơi cỗ xe trượt tuyết cũ đang chờ. “Trong điều kiện đường đầy tuyết thế này, chúng ta có thể ngồi trong xe và về nhà nhưng ngay khi anh khỏe, anh sẽ dạy em cách cưỡi ngựa.”

“Vết thương của anh thế nào?”

“Bác sĩ bảo anh cần nằm nghỉ trên giường vài ngày, vì thế anh nghĩ anh tốt hơn nên đến đón vợ của mình.” Anh nháy mắt với cô.

Maggie có thể nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của những phu nhân phía trong nhưng cô không quan tâm. Xét đến cùng, bây giờ cô là một người nhà Thompson và những người nhà Thompson thích sống ẩn dật.

-o0o

[1] carpetbag: túi du lịch được may bằng loại vải dùn may thảm, được sử dụng phổ biến ở thế kỷ 19

[2] **saw-buck hay saw-horse:** giá cửa, gồm bốn chân làm mặt phẳng điểm tựa để cửa ván hay khúc gỗ

[3] Cái núm đặt trên yên ngựa, phổ biến ở miền Tây nước Mỹ. Chúng thường được làm bằng kim loại phủ ngoài là lớp da. Hình ảnh của saddle horn (núm yên ngựa).

[4] Một loại vữa dùng để trát tường hay đắp hình nổi trên tường

[5] đơn vị đo lường bằng 0,57 lít ở Mỹ

[6] Nằm ở Utah, Mỹ

[7] **từ gốc: chaps** – chiếc quần ôm bằng da không có đũng quần, dùng thắt lưng giữ lại, thường được các chàng cao bồi mặc ngoài chiếc quần dài của họ để bảo vệ đôi chân. Hình ảnh của nó

[8] Khi xưa chôn cất người ta chỉ dựng một cái cây hình thập giá nơi mộ của người đã khuất

[9] **Từ gốc: Smokehouse:** Một ngôi nhà nhỏ dùng khói xử lý thịt hoặc cá. Mục đích: bảo quản chúng được được lâu.

[10] Câu nói ý chỉ đến việc chúng ta không nên nhìn cuộc sống hay sự vật tràn ngập hạnh phúc sự thoải mái.

[11] Hình ảnh cho ván cứng dịu con (cradle board)

The End

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>